วัชรสูตร

และบันทึกอานิสงส์การภาวนา

คลังพุทธศาสนา

วัชรสูตร

และอานิสงส์กับเรื่องอัศจรรย์จากการภาวนาวัชรสูตร

เผยแพร่ ธันวาคม พ.ศ.2565

อธิบายที่มาที่ไป

"วัชรสูตร" หรือ "วัชรัจเฉทิกา ปรัชญาปารมิตาสูตร" แปลว่า "พระสูตรแห่งปัญญาบารมีซึ่งเป็นเพชรที่คมกล้าเพื่อตัดให้ขาดซึ่งสรรพสิ่งทั้งหลาย"

คำว่า "วัชระ" (金剛) นั้นมีความหมายได้ทั้ง "สายฟ้าฟาด" และ "เพชร" อันเป็นอัญมณีที่คมกล้าและเป็นธาตุที่แข็งแกร่งที่สุด ซึ่งคำว่าเพชรในภาษาไทยนั้นเพี้ยนมาจากคำว่า วัชระ/พัชระ/เพชร

คำว่า "เฉทิกา" แปลว่า "ตัด" หรือทำให้สะบั้น หรือทำให้ดับไป ดังในต้นฉบับวัชรสูตรที่นำมาแปลนี้ แม้ชื่อไม่ได้มีคำว่า "เฉทิกา" มีแต่คำว่า "วัชระ" กับคำว่า "สูตร" (經) แต่ในเนื้อความพระสูตรนั้นมีคำว่า ตัดและดับสูญ (斷) เพราะพระสูตรนี้กล่าวถึงความจริงของเรื่องการมี การไม่มีอยู่ การดับสูญและไม่ดับสูญของสรรพสิ่งทั้งหลาย

ปรัชญาปารมิตา (般若波羅蜜多) เป็นคำสำคัญของพุทธศาสนามหายาน เป็นหลักการสำคัญของผู้ปฏิบัติแนวทางของพระโพธิสัตว์ ประกอบด้วยคำว่า ปรัชญา (般若) หรือปัญญานั่นเอง และคำว่า ปารมิตา (波羅蜜多) ก็คือคำว่า บารมี

ปรัชญา/ปัญญา คืออะไร? คือความรอบรู้ในเรื่องอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

บารมีคืออะไร? บารมีแปลว่าทำให้สมบูรณ์ ชีวิตแห่งผู้ปฏิบัติธรรมจะสมบูรณ์ด้วยการบำเพ็ญเพียรสิ่งเหล่านี้ คือ ทาน, ศีล, ขันติ, วิริยะ, ฌาน และปัญญา ทั้ง 6 ข้อนี้คือหลักแห่งการบำเพ็ญบารมี คือการทำให้สมบูรณ์พร้อมตามหลักมหายาน

พระไตรปิฎกฝ่ายมหายานนั้น พระสูตรและปกรณ์หมวดที่ใหญ่ที่สุด คือ หมวดปรัชญาปารมิตา เพราะมีจุดประสงค์เพื่อสอนผู้ที่มุ่งจะช่วยเหลือสรรพสัตว์ทั้งหลายให้มีความสมบูรณ์พร้อมและมีความรอบรู้ที่เจนจัดนั่นเอง พูดง่ายๆ ก็คือ หมวดปรัชญาปารมิตามีเป้าหมายเพื่อสร้างโพธิสัตว์ให้เจนจบในวิชาแห่งธรรมะ

วัชรสูตรก็เป็นหนึ่งในพระสูตรหมวดปรัชญาปารมิตา และดูเหมือนว่าจะเน้นปารมิตา/บารมีในเรื่องขันติบารมี การวางใจเป็นอุเบกขา การปล่อยวางทั้งบาปและบุญ โดยเฉพาะการสร้างขันตินั้นเป็นพลังอันยิ่งใหญ่มาก จะทำให้ผู้นั้นแข็งแกร่งดั่งเพชร ฟาดฟันอุปสรรคได้อย่างเด็ดขาดดั่งวัชระ ตัดขาดความยึดมั่นถือมั่นด้วยใจเด็ดเดี่ยว และรู้ซึ้งว่าความดับและไม่ดับคืออะไร

นี่คือที่มาแห่งชื่อพระสูตร

"วัชรสูตร" ฉบับนี้ข้าพเจ้าอ้างอิงจากต้นฉบับที่แปลเป็นภาษาจีนของพระกุมารชีพ (鳩摩羅什) โดยมีการแบ่งบทหรือปริเฉทเป็น 32 ปริเฉท/บท

การแบ่งออกเป็น 32 นี้ริเริ่มโดยองค์รัชทายาทเจาหมิงแห่ราชวงศ์เหลียงพระนามว่า เซียวถ่ง (昭明太子蕭統) ซึ่งทำให้การอ่านพระสูตรง่ายขึ้น

เท่ากับเป็นการจัดหมวดหมู่ไปในตัวว่าสอนถึงเรื่องอะไร และสามารถเลือกอ่านได้ง่ายขึ้น หากเราประสบปัญหาอยากจะปรึกษาข้อธรรม ก็สามารถเลือกบทอ่านที่ช่วยปลดปล่อยเราจากความกลัดกลุ้มใจได้ในทันที พระสูตรนี้มีอานิสงส์เฉพาะหน้าในการทำให้เราสัมผัสได้ถึงประโยชน์ของธรรมะที่ทำให้เป็นอิสระจากความทุกข์ที่เกิดจากการยึดมั่นถือมั่นทั้งหลาย

แต่วัชรสูตรยังมีอานิสงส์อื่นด้วย คือพลังแห่งพุทธคุณ ธรรมคุณ และสังฆคุณจากพระสูตรในการปกป้องอารักขา ช่วยให้รอดพ้นจากสิ่งเลวร้ายในชีวิต ในประวัติศาสตร์จีนมีการบันทึกเรื่องอัศจรรย์จากการภาวนาวัชรสูตรเอาไว้มากมาย เพื่อทำให้ผู้คนได้ประจักษ์ว่าพระสูตรนี้ไม่เพียงช่วยเรื่องทางธรรมในระยะยาว คือปลดปล่อยเราจากกิเลสตัณหา แต่ยังช่วยให้เราพ้นทุกข์เฉพาะหน้าในทางโลกได้ด้วย มีทั้งเรื่องเทพยดาอารักษ์ต่างๆ มาช่วยอารักขาดูแลผู้ปฏิบัติตามพระสูตร เรื่องพลังช่วยปลดปล่อยจากอบายภูมิ เรื่องพลังเยียวยารักษา เรื่องให้แคล้วคลาดภยันตราย และอีกต่างๆ มากมาย

เรื่องราวผลานิสงส์ที่รวบรวมมานี้เป็นเพียงส่วนเล็กน้อยเท่านั้น ยังมีเรื่องอีกมากที่ยังได้แปลและเรียบเรียง จุดประสงค์ที่นำมาเผยแพร่ ก็เพื่อให้ประจักษ์ถึงพลังแห่งการปฏิบัติตามวิถีพุทธศาสนา เพราะบางคนมีปัญหาที่ซับซ้อนหลายมิติ บางครั้งจะใช้ธรรมโอสถรักษายังไม่ตรงจุด จำต้องอาศัยพลังเหนือโลกมาช่วยรักษาให้กายใจสงบก่อน แล้วจึงจะมีแก่ใจปฏิบัติธรรมได้ วัชรสูตรนั้นมีพลังทั้งสองประการนี้ จึงได้รับการเคารพนับถือเป็นอย่างมากมาแต่โบราณ

อันที่จริงแล้ว สิ่งพิมพ์แรกของโลกก็คือวัชรสูตรนี่เอง แสดงถึงความนิยมเผยแพร่และเชื่อมั่นในอานิสงส์ของพระสูตรนี้ จึงริเริ่มพิมพ์แจกจ่ายในระดับ

มหาชนมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ถัง หรือประมาณ 1,500 ปีมาแล้ว จนกระทั่งปัจจุบัน ก็ยังมีการเผยแพร่ะวัชรสูตรอย่างกว้างขวาง แต่มีเฉพาะในจีนและดินแดนที่รู้ภาษาจีนเท่านั้นที่เผยแพร่พระสูตรไปด้วย และประกาศเรื่องราวประสบการณ์อานิสงส์ของการปฏิบัติตามวัชรสูตรไปด้วย

นี่คงเป็นครั้งแรกในเมืองไทย ที่มีการแปลและเผยแพร่วัชรสูตรไปด้ย พร้อมกับเรื่องพลังอานิสงส์แห่งการปฏิบัติไปพร้อมๆ กัน สำหรับผู้มุ่งในทางหลุดพ้น คือพุทธิจริตก็สามารถเลือกศึกษาเฉพาะตัวพระสูตรได้โดยไม่ต้องอ่านเรื่องอานิสงส์ แต่สำหรับผู้มีศรัทธาจริต ที่ปรารถนาจะทำศรัทธาในพระศาสนาให้มั่นคง ก็สามารถศึกษาประสบการณ์ของผู้ปฏิบัติวัชรสูตรนับแต่โบราณกาลได้ ไม่ว่าจะมีจริตไปในทางใด วัชรสูตรย่อมเป็นทางออกให้กับชีวิตได้อย่างแน่นอน

กรกิจ ดิษฐาน

ณ คลังพุทธศาสนา

ปลายพุทธศักราช 2565

วัชรสูตร

แปลจากฉบับพระกุมารชีวะด้วยภาษาสามัญ เพื่อให้ผู้อ่านทั่วไปได้เข้าใจธรรมะ ขอธรรมบาล วัชรปาณี และแปดเทพอสูรมังกรฟ้าผู้ปกปักษ์พระพุทธศาสนามีเมตตาต่อลูกและสรรพสัตว์ทั้งหลายเทอญ

1. สาเหตุที่มีการประกาศธรรมะ

ข้าพเจ้าได้ยินมาอย่างนี้ว่าครั้งหนึ่งพระพุทธองค์ประทับอยู่ที่สวนเจ้าเชตของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ในเมืองสาวัตถี พร้อมด้วยภิกษุ 1,250 รูป ครั้นถึงเวลาฉันภัตตาหาร พระผู้มีพระภาคทรงห่มจีวร ออกบิณฑบาต เสด็จไปยังตัวเมืองสาวัตถี ทรงบิณฑบาตรับอาหารไปตามบ้านทีละหลัง เมื่อเสร็จแล้วก็เสด็จกลับมายังที่พัก ฉันภัตตาหารเสร็จแล้ว จึงเปลื้องจีวรและวางบาตร ล้างพระบาท แล้วประทับนั่งลง

2. พระสุภูติอาราธนา

ขณะนั้น พระเถระสุภูติลุกขึ้นจากที่นั่งกลางที่ประชุม ห่มจีวรเฉวียงไหล่ขวา คุกเข่าขวาลงพนมมือ แล้วกราบทูลพระพุทธองค์ว่า “พระผู้มีพระภาคพระเจ้าข้า เป็นเรื่องที่ไม่ธรรมดาเลยที่พระตถาคตทรงระลึกถึง คุ้มครอง และสั่งสอนพระโพธิสัตว์อย่างดี! พระผู้มีพระภาคพระเจ้าข้า เมื่อชายและหญิงที่มีใจกุศล ตั้งใจที่

จะบรรลุบรรลุการตรัสรู้ที่สมบูรณ์ที่ไม่มีใครเทียบได้นั้น พวกเขาจะตั้งจิตอย่างไร และจะควบคุมจิตของตนอย่างไร?”

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ดีแล้ว! ดีแล้ว! สุภูติ ก็เป็นอย่างที่เธอว่า พระตถาคตระลึกถึงพระโพธิสัตว์โดยตลอด คอยคุ้มครองและสั่งสอนอย่างดี บัดนี้จงตั้งใจฟังและเราจะอธิบายให้เธอฟังว่า ชายหรือหญิงที่มีใจกุศลที่ตั้งใจจะบรรลุการตรัสรู้ที่สมบูรณ์ที่ไม่มีใครเทียบได้ ควรตั้งจิตและควบคุมจิตของพวกเขาอย่างไร พระสุภูติกล่าวว่า “ดียิ่งนัก พระผู้มีพระภาคพระเจ้าข้า พวกเราอยากจะฟังคำสอนนี้”

3. มรรควิธีที่แท้จริงของมหายาน

พระพุทธเจ้าตรัสกับสุภูติว่า “พระโพธิสัตว์และมหาสัตว์ควรควบคุมความคิดของตนอย่างนี้ สรรพสัตว์ทุกชนิดไม่ว่าจะเกิดจากไข่ จากครรภ์ จากความชื้นหรือเกิดขึ้นโดยไม่ต้องอาศัยพ่อแม่ และโตเต็มตัวในทันใด มีรูปร่างหรือไม่มีรูปร่าง มีความรู้สึกนึกรู้หรือไม่มี หรือไม่ทั้งมีความรู้สึกนึกรู้หรือไม่มีหรือไม่มีความรู้สึกนึกรู้ เราจะปลดปล่อยพวกเขาโดยนำพวกเขาไปสู่พระนิพพานโดยไม่ให้มีใครหลงเหลือ เมื่อสรรพสัตว์จำนวนเกินจะวัด นับไม่ถ้วน ไร้ขอบเขตได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระแล้ว ในความเป็นจริงไม่มีสิ่งมีชีวิตใดได้รับการปลดปล่อย ทำไมถึงเป็นเช่นนี้? สุภูติ ถ้าพระโพธิสัตว์ยึดมั่นในตัวตน บุคคล สิ่งมีชีวิต หรืออายุขัย ย่อมไม่ใช่พระโพธิสัตว์”

4. การปฏิบัติที่มหัศจรรย์นั้นคือการไม่ยึดติด

“ยิ่งกว่านั้น สุภูติ ในการบำเพ็ญกุศล พระโพธิสัตว์ย่อมไม่ยึดติดอยู่ในสิ่งใดเลย กล่าวคือ การบำเพ็ญกุศลโดยไม่ยึดติดกับรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส หรือธรรม สุภูติ พระโพธิสัตว์ควรบำเพ็ญกุศลในลักษณะนี้ ไม่ยึดติดสิ่งใด ทำไมน่ะหรือ? หากพระโพธิสัตว์ปฏิบัติกุศลโดยไม่ยึดติด บุญของพระโพธิสัตว์นั้นจะนับไม่ถ้วน สุภูติ เธอคิดยังไง? พื้นที่ในทิศตะวันออกสามารถวัดได้หรือไม่?”

“ไม่ได้ พระเจ้าข้าพระผู้มีพระภาค วัดประมาณไม่ได้เลย”

“สุภูติ ที่ว่างใดๆ บนหรือล่าง ทิศทั้งสี่ ทิศทั้งแปดวัดได้หรือ ?

“นับไม่ได้เลยพระเจ้าข้า พระผู้มีพระภาค”

“สุภูติ บุญของพระโพธิสัตว์ผู้บำเพ็ญกุศลโดยปราศจากความยึดมั่นนั้น เปรียบได้กับที่ว่างเป็นอันหาประมาณมิได้ สุภูติ พระโพธิสัตว์ควรกระทำตนตามคำสอนนี้”

5. การมองเห็นที่แท้จริง

“สุภูติ เธอคิดว่าอย่างไร? คนๆ หนึ่งจะจำพระตถาคตได้ด้วยรูปกายหรือไม่?”

“ไม่ได้ พระเจ้าข้า พระผู้มีพระภาค บุคคลไม่สามารถรู้จักพระตถาคตด้วยรูปลักษณ์ภายนอก ทำไม่ถึงไม่น่ะหรือ? เพราะตถาคตสอนว่า แท้จริงรูปกายไม่ใช่รูปกาย”

พระพุทธองค์ตรัสกับสุภูติว่า “สิ่งที่มีรูปลักษณ์นั้นเป็นมายาลวงหลอก การเห็นสิ่งที่รูปลักษณ์ว่าไม่ใช่รูปลักษณ์ คือการได้เห็นพระตถาคต”

6. ศรัทธาแท้จริงนั้นไร้เทียมทาน

สุภูติได้กราบทูลพระพุทธเจ้าว่า “ข้าแต่พระผู้มีพระภาค จะมีสรรพสัตว์ใดที่จะเกิดศรัทธาอันแท้จริงได้เมื่อได้ฟังคำสอนนี้หรือไม่พระเจ้าข้า?”

พระพุทธเจ้าตรัสกับสุภูติว่า “อย่าแม้แต่จะกล่าวเช่นนั้น เมื่อเราล่วงลับไปแล้ว จวบถึง ๕๐๐ ปีสุดท้าย [ณ บั้นปลายอายุพระพุทธศาสนา] จะมีผู้รักษาศีลและบำเพ็ญกุศล มีผู้มีศรัทธาว่านี่เป็นถ้อยคำแห่งสัจธรรม พึงรู้ว่าคนเหล่านี้ไม่เพียงแต่ปลูกฝังรากเหง้าในการทำบุญกุศลกับพระพุทธเจ้าองค์เดียว พระพุทธเจ้าสองพระองค์ พระพุทธเจ้าสามพระองค์สี่หรือห้าพระองค์เท่านั้น พวกเขาได้ปลูกฝังการทำกุศลทุกชนิดกับพระพุทธเจ้าจำนวนนับแสนนับไม่ถ้วนองค์ สุภูติ เมื่อได้ยินข้อความเหล่านี้แล้ว บางคนจะเกิดศรัทธาอันบริสุทธิ์ในทันที ตถาคตย่อมรู้ย่อมเห็นสัตว์เหล่านี้ทั้งปวง เมื่อพวกเขาบรรลุบุญกุศลนับไม่ถ้วนเช่นนั้น ทำไมน่ะหรือ? เป็นเพราะว่าสรรพสัตว์เหล่านี้เป็นอิสระจากความยึดติดในตัวตน บุคคล สิ่งมีชีวิต หรืออายุขัย พวกเขายังเป็นอิสระจากการยึดติดในธรรมะและสิ่งที่ไม่ใช่ธรรม

"ทำไมน่ะหรือ? ถ้าจิตของสรรพสัตว์เหล่านี้ยึดมั่นในรูปกายภายนอก ย่อมจะยึดมั่นในตัวตน บุคคล สิ่งมีชีวิต หรืออายุขัย ถ้ายึดมั่นในธรรม ย่อมยึดมั่นตัวตน บุคคล สิ่งมีชีวิต หรืออายุขัย ทำไมน่ะหรือ? ถ้ายึดมั่นในสิ่งที่ไม่ใช่ธรรม ย่อมยึดมั่นในตัวตน บุคคล สิ่งมีชีวิต หรืออายุขัย เพราะฉะนั้น ไม่ควรยึดมั่นในธรรม

หรือสิ่งไม่ใช่ธรรม ด้วยเหตุนี้ ตถาคตจึงมักสอนว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย จงรู้ไว้ว่า ธรรมะของเราเปรียบเสมือนเรือแพ แม้แต่ธรรมก็ยังต้องละทิ้งไป ยิ่งไม่ต้องพูดถึงสิ่งที่ไม่ใช่ธรรม”

7. ไม่มีการได้มา ไม่มีการสั่งสอน

“สุภูติ เธอคิดอย่างไร? ตถาคตได้บรรลุการตรัสรู้อันสมบูรณ์อย่างไม่มีที่เปรียบหรือไม่? และได้แสดงพระธรรมเทศนาหรือไม่?”

สุภูติตอบว่า “ตามที่ข้าพระองค์เข้าใจความหมายของสิ่งที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ ไม่มีคำสอนที่แน่นอนที่เรียกว่าการตรัสรู้อันสมบูรณ์อย่างไม่มีที่เปรียบและยังไม่มีหลักคำสอนที่แน่นอนที่พระตถาคตสามารถถ่ายทอดได้ ทำไมน่ะหรือ? ธรรมะที่พระตถาคตตรัสอธิบายไว้ไม่สามารถหยิบฉวยไว้หรือกล่าวได้ ไม่เป็นทั้งธรรมและไม่ใช่อธรรม ทำไมถึงเป็นเช่นนี้น่ะหรือ? ก็เพราะว่าผู้ปฏิบัติธรรมและปราชญ์ทั้งหลาย ต่างกับผู้อื่นก็ตรงที่ไม่ยึดมั่นผูกพันแล้ว”

8. กำเนิดอาศัยตามธรรม

“สุภูติ เธอคิดอย่างไร? ถ้าบุคคลจะนำอัญมณีทั้ง 7 ประเภทมากองจนเต็มจักรวาลทั้ง 3,000 จักรวาลแล้วนำแก้วมณีเหล่านั้นไปทำทาน บุญที่บุคคลผู้นี้ได้รับจะยิ่งใหญ่หรือไม่?”

สุภูติกล่าวว่า “ ยิ่งใหญ่ยิ่งนัก พระผู้มีพระภาคเจ้า ทำไมน่ะหรือ? ธรรมชาติของบุญนั้นว่างเปล่า ตถาคตจึงกล่าวว่าบุญนี้ยิ่งใหญ่"

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “แต่ถ้าบุคคลใดเข้าใจและปฏิบัติตามพระสูตรนี้แม้เพียงร้อยกรองเพียง 4 บรรทัดและสอนให้แก่คนอื่นๆ บุญของบุคคลนี้จะยิ่งกว่าบุคคลแรกยิ่งนัก ทำไม่น่ะหรือ? สุภูติ พระพุทธเจ้าทั้งปวงและคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งปวงที่เกี่ยวกับการตรัสรู้อันสมบูรณ์อย่างไม่มีที่เปรียบล้วนมาจากพระสูตรนี้ สุภูติสิ่งที่เรียกว่าพุทธธรรมนั้นไม่ใช่พุทธธรรม เป็นแต่ชื่อเรียกว่าพุทธธรรม”

9. หนึ่งลักษณะ ไร้ลักษณะ

“สุภูติ เธอคิดอย่างไร? ผู้บรรลุโสดาบันมีความคิดว่า 'ข้าพเจ้าบรรลุโสดาบันแล้ว' หรือไม่?” สุภูติกล่าวว่า “ไม่ใช่อย่างนั้น พระผู้มีพระภาค ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? เพราะโสดาบันหมายถึง 'ผู้เข้าสู่กระแส' แต่ในความเป็นจริงไม่มีอะไรให้เข้าไป ผู้นั้นไม่เข้าไปยึดมั่นอยู่ในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส หรือธรรม เป็นแต่ชื่อเรียกว่าเป็นโสดาบัน”

“สุภูติ เธอคิดอย่างไร? ผู้บรรลุสกิทาคามีมีความคิดว่า 'ข้าพเจ้าบรรลุสกิทาคามีแล้ว' หรือไม่?” สุภูติกล่าวว่า “ไม่ใช่อย่างนั้น พระผู้มีพระภาค ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? แม้ว่า 'สกิทาคามี' จะหมายถึง ผู้ไปมาแล้วกลับมาอีกครั้งเดียว แต่ในความเป็นจริง ไม่มีการไปและไม่มีการมา เป็นแต่ชื่อเรียกว่าสกิทาคามี”

“สุภูติ เธอคิดอย่างไร? ผู้บรรลุอนาคามีมีความคิดที่ว่า 'ข้าพเจ้าบรรลุอนาคามีแล้ว' หรือไม่?” สุภูติกล่าวว่า “ไม่ใช่อย่างนั้น พระผู้มีพระภาค ทำไมจึงเป็น

เช่นนั้น? 'อนาคามี' หมายถึงไม่กลับ [สู่โลกมนุษย์อีก] แต่แท้จริงแล้วไม่มีสิ่งที่เรียกว่าไม่กลับคืนมา เป็นแต่ชื่อเรียกว่าอนาคามี”

“สุภูติ เธอคิดอย่างไร? ผู้บรรลุอรหันต์มีความคิดว่า 'ข้าพเจ้าบรรลุพระอรหันต์แล้ว' หรือไม่?” สุภูติกล่าวว่า “ไม่ใช่อย่างนั้น พระผู้มีพระภาค ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? แท้จริงแล้วไม่มีสิ่งที่เรียกว่า 'อรหันต์' ถ้าอรหันต์เกิดความคิดว่า "เราบรรลุอรหันต์แล้ว" ก็หมายความว่าผู้นั้นยึดติดอยู่กับตัวตน บุคคล สรรพสัตว์ หรือชีวิต

พระผู้มีพระภาคพระเจ้าข้า พระองค์ตรัสว่าในบรรดาคนทั้งปวง ข้าพระองค์เป็นผู้เป็นเลิศในอารัณยกะสมาธิ คือผู้ทำสมาธิภาวนาในป่า เป็นอรหันต์ที่เป็นเลิศในปราศจากกิเลสตัณหาราคะ พระผู้มีพระภาคพระเจ้าข้า แต่ข้าพระองค์ไม่มีความคิดว่าข้าพระองค์เป็นพระอรหันต์ที่ปราศจากกิเลสตัณหาราคะ พระผู้มีพระภาคพระเจ้าข้า ถ้าข้าพระองค์เกิดความคิดว่าข้าพระองค์ได้บรรลุอรหันต์แล้ว พระผู้มีพระภาคคงไม่ตรัสว่าสุภูติปฏิบัติอารัณยกะคือผู้อยู่ป่า แท้จริงแล้วสุภูติมิได้ปฏิบัติสิ่งใดเลย เพราะฉะนั้น จึงเรียกสุภูติว่าเป็นผู้ปฏิบัติอารัณยกะ

10. ประดับประดาพุทธเกษตร

พระพุทธเจ้าตรัสกับสุภูติว่า “เธอคิดอย่างไร? ในอดีต เมื่อพระตถาคตอยู่ในสำนักของพระทีปังกรพุทธเจ้าแล้วได้รับพระธรรมหรือไม่?”

“ไม่เลย พระผู้มีพระภาค เมื่อตถาคตอยู่ในสำนักพระทีปังกรพุทธเจ้า พระองค์มิได้ทรงรับพระธรรม”

“สุภูติ เธอคิดว่าอย่างไร? พระโพธิสัตว์ประดับประดาพุทธเกษตรหรือไม่?”

“ไม่ใช่อย่างนั้น พระผู้มีพระภาค เพราะเหตุใดน่ะหรือ? ผู้ประดับประดาพุทธเกษตร มิได้ประดับ เป็นแต่ชื่อเรียกว่าประดับประดา”

“ฉะนั้น สุภูติ พระโพธิสัตว์ และมหาสัตว์ พึงทำจิตให้บริสุทธิ์ซึ่งไม่ยึดติดกับรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส หรือธรรม ควรกระทำจิตโดยไม่ยึดติด สุภูติ ถ้ามีคนร่างกายเท่าภูเขาพระสุเมรุ เธอคิดอย่างไร? ร่างกายนี้จะไม่ใหญ่โตหรือ?”

“ยิ่งใหญ่มาก พระผู้มีพระภาค ทำไมน่ะหรือ? พระพุทธองค์ตรัสว่าร่างกายนั้นมิใช่ร่างกาย เป็นแต่ชื่อเรียกว่ากายใหญ่”

11. อานิสงส์ไม่อาจเทียบได้

“สุภูติ เธอคิดอย่างไร? หากมีแม่น้ำคงคาจำนวนมากพอๆ กับเม็ดทรายในแม่น้ำคงคา ปริมาณทรายในแม่น้ำคงคาทั้งหมดจะมีมากหรือไม่?”

สุภูติกล่าวว่า “พระผู้มีประภาค มีมากยิ่งนักพระเจ้าข้า หากแม่น้ำคงคามีจำนวนมากมายนับไม่ถ้วน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าเม็ดทรายของแม่น้ำคงคาจะมีมากขนาดไหน”

“สุภูติ เราขอบอกความจริงกับเธอว่า หากมีชายหรือหญิงที่มีใจกุศลทำทานด้วยอัญมณีทั้ง 7 ประเภทจำนวนมากเท่าจักรวาลทั้ง 3,000 จักรวาลประมาณไม่ได้เท่าจำนวนเท่าเม็ดทรายในแม่น้ำคงคา บุญกุศลจะมากมายหรือไม่? ”

สุภูติตอบว่า “มากมายนักพระผู้มีพระภาค” พระพุทธเจ้าตรัสกับสุภูติว่า “ถ้าชายหรือหญิงที่มีใจกุศลเข้าใจและปฏิบัติตามพระสูตรนี้แม้เพียง 4 บรรทัดและสอนแก่ผู้อื่น บุญกุศลของพวกเขาจะยิ่งใหญ่กว่ามาก”

12. บุญที่วิเศษสุด

“ยิ่งกว่านั้น สุภูติ ที่ใดก็ตามที่มีบุคคลหนึ่งสอนพระสูตรหรืออ่านออกเสียงพระสูตรนี้แค่เพียงร้อยกรอง 4 บรรทัด ที่แห่งนั้นจะเป็นที่เคารพสักการะของเทวดามนุษย์ และอสูรในโลกนี้ ยิ่งถ้าสามารถจดจำ เข้าใจ และปฏิบัติตามพระสูตรนี้ได้อย่างสมบูรณ์ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเลยว่ากุศลจะมากเพียงใด! สุภูติ เธอพึงรู้ไว้เถิดว่า บุคคลผู้นั้นบรรลุความสำเร็จสูงสุดที่หาได้ยากยิ่ง พระสูตรนี้มีอยู่ที่ใด ก็เปรียบเสมือนพระพุทธเจ้าและพระสาวกประทับอยู่ที่แห่งนั้นด้วย”

13. การตั้งชื่อพระสูตร

จากนั้น สุภูติกราบทูลพระพุทธเจ้าว่า “พระผู้มีพระภาค เราจะเรียกพระสูตรนี้ว่าอย่างไร เราควรปฏิบัติตามอย่างไรพระเจ้าข้า”

พระพุทธเจ้าตรัสกับสุภูติว่า “พระสูตรนี้เรียกว่าเพชรแห่งปัญญาบารมี ควรเรียกพระสูตรด้วยชื่อนี้ และปฏิบัติตามชื่อที่ตั้งไว้ ทำไมเล่า สุภูติ พระพุทธเจ้าทรง

สอนว่า 'ปัญญาบารมี' (ความสมบูรณ์แห่งปัญญา) นั้นไม่ใช่ปัญญารมี เป็นแต่ชื่อเรียกว่าปัญญาบารมี สุภูติ เธอคิดอย่างไร? ตถาคตมีธรรมะไว้สอนหรือไม่”

สุภูติกราบทูลพระพุทธองค์ว่า “พระผู้มีพระภาค พระตถาคตไม่มีอะไรจะสอน พระเจ้าข้า”

“สุภูติ เธอคิดว่าอย่างไร? อนุภาคเล็กๆ ทั้งหมดที่มีอยู่ในจักรวาลทั้ง 3,000 จักรวาลนี้มีจำนวนมากหรือไม่? สุภูติกล่าวตอบว่า “มากมายเหลือเกิน พระผู้มีพระภาค”

“สุภูติ ตถาคตสอนว่าอนุภาคเล็กๆ ไม่ใช่อนุภาคเล็กๆ เป็นแต่ชื่อเรียกว่าอนุภาคขนาดเล็ก ตถาคตสอนว่าจักรวาลไม่ใช่จักรวาล เป็นแต่ชื่อเรียกว่าจักรวาล

“สุภูติ เธอคิดว่าอย่างไร? จะจดจำตถาคตได้โดยอาศัยมหาปุริสลักษณะ 32 ประการหรือไม่?”

“ไม่ได้พระเจ้าข้า ทำไม่ได้ พระผู้มีพระภาค บุคคลหนึ่งๆ ไม่อาจจดจำพระตถาคตด้วยมหาปุริสลักษณะ 32 ประการ ทำไมถึงไม่ได้? เพราะพระตถาคตได้สอนว่า มหาปุริสลักษณะ 32 ประการ มิใช่คุณลักษณะที่แท้จริง เป็นแต่ชื่อเรียกว่ามหาปุริสลักษณะ 32 ประการ”

“สุภูติ ถ้าชายและหญิงที่มีใจกุศลจะทำทานในชั่วชีวิตของตนให้มากเท่าจำนวนเม็ดทรายในแม่น้ำคงคาเพื่อการกุศล ส่วนอีกคนหนึ่งเข้าใจและปฏิบัติตามแม้แต่

ข้อความร้อยกรองของพระสูตรนี้เพียง 4 บรรทัดและสอนให้ผู้อื่น บุญกุศลที่ฝ่ายหลังได้รับย่อมเหนือกว่าบุญกุศลของคนกลุ่มแรกมากมายนัก”

14. จิตใจที่ไม่ยึดติดสิ่งใด

เมื่อได้ฟังพระธรรมเทศนานี้แล้ว สุภูติก็หลั่งน้ำตาออกมาด้วยความปลาบปลื้ม เพราะเข้าใจความหมายและความสำคัญของพระธรรมเทศนานี้อย่างลึกซึ้ง ได้กราบทูลพระพุทธองค์ว่า “เป็นโอกาสที่หาได้ยากจริงๆ พระเจ้าข้า พระผู้มีพระภาค! พระองค์ได้สอนเราถึงพระสูตรที่ลึกซึ้งเช่นนี้ แม้ว่าข้าพระองค์จะได้ดวงตาเห็นธรรมมานานแล้ว แต่ข้าพระองค์ไม่เคยได้ยินคำสอนเช่นนี้มาก่อน พระผู้มีพระภาคเจ้า ถ้าผู้ใดได้ยินพระสูตรนี้แล้วเกิดศรัทธาอันบริสุทธิ์ และเป็นเหตุให้เข้าใจธรรมชาติที่แท้จริงของความเป็นจริง เราควรรู้ว่าบุคคลนี้บรรลุคุณธรรมที่พิเศษที่สุดแล้ว พระผู้มีพระภาคเจ้า ธรรมชาติที่แท้จริงของความเป็นจริงก็คือความว่างเปล่า คือสิ่งที่พระตถาคตเรียกว่าธรรมชาติของความเป็นจริง

“พระผู้มีพระภาคเจ้า เมื่อได้ฟังพระสูตรนี้แล้ว การที่ข้าพระองค์จะเชื่อถือ เข้าใจและปฏิบัติตามพระสูตรนี้ไม่ใช่เรื่องยาก แต่ในอนาคตข้างหน้า ในยุค 500 ปีก่อนสิ้นพระพุทธศาสนา ถ้ามีสรรพชีวิตใดที่ได้ยินพระสูตรนี้ เชื่อถือ เข้าใจและปฏิบัติตามได้ พวกเขาจะเป็นบุคคลที่น่าทึ่งที่สุด เพราะเหตุใดน่ะหรือ? ก็เพราะบุคคลเหล่านี้ไม่ยึดมั่นถือมั่นว่าเรามีตัวตน เราเป็นตัวบุคคล เราเป็นสิ่งมีชีวิตจิตใจ หรือเป็นสิ่งที่มีอายุขัย ทำไมน่ะหรือ? เพราะตัวตนนั้นไม่ใช่ตัวตน ส่วนรูปลักษณ์ของตัวบุคคล สิ่งมีชีวิต และสิ่งที่มีอายุขัยก็เป็นสิ่งจอมปลอมเช่นเดียวกัน ทำไมน่ะหรือ? ก็บุคคลผู้ละรูปลักษณ์และสิ่งที่บ่งบอกความเป็นตัวตนทั้งหลายได้ ถือว่าเป็นพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน”

พระพุทธองค์ตรัสกับสุภูติว่า “เป็นอย่างนั้น เป็นอย่างนั้น พึงรู้ไว้เถิดว่าถ้าผู้ใด ฟังพระสูตรนี้แล้วไม่ตกใจ ไม่หวาดกลัว หรือวิตกกังวล บุคคลเช่นนั้นหายากยิ่งนัก เพราะอะไรน่ะหรือ? สุภูติ ตถาคตจะบอกว่า บารมีสูงสุดนั้น ไม่ใช่บารมีสูงสุดเป็นแต่ชื่อเรียกว่าบารมีสูงสุด สุภูติ ตถาคตจะสอนว่า ขันติบารมีคือความอดทนนั้นไม่ใช่ขันติบารมี เป็นแต่ชื่อเรียกว่าขันติบารมี ทำไมน่ะหรือ? สุภูติ เมื่อชาติก่อน ร่างกายของเราถูกพระเจ้ากาลิราชาหั่นเป็นท่อน ในเวลานั้น เราไม่มีความคิดเกี่ยวกับตัวตน บุคคล สิ่งมีชีวิต หรืออายุขัย ทำไมน่ะหรือ? หากเรายึดมั่นในตัวตน บุคคล สิ่งมีชีวิต หรืออายุขัยแล้ว เมื่อร่างของเราถูกตัดแขนขาทีละส่วน เราก็จะเกิดความรู้สึกขุ่นเคืองและเกลียดชังขึ้นมา

“สุภูติ เรายังระลึกได้ว่าเมื่อ 500 ชาติที่ผ่านมา เราเป็นฤาษีผู้ปฏิบัติขันติคือความอดทน ในขณะนั้น เรายังเป็นอิสระจากความคิดยึดมั่นในตัวตน บุคคล สิ่งมีชีวิต หรืออายุขัย ดังนั้น สุภูติ พระโพธิสัตว์ จึงควรละรูปลักษณ์และและสิ่งที่บ่งบอกความเป็นตัวตนทั้งหลายให้เป็นความตั้งใจที่มุ่งมั่น เพื่อบรรลุการตรัสรู้ที่สมบูรณ์อย่างหาที่เปรียบมิได้ พระโพธิสัตว์ไม่พึงก่อให้เกิดความนึกคิดใดๆ ที่ยึดมั่นอยู่กับรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส หรือธรรมารมณ์ พระโพธิสัตว์ควรทำให้จิตไม่ยึดติดสิ่งใดๆ สิ่งใดๆ ที่ยึดติดอยู่ในจิตใจนั้นเป็นสิ่งไม่ถูกต้อง ดังนั้น พระพุทธองค์จึงตรัสว่า พระโพธิสัตว์ควรบำเพ็ญบุญกุศลด้วยจิตที่ไม่ยึดติด สุภูติ เพื่อประโยชน์แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย พระโพธิสัตว์ควรบำเพ็ญกุศลในลักษณะนี้ ตถาคตสอนว่ารูปลักษณ์และและสิ่งที่บ่งบอกความเป็นตัวตนทั้งหลายนั้นไม่ใช่รูปลักษณ์และและสิ่งที่บ่งบอกความเป็นตัวตน และสอนว่าสิ่งมีชีวิตทั้งหลายนั้นไม่ใช่สิ่งมีชีวิต

“สุภูติ ที่ตถาคตพูดนั้นเป็นความจริง เป็นสัจจะ เป็นไปตามที่เป็นเช่นนั้น คำพูดของตถาคตไม่หลอกลวงหรือย้อนแย้ง สุภูติ สัจธรรมที่ตถาคตบรรลุแล้ว ไม่ใช่ว่าจริงหรือไม่จริง สุภูติ ถ้าพระโพธิสัตว์ปฏิบัติกุศลด้วยความยึดมั่นถือมั่น ก็เหมือนคนอยู่ในความมืดที่มองไม่เห็นสิ่งใด ถ้าพระโพธิสัตว์บำเพ็ญกุศลโดยปราศจากการยึดมั่นถือถือใดๆ ก็เปรียบเสมือนคนที่อยู่ใต้ดวงตะวันอันเจิดจ้าด้วยสายตาเปิดกว้าง มองเห็นทุกสิ่งได้อย่างชัดเจน สุภูติ ถ้าในอนาคตมีชายและหญิงที่มีใจกุศลสามารถท่อง จดจำ เข้าใจ และปฏิบัติตามพระสูตรนี้ได้ ด้วยพุทธปัญญาของตถาคตก็จะสามารถตระหนักและรับรู้บุคคลเหล่านั้นได้อย่างชัดเจนว่าได้บรรลุผลแล้วซึ่งคุณธรรมที่ล้ำลึกจนประเมินไม่ได้และไม่มีที่สิ้นสุด”

15. ถือพระสูตรแล้วกุศลไม่อาจประมาณได้

“สุภูติ หากชายหรือหญิงที่มีใจกุศลจะสละชีวิตเป็นทานในเวลาเช้าเป็นจำนวนครั้งเท่าจำนวนเม็ดทรายในแม่น้ำคงคา และทำเช่นเดียวกันในเวลาเที่ยงวันและเวลาเย็น เป็นเวลาหลายแสนล้านกัลป์จนประเมินไม่ได้ และหากมีผู้อื่นได้ยินคำสอนนี้และเกิดศรัทธาอันแน่วแน่ บุญกุศลที่เกิดจากการทำอย่างหลังก็จะมากยิ่งกว่าการทำอย่างแรกเป็นอันมาก ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงอานิสงส์ที่จะเกิดกับผู้ที่คัดลอกสาธยาย จดจำ ปฏิบัติตาม และอธิบายพระสูตรนี้ให้คนอื่นๆ

“โดยสรุป สุภูติ พระสูตรนี้ประกอบด้วยอานิสงส์ที่คาดไม่ถึง ประเมินไม่ได้ ไม่มีขอบเขต ตถาคตแสดงพระสูตรเพื่อประโยชน์แก่ผู้ปรารถนามหายานและผู้ปรารถนายานอันยิ่งใหญ่ที่สุด ตถาคตจะรับรู้ว่ามีผู้สามารถท่อง จำ ปฏิบัติตามและสั่งสอนพระสูตรนี้แก่ผู้อื่นอย่างกว้างขวางว่าได้บุญกุศลที่มากมายนับไม่ถ้วน ไม่อาจประมาณ ไร้ขีดจำกัด สุดจะหยั่งได้ คนเหล่านั้นสานต่อภาระของ

ตถาคตในการนำสัตว์ไปสู่การตรัสรู้ที่สมบูรณ์อย่างไม่มีที่เปรียบ ทำไมน่ะหรือ สุภูติ ผู้ยินดีในคำสอนที่ด้อยกว่านั้น ยึดมั่นในตัวตน บุคคล สิ่งมีชีวิต หรือ อายุขัย คนเหล่านี้ไม่สามารถฟัง สาธยาย จดจำ และอธิบายพระสูตรนี้ให้คนอื่นฟังได้ สุภูติ พระสูตรนี้ไปปรากฏอยู่ ณ ที่ใด เทวดาและมนุษย์และอสูรทั้งปวงในโลกจะมาถวายการบูชา พึงทราบเถิดว่า พระสูตรนี้ประดิษฐานอยู่ที่ใด ที่แห่งนั้นก็เปรียบได้กับเจดีย์ที่ทุกคนควรเคารพสักการะ ด้วยการเวียนประทักษิณ หรือโปรยดอกไม้และจุดธูปบูชาไป รอบๆ”

16. สามารถชำระกรรมชั่ว

“นอกจากนั้น สุภูติ หากชายและหญิงที่มีใจกุศลสาธยาย จดจำ เข้าใจ และปฏิบัติตามพระสูตรนี้แล้วถูกผู้อื่นดูแคลน เป็นเพราะกรรมชั่วในชาติปางก่อน ซึ่งจะเป็นเหตุให้ไปเกิดในอบายภูมิ แต่บัดนี้ เมื่ออดทนต่อคำดูถูกเหยียดหยามของผู้อื่น กรรมชั่วก่อนหน้านี้ก็หมดสิ้นไป และในที่สุดพวกเขาจะบรรลุความรู้แจ้งที่สมบูรณ์อย่างไม่มีที่เปรียบ สุภูติ เราจำได้ว่ากัลป์นับไม่ถ้วนก่อนสมัยพุทธกาลของพระทีปังกรพุทธเจ้า เราเคยพบพระพุทธเจ้า 84,000,000,000,000 นยุต พระองค์ ได้ถวายการบูชาและปรนนิบัติทุกพระองค์โดยไม่ขาดตกบกพร่อง แต่ถ้าคนในยุคปลายพระศาสนาสามารถท่อง จำ เข้าใจ และปฏิบัติตามพระสูตรนี้ได้ อานิสงส์ของผู้นี้จะมากกว่ากุศลที่เราได้ทำไปเป็นร้อยเท่า กระทั่งมากกว่าเป็นร้อยล้านล้านเท่าเมื่อเทียบกับการที่เราเคยทำถวายการบูชาแก่พระพุทธเจ้าทั้งหลายเหล่านี้ ในความเป็นจริงไม่มีการเปรียบใดไม่ว่าจะด้วยการคำนวณหรือการเปรียบเทียบก็ตามที่จะทำได้ สุภูติ ถ้าเราเปิดเผยอานิสงส์ทั้งหมดสิ้นที่ชายและหญิงที่มีใจกุศลในยุคปลายพระศาสนาได้สาธยาย จดจำ ทำความเข้าใจ และปฏิบัติตามพระสูตรนี้ คนบางคน เมื่อได้ฟังก็อาจจะเกิดความสงสัย เคลือบ

แคลง ถึงกับฉงนสนเท่ห์ สุภูติ เธอควรรู้ว่าความหมายแฝงของพระสูตรนี้เป็นสิ่งที่นึกไม่ถึง และอานิสงส์ของพระสูตรนี้ก็คาดไม่ถึงเช่นกัน”

17. ถึงที่สุดแล้วไม่มีตัวตน

สุภูติจึงกราบทูลพระพุทธเจ้าว่า “พระผู้มีพระภาคเจ้า ถ้าชายและหญิงที่มีใจกุศลตั้งปณิธานที่จะบรรลุการตรัสรู้อันสมบูรณ์อย่างไม่มีที่เปรียบ พวกเขาควรตั้งจิตอย่างไร พึงข่มจิตอย่างไร?”

พระพุทธเจ้าตรัสกับสุภูติว่า “ชายที่มีใจกุศลหรือหญิงที่มีใจกุศลผู้ตั้งใจที่จะบรรลุการตรัสรู้อันสมบูรณ์อย่างไม่มีที่เปรียบ ควรตั้งจิตอย่างนี้ว่า 'เราจะปลดปล่อยสรรพสัตว์ทั้งหลายให้ถึงพระนิพพาน' แต่เมื่อสรรพสัตว์ทั้งหลายหลุดพ้นแล้ว ไม่มีสรรพสัตว์สักรายเดียวที่ได้บรรลุพระนิพพานจริงๆ ทำไมเป็นเช่นนั้นล่ะ? สุภูติ ถ้าพระโพธิสัตว์ยึดมั่นในตัวตน บุคคล สิ่งมีชีวิต หรืออายุขัยก็ไม่ใช่พระโพธิสัตว์ ทำไมน่ะหรือ สุภูติ นั่นเพราะการตั้งใจที่จะบรรลุการตรัสรู้อันสมบูรณ์อย่างไม่มีที่เปรียบไม่มีอยู่”

“สุภูติ เธอคิดอย่างไร? เมื่อตถาคตเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าทีปังกร ตถาคตได้รับสิ่งใดมาเพื่อที่จะตรัสรู้โดยสมบูรณ์อย่างไม่มีที่เปรียบงั้นหรือ?”

“ไม่เลย พระผู้มีพระภาค ตามที่ข้าพระองค์เข้าใจความหมายของคำสอนของพระองค์ เมื่อพระองค์ได้พบกับพระทีปังกรพุทธเจ้า ไม่มีอะไรที่จะได้รับมาเพื่อการตรัสรู้ที่สมบูรณ์อย่างไม่มีที่เปรียบ”

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “สุภูติ ก็เป็นอย่างนั้น ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ตถาคตตรัสรู้ธรรมอันไม่มีที่เปรียบได้ สุภูติ หากมีบางสิ่งที่สามารถทำให้ตถาคตตรัสรู้ได้อย่างสมบูรณ์อย่างไม่มีที่เปรียบ พระทีปังกรพุทธเจ้าคงไม่พยากรณ์ล้วงหน้าว่า 'ท่านจะตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าในภายภาคหน้าด้วยพระนามว่าศากยมุนี' เป็นเพราะไม่มีอะไรที่จะได้มาจริงๆ ในการตรัสรู้ที่สมบูรณ์อย่างไม่มีที่เปรียบที่พระพุทธเจ้าทีปังกรตรัสไว้ล่วงหน้าว่า 'ท่านจะได้บรรลุพุทธภาวะในภายภาคหน้า มีพระนามว่าศากยมุนี'

ทำไมเล่า? ทั้งนี้เพราะ “ตถาคต” แปลว่า “ธรรมทั้งหลายเป็นไปตามความเป็นจริง” ถ้ามีใครกล่าวว่าตถาคตบรรลุการตรัสรู้ที่สมบูรณ์อย่างไม่มีที่เปรียบ สุภูติ แท้จริงแล้ว ไม่มีอะไรที่จะบรรลุได้ในการตรัสรู้ที่สมบูรณ์อย่างไม่มีที่เปรียบของพระพุทธเจ้า สุภูติ การตรัสรู้ธรรมที่ตถาคตบรรลุแล้วไม่ใช่ทั้งเป็นจริงและไม่เป็นจริง ตถาคตจึงตรัสสอนว่า ธรรมทั้งปวง คือ ธรรมของพระพุทธเจ้า สุภูติ ที่เรียกว่า ธรรมทั้งหลาย ไม่ใช่ธรรมเลย เป็นแต่ชื่อเรียกว่าธรรมทั้งหลาย

“สุภูติ เปรียบเทียบได้กับคนที่มีร่างกายใหญ่โต”

สุภูติกล่าวว่า “พระผู้มีพระภาคเจ้าพระเจ้า ผู้มีร่างกายใหญ่โตนั้นไม่มี เป็นแต่ชื่อเรียกว่าร่างกายใหญ่โต”

“สุภูติ พระโพธิสัตว์ก็เช่นกัน ถ้ามีใครพูดว่า 'เราจะนำสรรพสัตว์นับไม่ถ้วนไปนิพพาน' ผู้นั้นไม่ใช่พระโพธิสัตว์ ทำไมน่ะหรือ? สุภูติ ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าพระโพธิสัตว์หรอก ดังนั้น พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่าปรากฏการณ์ทั้งหลายปราศจากความคิดเกี่ยวกับตัวตน บุคคล สิ่งมีชีวิต หรืออายุขัย สุภูติ ถ้าพระโพธิสัตว์กล่าว

ว่า 'เราจะเนรมิตโลกให้เป็นดินแดนแห่งพระพุทธะ' นั่นไม่ถือเป็นพระโพธิสัตว์ ทำไมน่ะหรือ? ตถาคตบอกว่าผู้เนรมิตดินแดนพระพุทธะอันวิจิตร ไม่ใช่การเนรมิต เป็นแต่ชื่อเรียกว่าผู้เนรมิตให้วิจิตร สุภูติ หากพระโพธิสัตว์รู้แจ้งธรรมแห่งความไม่มีตัวตน ตถาคตจะบอกว่า นี่คือพระโพธิสัตว์ที่แท้จริง”

18. หนึ่งกายเห็นอย่างเดียวกัน

“สุภูติ เธอคิดอย่างไร? ตถาคตมีดวงตาปกติของมนุษย์หรือไม่?”

“ข้าแต่พระผู้มีพระภาค ตถาคตมีดวงตาปกติของมนุษย์”

“สุภูติ เธอคิดอย่างไร? ตถาคตมีตาทิพย์หรือไม่?”

“ข้าแต่พระผู้มีพระภาค ตถาคตมีตาทิพย์”

“สุภูติ เธอคิดอย่างไร? ตถาคตมีดวงตาแห่งปัญญาหรือไม่?”

“ข้าแต่พระผู้มีพระภาค ตถาคตมีดวงตาแห่งปัญญา”

“สุภูติ เธอคิดอย่างไร? ตถาคตมีดวงตาห่งธรรมหรือไม่?”

“ข้าแต่พระผู้มีพระภาค ตถาคตมีดวงตาแห่งธรรม”

“สุภูติ เธอคิดอย่างไร? ตถาคตมีดวงตาแห่งพระพุทธะหรือไม่?”

“ข้าแต่พระผู้มีพระภาค ตถาคตมีดวงตาแห่งพระพุทธะ”

“สุภูติ เธอคิดอย่างไร? ตาถาคตทรงถือว่าทรายในแม่น้ำคงคาเป็นทรายหรือ?”

“ข้าแต่พระผู้มีพระภาค ตถาคตเรียกทรายนั้นว่าทราย”

“สุภูติ เธอคิดว่าอย่างไร? ถ้าแม่น้ำคงคามีมากเท่ากับจำนวนเม็ดทรายในแม่น้ำคงคา และมีดินแดนของพระพุทธเจ้าจำนวนเท่ากับเม็ดทรายทุกเม็ดในแม่น้ำเหล่านั้น จำนวนพระพุทธเจ้าเหล่านั้นจะมากหรือไม่?”

“มากมายยิ่งนัก พระผู้มีพระภาค”

พระพุทธเจ้าตรัสกับสุภูติว่า “ตถาคตตระหนักรู้ถึงความนึกคิดของสรรพสัตว์ที่อาศัยอยู่ในดินแดนแห่งพระพุทธทั้งหลายเหล่านี้ ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? ตถาคตกล่าวว่า ความคิดทั้งหลายเหล่านี้ไม่ใช่ความคิด เป็นแต่ชื่อเรียกว่าความคิด ทำไมน่ะหรือ สุภูติ ? เพราะความคิดในอดีตเป็นสิ่งที่จับต้องไม่ได้ ความคิดในปัจจุบันจับต้องไม่ได้ และความคิดในอนาคตจับต้องไม่ได้”

19. ธรรมธาตุปรากฏเฉกเดียวกัน

“สุภูติ เธอคิดอย่างไร? ถ้าบุคคลใดนำเอาอัญมณีทั้ง 7 ประเภทมากองจนเต็มจักรวาลทั้งสามพันจักรวาล แล้วบริจาคเป็นทานให้ทั้งหมด บุญกุศลของผู้นี้จะยิ่งใหญ่มิใช่หรือ”

“ใช่แล้ว พระผู้มีพระภาค บุญของบุคคลผู้นี้จากการกระทำเช่นนี้จะยิ่งใหญ่มาก”

“สุภูติ ถ้าบุญนี้มีจริง ตถาคตไม่บอกว่าได้บุญมาก เพราะบุญนี้ไม่มีแก่นสาร เป็นแต่เพียงคำที่ตถาคตบอกว่าได้บุญใหญ่”

20. พ้นรูปพ้นลักษณ์

“สุภูติ เธอคิดอย่างไร? จะรู้ได้ว่านี่เป็นพระพุทธเจ้าก็ด้วยรูปกายอันสมบูรณ์ของพระองค์หรือไม่?”

“มิได้ พระผู้มีพระภาค ตถาคตไม่สามารถรับรู้ได้ด้วยร่างกายที่สมบูรณ์ ทำไมน่ะหรือ? ตถาคตสอนว่ากายที่สมบูรณ์ไม่ใช่กายที่สมบูรณ์ เป็นแต่ชื่อเรียกว่ารูปกายที่สมบูรณ์”

“สุภูติ เธอคิดอย่างไร? ตถาคตจะทรงทราบได้ด้วยพระลักษณะอันสมบูรณ์หรือ”

“มิได้ พระผู้มีพระภาค ไม่อาจรับรู้ตถาคตได้ด้วยลักษณะอันสมบูรณ์ ทำไมน่ะหรือ? เพราะตถาคตสอนว่า 'คุณลักษณะที่สมบูรณ์' แท้จริงแล้วไม่ใช่คุณลักษณะที่สมบูรณ์แบบ เป็นแต่ชื่อเรียกว่าคุณลักษณะอันสมบูรณ์”

21. ไม่มีธรรมที่จะสอน

“สุภูติ อย่าคิดว่าตถาคตมีความคิดว่า เรามีเรื่องจะสอน อย่าคิดอย่างนั้นเลย ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? ผู้ใดว่าตถาคตมีธรรมสอน เท่ากับกล่าวผิดคิดไม่ถูกต้องกับพระพุทธเจ้า เพราะไม่เข้าใจคำสอนของเรา สุภูติ ในการแสดงธรรมนั้นไม่มีธรรมที่จะสอน เป็นแต่ชื่อเรียกว่าการแสดงธรรม”

ลำดับนั้น ท่านพระสุภูติผู้มีปัญญาได้กราบทูลพระพุทธเจ้าว่า “ข้าแต่พระผู้มีพระภาค ในอนาคตกาล จะมีสัตว์โลก (ในยุคสิ้นธรรมปลายพระศาสนา) ได้ฟังธรรมเหล่านี้หรือไม่”

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “สุภูติ พวกเขาต่างก็ไม่ใช่สัตว์ที่มีความรู้สึกนึกคิดและก็ไม่ใช่สัตว์ที่ไม่มีความรู้สึกนึกคิด ทำไมจึงเป็นเช่นนั้นเล่า? สุภูติ ตถาคตสอนว่าสัตว์ที่มีความรู้สึกนึกคิดที่ผ่านการเกิดมามากแล้วย่อมไม่เป็นสัตว์ที่มีความรู้สึกนึกคิด เป็นแต่ชื่อเรียกว่าสัตว์ที่มีความรู้สึกนึกคิด”

22. ไม่มีธรรมที่จะรับเอาได้

สุภูติกราบทูลพระพุทธเจ้าว่า “ข้าแต่พระผู้มีพระภาค เมื่อพระพุทธเจ้าบรรลุการรู้แจ้งสูงสุดอย่างไม่มีที่เปรียบแล้ว จริงๆ แล้วไม่ได้บรรลุอะไรเลยหรือ?”

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “สุภูติ ก็เป็นอย่างนั้น อันว่าการตรัสรู้อันสมบูรณ์อย่างไม่มีที่เปรียบนั้น เราไม่ได้บรรลุเลยแม้แต่น้อย เป็นแต่ชื่อเรียกว่าการตรัสรู้โดยสมบูรณ์อย่างไม่มีที่เปรียบ”

23. จิตบริสุทธิ์ทำกุศล

“อีกเรื่องหนึ่ง สุภูติ ธรรมทั้งปวงล้วนเท่าเทียมกัน ไม่มีธรรมใดเหนือกว่าหรือด้อยกว่ากัน อย่างนี้เรียกว่าตรัสรู้โดยสมบูรณ์อย่างไม่มีที่เปรียบ เมื่อบุคคลใดบำเพ็ญความดีทั้งปวงโดยปราศจากการยึดถือตัวตน บุคคล สิ่งมีชีวิต หรืออายุขัย ผู้นั้นย่อมบรรลุการตรัสรู้ที่สมบูรณ์อย่างไม่มีที่เปรียบ สุภูติ ตถาคตสอนว่า สิ่งที่ดีนั้นมิใช่สิ่งที่ดี เป็นแต่ชื่อเรียกว่าสิ่งที่ดี”

24. วาสนาปัญญาไร้เทียมทาน

“สุภูติ ถ้าบุคคลใดสะสมอัญมณีทั้ง 7 ประเภทเอาไว้เป็นกองเท่าภูเขาสุเมรุทั้งหมดในจักรวาลทั้ง 3,000 จักรวาล แล้วให้มณีเหล่านั้นเป็นทาน ส่วนอีกคนหนึ่งทำการท่อง จำ ปฏิบัติตาม และสอนปรัชญาปารมิตาสูตรนี้หรือแม้แต่ข้อความแค่ 4 บรรทัดจากพระสูตรนี้แก่คนอื่นๆ บุญของคนแรกย่อมไม่ถึงหนึ่งในร้อยหรือแม้แต่ในพันล้านของบุญของบุคคลหลัง ความจริงแล้ว บุญกุศลของบุคคลหลังนั้นยิ่งใหญ่จนไม่อาจเปรียบเทียบด้วยการคำนวณหรืออุปมาอุปมัยได้”

25. ปลดปล่อยก็มิได้ปลดปล่อย

“สุภูติ เธอคิดอย่างไร? เธอไม่ควรอ้างว่าตถาคตมีความคิดว่า 'เราจะปลดปล่อยสรรพสัตว์' สุภูติ เธออย่าได้คิดอย่างนั้นเลย ทำไมน่ะหรือ? เพราะความจริงไม่มีสรรพสัตว์ที่มีความนึกคิดใดที่ตถาคตจะพาให้หลุดพ้นได้ ถ้าตถาคตมีสรรพสัตว์ที่ช่วยให้หลุดพ้นแล้ว ก็แสดงว่า ตถาคตถือเอาตัวตน บุคคล สิ่งมีชีวิต หรืออายุขัย สุภูติ เมื่อตถาคตตรัสว่า “เรา” แท้จริงแล้วไม่มีคำว่า “เรา” แต่คนธรรมดา

คิดว่ามี “ตัวเรา” อยู่จริง สุภูติ ตถาคตกล่าวว่า สรรพชีวิตที่ธรรมดา แท้จริงแล้ว ไม่ใช่สรรพชีวิตที่ธรรมดา จึงเรียกว่าสรรพชีวิตสรรพชีวิตธรรมดา

26. กายแห่งธรรมไม่ได้อยู่ที่รูปลักษณ์

“สุภูติ เธอคิดอย่างไร? จะพึงรู้ตถาคตด้วยมหาปุริสลักษณะ 32 ประการได้หรือ?”

สุภูติกราบทูลว่า “เป็นอย่างนั้น เป็นอย่างนั้นพระเจ้าข้า จะรู้ได้ว่าคนผู้นั้นเป็นตถาคตก็ด้วยมหาปุริสลักษณะ”

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “สุภูติ ถ้าผู้ใดหยั่งรู้ตถาคตด้วยมหาปุริสลักษณะ 32 ประการ เมื่อนั้น พระจักรพรรดิราชก็ย่อมเป็นตถาคตด้วยเหมือนกัน”

สุภูติกราบทูลพระพุทธเจ้าว่า “พระผู้มีพระภาค ข้าพระองค์เข้าใจความหมายของคำที่พระองค์กล่าวไว้แล้ว ไม่ควรพยายามจำแนกว่าใครเป็นตถาคตด้วยมหาปุริสลักษณะ 32 ประการ” จากนั้น พระผู้มีพระภาคได้ตรัสร้อยกรองนี้ว่า

ผู้ที่แลเห็นเราแค่ที่รูปกาย,
หรือแสวงหาเราด้วยเสียง
ถือว่าอยู่บนเส้นทางที่ผิด
พวกเขาไม่ได้เห็นตถาคต

27. ไม่มีถาวร ไม่ไร้สิ้นเชิง

“สุภูติ ถ้าเธอคิดว่าตถาคตบรรลุการตรัสรู้ที่สมบูรณ์อย่างไม่มีที่เปรียบโดยปราศจากลักษณะอันสมบูรณ์แบบ สุภูติ เธออย่าคิดอย่างนี้ เพราะตถาคตไม่ตรัสรู้ธรรมโดยสมบูรณ์โดยปราศจากลักษณะอันสมบูรณ์แบบ สุภูติ ถ้าเธอตั้งปณิธานว่าจะตรัสรู้ที่สมบูรณ์อย่างไม่มีที่เปรียบด้วยความคิดเช่นนี้ จะเท่ากับเธอได้อ้างว่าธรรมทั้งปวงนั้นดับสูญ เธอไม่ควรคิดแบบนี้ ทำไมน่ะหรือ? ผู้ตั้งปณิธานเพื่อบรรลุการตรัสรู้ที่สมบูรณ์อย่างไม่มีที่เปรียบ เมื่อประกาศธรรมจะไม่บอกว่าลักษณะนั้นมีอยู่หรือดับสูญ

28.ไม่ขวนขวาย ไม่กระหายอยาก

“สุภูติ หากพระโพธิสัตว์ท่านหนึ่งจะทำทานด้วยอัญมณี 7 ประเภทมากจนเต็มโลกทั้งใบ และจำนวนของโลกนั้นมีมากเท่ากับจำนวนเม็ดทรายในแม่น้ำคงคา ส่วนพระโพธิสัตว์อีกท่านหนึ่งได้บรรลุขันติในธรรมทั้งปวงอันไม่มีตัวตน อานิสงส์แห่งพระโพธิสัตว์ท่านนี้จะมากกว่าท่านแรก ทำไมน่ะหรือ? สุภูติ เป็นเพราะพระโพธิสัตว์ไม่สั่งสมบุญกุศล”

สุภูติกราบทูลพระพุทธเจ้าว่า “พระผู้มีพระภาค เหตุใดพระโพธิสัตว์จึงไม่สั่งสมบุญไว้?”

“สุภูติ พระโพธิสัตว์ย่อมไม่ยึดมั่นในบุญที่ตนสร้าง เราจึงกล่าวว่าไม่สั่งสมบุญกุศล”

29. โอ่อ่าผ่าเผย ไร้กังวล

“สุภูติ ผู้ใดกล่าวว่าตถาคตนั้นมา ไป นั่ง หรือนอน ผู้นั้นย่อมไม่เข้าใจความหมายแห่งคำสอนของเรา ทำไมน่ะหรือ ตถาคตนั้นไม่มาและไม่ไป เหตุฉะนั้น ท่านจึงได้ชื่อว่า ตถาคต คือ 'ผู้มาอย่างนั้น'”

30. ทั้งมวลล้วนประกอบกันขึ้น

“สุภูติ เธอคิดอย่างไร? ถ้าชายหรือหญิงที่มีใจกุศลจะนำเอาจักรวาลทั้ง 3,000 จักรวาลทั้งหมดและบดขยี้จนกลายเป็นอนุภาคเล็กๆ อนุภาคเหล่านี้จะมีจำนวนมากมายหรือไม่?”

“มากมายเหลือเกิน พระผู้มีพระภาค ทำไมน่ะหรือ? ถ้าอนุภาคเล็กๆ เหล่านี้มีอยู่จริง พระพุทธเจ้าจะไม่เรียกว่าอนุภาคเล็กๆ ซึ่งนี่หมายความว่าอย่างไร? หมายความว่าสิ่งที่พระพุทธเจ้าเรียกว่า “อนุภาคเล็กๆ” นั้นไม่ใช่อนุภาคเล็กๆ เป็นแต่ชื่อเรียกอนุภาคเล็กๆ พระผู้มีพระภาคเจ้าพระเจ้าข้า การที่ตถาคตตรัสเรียกว่า จักรวาลทั้ง 3,000 จักรวาล แท้จริงแล้วไม่ใช่จักรวาลทั้ง 3,000 จักรวาล เป็นแต่ชื่อเรียกว่าจักรวาลทั้ง 3,000 จักรวาล ทำไมน่ะหรือ? ถ้าจักรวาลเหล่านี้มีอยู่จริง มันก็เป็นเพียงสิ่งที่ประกอบกันขึ้นมา ตถาคตสอนว่า 'สิ่งที่ประกอบกันขึ้นมา' ไม่ใช่สิ่งที่ประกอบกันขึ้นมา เป็นแต่ชื่อเรียกว่าสิ่งที่ประกอบกันขึ้นมา”

“สุภูติ สิ่งที่ประกอบกันขึ้นมานั้น ไม่อาจอธิบายได้ด้วยถ้อยคำ แต่คนสามัญยึดติดกับปรากฏการณ์นี้

31. สี่ทัศนะไม่ได้มีอยู่

“สุภูติ ถ้ามีคนอ้างว่าเราสอนเรื่องตัวตน บุคคล สิ่งมีชีวิต หรืออายุขัย เธอจะว่าอย่างไร? คนผู้นี้เข้าใจความหมายของคำสอนของเราหรือไม่”

“ข้าแต่พระผู้มีพระภาค บุคคลผู้นี้ยังไม่เข้าใจความหมายในคำสอนของตถาคต ทำไมน่ะหรือ? พระผู้มีพระภาคอธิบายว่าทัศนะเกี่ยวกับตัวตน บุคคล สิ่งมีชีวิต หรืออายุขัย จริงๆ แล้วไม่ใช่ทัศนะเกี่ยวกับตัวตน บุคคล สิ่งมีชีวิต หรืออายุขัย เป็นแต่ชื่อเรียกว่าทัศนะเกี่ยวกับตัวตน บุคคล สิ่งมีชีวิต หรืออายุขัย”

“สุภูติ ผู้ตั้งปณิธานเพื่อบรรลุพระโพธิญาณอันเลิศล้ำ พึงรู้ รับรู้ เชื่อถือ และเข้าใจธรรมทั้งหลายตามความเป็นจริง โดยไม่ยึดติดในธรรมใดๆ สุภูติ ตถาคตได้อธิบายว่า ลักษณะแห่งธรรมไม่ใช่ลักษณะแห่งธรรม เป็นแต่ชื่อเรียกว่าลักษณะแห่งธรรม”

32. ปรากฏการณ์ทั้งปวงนั้นไม่จริง

“สุภูติ ถ้าบุคคลใดสะสมอัญมณีทั้ง 7 ประเภทไว้จนเต็มโลกจำนวนนับไม่ถ้วนแล้วบริจาคเป็นทาน แต่ชายหรือหญิงที่มีใจกุศลซึ่งมีปณิธานแห่งพระโพธิสัตว์ตั้งใจนำข้อความจากพระสูตรนี้แม้เพียงสี่บรรทัด ทำการสาธยาย จดจำ ปฏิบัติตาม และอธิบายให้ผู้อื่นทราบ บุญกุศลของคนกลุ่มหลังจะมากยิ่งกว่าคนกลุ่มแรกมากมายนัก แล้วเราจะสอนผู้อื่นอย่างไร? ก็โดยปราศจากความยึดมั่นถือมั่นอยู่ในความสงบนิ่ง และความเป็นเช่นนั้นเอง ทำไมน่ะหรือ?

ปรากฏการณ์ที่ปรุงแต่งขึ้นมาทั้งหลาย
เป็นเหมือนความฝัน เหมือนภาพลวงตา ดั่งฟองน้ำ และเงา

ดั่งน้ำค้าง และเหมือนสายฟ้าแลบ
พึงรับรู้อย่างนั้น”

พระเถระสุภูติ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา เทวดาและมนุษย์ อสูร และสรรพสัตว์ทั้งหลาย เมื่อได้ฟังพระพุทธเจ้าแล้วต่างก็มีความปีติโสมนัสเป็นอันมาก ก็รับไว้ปฏิบัติตามด้วยความเชื่อมั่นศรัทธา

จบ วัชรสูตร

ภาคที่ 2

บันทึกอานิสงส์ภาวนาและปฏิบัติวัชรสูตร

1. ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมากมาย สร้างหนี้กรรมมหันต์ สำนึกผิดแล้วสวดวัชรสูตร

ในสมัยเฉียนหลงของราชวงศ์ชิง มีครอบครัวใหญ่อาศัยอยู่ใกล้ทะเลสาบซีหูในเจ้อเจียง เป็นครอบครัวของมหาเศรษฐีแซ่สวี เมื่ออายุยังน้อย ครอบครัวของเขาไม่ได้มั่งคั่งนัก แต่เพราะหางโจวร่ำรวยด้วยผ้าไหมและมีอารยะธรรมรุ่งเรือง ทุกครัวเรือนทำผ้าไหม แต่คนแซ่สวีจึงขายไหมด้วย ในเวลาไม่กี่ปี เขากลายเป็น “เศรษฐีใหม่”

นอกจากนี้ เขายังแต่งงานกับภรรยาหลักสามคนและอนุภรรยาหกคน เช่นเดียวกับครอบครัวที่ร่ำรวยอื่นๆ บ้านนี้หวังจะมีลูกชายและหลานชายให้มีความเจริญรุ่งเรือง ภรรยาและอนุของเขาตอบสนองได้ดีจริงๆ และภายในเวลาไม่กี่ปีหลังพยายามมานาน พวกเขาก็ให้กำเนิดบุตรชายเจ็ดคนและลูกสาวห้าคนแก่เขา ลูกชายและลูกสาวของเขาเติบโตมากับเขาในธุรกิจผ้าไหม และต่อมาได้แต่งงานและมีลูก ครอบครัวของเขาจึงเพิ่มขึ้นเป็น 51 คน

น่าแปลกที่ครอบครัวนี้ชอบกินปลาชนิดหนึ่งทั้งชายและหญิง ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ เมื่อมีพ่อมาขายปลาหนีชิว (泥鳅 ปลาชนิดหนึ่งชอบอยู่ก้นแม่น้ำ) ได้ทราบถึง

ความชอบของสมาชิกในครอบครัวนี้และพวกเขาก็จับปลาหนีชิวมาขายถึงที่หน้าประตูบ้าน ครอบครัวนี้ก็ซื้อกันตรงที่หน้าบ้านสดๆ จากข้องจับปลา

หลังจากซื้อปลาหนีชิวกลับมาแล้ว พวกผู้หญิงก็เข้าสู่ลานประหาร นำหม้อขนาดใหญ่และขนาดเล็ก เทปลาหนีชิวลงในหม้อ โรยเกลือสองสามกำลงในหม้อแต่ละใบ แล้วปิดฝา แล้วปล่อยไว้ พวกเขาบอกว่า “กระบวนการ” นี้คือการปล่อยให้ปลาหนีชิวคายโคลนในท้องของมัน ซึ่งเรียกอีกอย่างว่า “การทำความสะอาดท้อง”

“กระบวนการ” ที่สอง คือ หลังจาก “ล้างกระเพาะ” ปลาหนีชิวแล้วก็ล้างด้วยน้ำสะอาด เทลงในหม้อต้มน้ำเดือด ปิดฝาหม้ออย่างรวดเร็ว แล้วปลาหนีชิวที่ถูกลวกจะดิ้นพล่านให้ส่วนบนของหม้อมีเสียงดังเอี๊ยดเป็นครั้งคราว และภายในครึ่งชั่วโมงของทุกอย่างก็กลับสู่ความสงบ ในเวลานี้ พวกผู้หญิงปล่อยมือบนฝาหม้อ และหัวเราะไปทำอาหารกันไปเตรียภาชนะบนโต๊ะอาหารและภาชนะใส่สุราเมรัย พร้อมที่จะเริ่มมื้ออาหาร นั่นเป็นวิธีที่พวกเขากินปลาหนีชิวปีแล้วปีเล่า

ในชั่วพริบตา เศรษฐีแซ่สวีอายุเกินห้าสิบปี ทันใดนั้นเขาก็ติดเชื้อโรคแปลก ๆ ที่ก่อให้เกิดอาการปวดแสบปวดร้อนทั่วร่างกายของเขา เขาเชิญแพทย์และหมอผีที่มีชื่อเสียงในหางโจว และกินใบสั่งยา สูตรลับ และการเยียวยาทั้งหมด แต่อาการของเขาไม่ดีขึ้น ซ้ำยังแย่ลงเรื่อยๆ มันเป็นสถานการณ์ที่ย่ำแย่จริงๆ ดังนั้นเขาจึงติดประกาศทุกที่เพื่อเสนอรางวัลสำหรับการรักษาพยาบาล โดยจะให้รางวัลด้วยทองคำหนึ่งพันตำลึง

ผ่านไปหนึ่งเดือนไม่มีใครอาสามารักษา ในเวลานี้ เศรษฐีแซ่สวีแทบรอไม่ไหวที่จะแขวนคอตัวเองและฆ่าตัวตาย อยู่มาวันหนึ่งภิกษุชรารูปหนึ่งมาถือบาตรในมือซ้าย มีไม้พลองวิปัสสนาในมือขวา ครองสังฆาฏิสีแดง และปากสวดพระนามของพระพุทธเจ้า แล้วท่านเดินมายังคฤหาสน์ของเศรษฐีแซ่สวี แล้วใช้ไม้พลองวิปัสสนาดึงข้อความประกาศตกลงไปที่พื้น แล้วหยิบมันขึ้นมา และเดินตรงเข้าไปในบริเวณของเศรษฐีแซ่สวี คนเฝ้าประตูเห็นว่ามีคนรับคำร้องขอ จึงรีบเข้าไปในห้องนอนของนาย เพื่อแจ้งให้เขาทราบ เศรษฐีแซ่สวีได้ยินก็ไม่รอช้า รีบออกไปต้อนรับ

ทันทีที่พระชราเข้ามาในห้อง ท่านก็ขมวดคิ้วและพูดว่า “อมิตาภะ รัศมีการเข่นฆ่าของตระกูลโยมแรงเกินไป!” เศรษฐีแซ่สวีพยุงร่างกายของเขาและพูดด้วยความยากลำบาก “ทำไมหรือขอรับท่านอาจารย์?” พระเฒ่าจึงขับลำนำว่า: “ตนแลอยากจะถามว่าสิ่งใดผิดวิสัยหรือ จงดูน้ำแกงในชามของตนแล และเสียงกรีดร้องของปลาหนีชิวที่ถูกลวกทั้งเป็นทั้งมวล เป็นเพราะการฆ่าอย่างไร้ประโยชน์” เศรษฐีแซ่สวีเข้าใจและกล่าวอย่างเสียใจว่า “พระอาจารย์ โยมเข้าใจ ท่านช่วยโยมได้ไหมขอรับ” พระชรากล่าวลำอีกบทหนึ่งว่า

“สร้างกรรมของเจ้าเอง แลจงสวดวัชรสูตรหลายพันครั้ง
ส่งเสริมให้ลูกหลานทำความดีมากขึ้น ฆ่าน้อยลงและปล่อยมากขึ้น”

หลังจากพูดจบ พระชราก็หยิบสำเนาของวัชรสูตรออกจากกระเป๋าในแขนเสื้อและส่งให้เศรษฐีแซ่สวี ท่านสวดพระนามพระพุทธเจ้าแล้วจะจรจากไป เศรษฐีแซ่สวีรีบพูดว่า “ท่านอาจารย์มาจากไหนและกำลังจะไปไหน” พระเฒ่ากล่าวว่า “อาตมามาจากวัดหลิงอิ่นในหางโจว และกำลังจะไปที่วัดหลิงอิ่นในหางโจว”

เศรษฐีแซ่สวีจำสิ่งที่พระเฒ่าพูดและสวดวัชรสูตรอย่างสุดใจทุกวัน สำหรับเศรษฐีแซ่สวีผู้ซึ่งถูกทรมานด้วยโรคแปลก ๆ ตราบใดที่เขาสามารถหายจากอาการป่วยได้ นับประสาอะไรกับสวด “พระสูตรเพชร” พันครั้ง เขาก็ไม่รู้สึกลำบากยากเลยที่จะสวดวัชรสูตร 10,000 ครั้ง ตามคำกล่าวที่ว่า “เจ็บป่วยเรื้อยังไร้บุตรกตัญญู” (久病無孝子) เพราะเศรษฐีแซ่สวีมีโรคประหลาดนี้ ภรรยา อนุภรรยา และลูกๆ ของเขาจึงค่อยๆ ห่างเหินไป เนื่องจากกลัวว่าเศรษฐีแซ่สวีจะสั่งให้พวกเขารับใช้และใช้จ่ายเงิน มีเพียงภรรยาหลวงคนแรกของเศรษฐีแซ่สวีเท่านั้นที่จะดูแลเขาด้วยใจจริง แน่นอนว่าเศรษฐีแซ่สวีไปเกลี้ยกล่อมพวกเขาไม่ให้ฆ่าปลาหนีชิวแล้วกินมัน แต่ใครจะไปฟังเขาล่ะ? เขาไม่มีเงินและไม่มีอำนาจในขณะนี้ ส่วนคนในบ้านยังคงทำธุรกิจไหม ยังคงฆ่าปลาหนีชิวกินกัน

เศรษฐีแซ่สวีตื่นแต่เช้าและตื่นแต่เช้าทุกวันและสวดวัชรสูตรสามสิบสามครั้ง ยิ่งเขาคิดถึงเรื่องนี้มากเท่าไหร่ เขาก็ยิ่งรู้สึกว่าความเจ็บปวดจากการเผาไหม้ในร่างกายของเขาค่อยๆ ลดลง และร่างกายของเขาก็ผ่อนคลายมากขึ้นทุกวัน หนึ่งเดือนต่อมา โรคประหลาดของเขาก็หายเป็นปกติ และในเวลานี้เขาเชื่อในสิ่งที่พระเฒ่าพูดมากขึ้นไปอีก เขาและภรรยาหลวงไม่กินปลาหนีชิวเลย แม้แต่กุ้งปลาก็ไม่กินอีกต่อไป และเพียงแค่กินผักในระยะยาว เมื่อพวกเขาพบคนขายปลาหนีชิว พวกเขาก็ซื้อมันมาและปล่อยลงในทะเลสาบซีหูในหางโจวเพื่อปล่อยพวกมัน ยิ่งกว่านั้นพวกเขายืนกรานที่จะสวดพระสูตรเพชรหลายครั้งต่อวัน

เศรษฐีแซ่สวีและภรรยาหลวงของเขาเสียชีวิตเมื่ออายุได้เจ็ดสิบเอ็ดปี และภริยาคนอื่นๆ อนุภรรยา ลูกๆ และหลานๆ ของเขามีชีวิตอยู่ในวัยห้าสิบเศษเท่านั้น และพวกเขาทั้งหมดเสียชีวิตด้วยโรคประหลาดเช่นเดียวกับเขา ตั้งแต่นั้นมาตระกูลสวีก็สิ้นสุดลงไป

2. แค่ชักชวนก็มีกุศลมหาศาล

ในสมัยราชวงศ์ถัง ชายคนหนึ่งชื่อ ฝางจู้เสียชีวิตกะทันหัน วิญญาณของเขามาถึงยมโลก และพญายมราชก็ตรัสกับเขาว่า “ตามบันทึกชีวิตและความตาย เจ้าเคยชักชวนชายชราคนหนึ่งให้สวดพุทธนาม (สวดนะโม อมิตาภพุทธ เป็นต้น) และตอนนี้ ชายชราผู้นี้ได้ตายจากโลกแล้วไปยังสุขาวดีพุทธเกษตรแล้ว เจ้าได้รับบุญกุศลนี้จึงได้ไปสุขาวดีเช่นกัน ข้าจึงเชิญเจ้ามาที่นี่เพื่อชี้แจง”

อุบาสกฝางจู้กล่าวกับพญายมราชว่า “ข้าพเจ้าปรารถนาจะสวดวัชรสูตร 10,000 จบ และไปที่ภูเขาอู่ไถซานเพื่อไปแสวงบุญ ตอนนี้ ข้าพเจ้ายังไม่อยากไปสุขาวดีพุทธเกษตร”

พญายมราชตรัสว่า “การสวดพระสูตรและไปแสวงบุญยังภูเขาศักดิ์สิทธิ์นั้นย่อมเป็นกุศล แต่การไปเกิดยังสุขาวดีแต่เนิ่นๆ ย่อมดีกว่า ได้เกิดใหม่ในสุขาวดีนั้นดีกว่าการได้บุญการสวดพระสูตรเป็นล้านเท่า”

แต่ฝางจู้ได้ตัดสินใจแล้ว พญายมราชไม่มีทางเลือกนอกจากส่งเขากลับไปยังโลกมนุษย์อีกครั้ง

จากเหตุการณ์นี้ ทำให้เราทราบว่าการชักชวนผู้อื่นให้เรียนรู้และสวดพุทธนาม จะไม่เพียงนำไปสู่การเกิดในแดนสุขาวดีเท่านั้น แต่ยังได้รับเชิญไปถึงแดนนรก และเป็นที่เคารพนับถือจากพญายมราชด้วย

3. ไฟไม่อาจเผาพระสูตร

ลู่ไหวซู่ เป็นชาวแคว้นอู๋สมัยราชวงศ์ถัง ศักราชเจินกวนปีที่ 20 แห่งรัชสมัยพระเจ้าถังไท่จง เกิดไฟไหม้ที่บ้านหลังหนึ่ง ปรากฏว่าคัมภีร์วัชรัจเฉทิกาปรัชญาปารมิตาสูตรกลับไม่ไหม้ไฟ แม้ว่าหน้าปกและฉลากจะไหม้จนเป็นเถ้าถ่านก็ตาม แต่ตัวพระสูตรทั้งหมดยังคงครบถ้วนดังเดิม ใครๆ ที่ได้พบเห็นล้วนกล่าวว่า “อานุภาพพระสูตรช่างเหลือเชื่อ พุทธธรรมช่างเหลือเชื่อนัก”

ลู่ไหวซู่ มีพี่สะใภ้คนหนึ่งชื่อ สวี่เหรินเจ่อ พบเห็นเรื่องราวนี้กับตา นับแต่นั้นมักสวดวัชรัจเฉทิกาปรัชญาปารมิตาสูตรอยู่เสมอ

อนึ่ง วัชรัจเฉทิกาปรัชญาปารมิตาสูตร มีความตอนหนึ่งกล่าวถึงความศักดิ์สิทธิ์แห่งพระสูตรไว้ว่า “สุภูติ ในทุก ๆ ที่ที่พระสูตรนี้สถิตอยู่, เทพยดา, มนุษย์ และอสูร จากทุกๆ โลก จักจัดเตรียมเครื่องบูชา สถานที่แห่งนี้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์ ที่ทุกคนพึงกราบไหว้และทำประทักษิณด้วยความเคารพ ตกแต่งสถานที่อันประดิษฐาน ประดับด้วยดอกไม้และธูป”

และพระพุทธองค์ตรัสถึงอานิสงส์ของพระสูตรว่า “สุภูติ แม้นว่ากุลบุตรกุลธิดาน้อมรับ รักษา ศึกษา และสวดพระสูตรนี้ หากพวกเขาได้รับวิบากที่ไม่ดีเนื่องจากกรรมก่อนหน้านี้ ที่จะทำให้พวกเขาตกอยู่ในอบาย เช่นนี้แล้ว วิบาก

กรรมจากชาติก่อนที่จะยังผลแก่เขานั้นจะถูกบั่นทอนไปในชาติภพนี้ แล้วจักบรรลุอนุตตรสัมมาสัมโพธิ”

4. เจ้าอาวาสวัดหลงซิ่งไม่อาจทำร้ายพระชั้นผู้น้อยผู้ภาวนาวัชรสูตร

ในวัดหลงซิงแห่งหยวนโจว ในสมัยราชวงศ์ถัง มีการประชุมของพระสงฆ์ ได้มีการอัญเชิญรูปพระอรหันต์พระปิณโฑลภารทวาชเถระ ออกมาด้วยความเคารพ และเจ้าอาวาสวัด คือท่านล่าเกา เต๋อเซ่า นั่งอยู่ที่ในตำแหน่งแรก

ภิกษุทุกคนนั่งลงทีละคน มีภิกษุรูปหนึ่งมาสายและหาที่นั่งไม่ได้ เมื่อเห็นว่ามีที่นั่งว่างอยู่รองจากเจ้าอาวาสนั้น พระชั้นผู้น้อยจึงอยากนั่งลง เมื่อถูกเจ้าอาวาสดุแล้วไล่ให้ไป พระชั้นผู้น้อยก็ไปนั่งที่ว่างเพราะเกรงว่าจะไม่ได้ฉัน

ในเวลานั้น เจ้าอาวาสนั่งอิงอยู่ที่เสา ด้วยความโกรธจึงยกมือขึ้นเพื่อจะตบ และทันทีที่ยื่นมือออก แขนเสื้อก็ถูกเสากดไว้และปล่อยมือตบไม่ได้ ทั้งห้องโถงตกตะลึงและอธิบายไม่ถูก

เมื่อเห็นอย่างนั้น พระชั้นผู้น้อยนั้นก็ไม่ได้นั่งต่อไปไม่รอฉันภัตตาหารเจจากไปด้วยใบหน้าละอายใจ กลับไปกุฏิของตน ผู้คนในห้องโถงคิดว่านี่เป็นเพราะคุณธรรมของพระชั้นผู้น้อย ดังนั้น เจ้าอาวาสจึงพาพระภิกษุไปยังกุฏิเพิงที่พระภิกษุชั้นผู้น้อยอาศัยอยู่และแสดงความเคารพต่อเขา ภิกษุผู้น้อยกล่าวอย่างนอบน้อมว่า “ข้าพเจ้าไม่มีคุณงามความดีใดๆ แล้วจะกล้ารับความเคารพจากผู้มีคุณธรรมยิ่งใหญ่เช่นนั้นได้อย่างไร”

ภิกษุที่อยู่ใกล้เคียงถามว่า “ในชีวิตของท่านปฏิบัติอย่างไร”

ภิกษุผู้น้อยตอบว่า “เป็นเวลายี่สิบปีแล้วที่สวดแต่วัชรสูตรเท่านั้น”

หลังจากฟังแล้ว ทุกคนก็ประหลาดใจและเห็นพ้องกันว่าสิ่งที่เป็นอยู่ตอนนี้ จะต้องเป็นพลังแห่งการปกป้องของวัชระ เจ้าอาวาสรีบกลับไปที่เสา เผาเครื่องหอมแล้วคำนับ แล้วอธิษฐานว่า “หากเป็นฤทธานุภาพแห่งวัชระจริงๆ ที่ทำให้แขนเสื้อถูกเสาไปกดทับ ข้าพเจ้าหวังว่าจะดึงมันออกมาได้อีกครั้ง”

หลังจากนั้น เจ้าอาวาสก็เหยียดมือออกเพื่อดึงแขนเสื้อ และสามารถดึงออกตามที่คาดไว้

5. ปลาทวงหนี้กรรม

หลี่หยวนจง เป็นชาวอำเภอเจียง เมืองแต้จิ๋ว สมัยราชวงศ์ซ่ง เมื่อลูกสาวอายุได้สิบสามปี เธอฝันถึงพระภิกษุท่านหนึ่งบอกกับเธอว่า “เจ้ามีพื้นเพที่ดี ทำไมเจ้าไม่สวดวัชรสูตรอย่างสม่ำเสมอเล่า ชายหญิงที่ดีในโลกนี้ ถ้าพวกเขาสามารถชำระจิตใจให้บริสุทธิ์ได้ทุกวัน สวดเล่มหนึ่งได้ จะเสริมบุญในโลกนี้นับได้เป็นร้อยปี ก็จะไปเกิดในสวรรค์ ถ้าบรรลุปัญญา ก็ไปสู่นิพพานได้ หลังจากสิ้นใจแล้วนรกภูมิไม่คิดบัญชี สามารถเกิดใหม่ในวงตระกูลอันมั่งคั่ง” เธอเชื่อสิ่งนี้ และตั้งแต่นั้นมาเธอก็ท่องวัชรสูตรสามจบทุกวัน

เมื่อเธออายุยี่สิบสี่ปีและยังลังเลที่จะแต่งงาน ต่อมาเธอป่วยด้วยไข้ไทฟอยด์และเสียชีวิตในอีกสามวันต่อมา หลังจากที่เธอสิ้นใจไป เธอก็ถูกนำลงนรกไปพบ

พญายมราช หลังสอบปากคำ พญายมราชรู้ว่าเธอไม่ได้ก่อกรรมทำชั่ว และยังเห็นพระพุทธรูปบนศีรษะเธอมีแสงเป็นมงคลจึงให้เธอกลับคืนสู่โลก

เมื่อเธอจากไป ยมราชรับสั่งว่า “เธอมีบุญบารมีแล้ว จงกลับคืนสู่ถิ่นเถิด กรรมที่บิดาเจ้าฆ่าสัตว์ตัดชีวิตหนักมาก ดังนั้นเขาจะตายในอีก 2 ปี อีกไม่นานจะต้องมารับคำพิพากษา พ่อเธอฆ่าปลาเป็นๆ บ่อย ๆ และตอนนี้มีผู้มาฟ้องร้องทุกข์กว่า 7,000 ราย กลับไปถามพ่อว่าตอนกลางคืนฝันว่าตกลงไปอวนแล้วตื่นมาปวดหัวในระหว่างวันหรือไม่ นี่เป็นเหตุมาจากปลาหาทางแก้แค้น”

หลังจากที่เธอฟื้นคืนสติได้ เธอจึงรายงานเรื่องนี้กับบิดาของเธอ หลี่หยวนจงตกใจและตอบว่ามีบางอย่างเกิดขึ้น เขากลัวมาก ดังนั้นเขาจึงไปที่วัดเทียนหนิงพร้อมกับลูกสาวเพื่อทำขมากรรม และถวายภัตตาหารเจแก่พระภิกษุหลายร้อยรูป เลิกกินเนื้อและสุรา และคัดลอกวัชรสูตร 49 เล่มด้วยตัวเอง

คืนหนึ่ง หลี่หยวนจงฝันว่าเด็กชุดสีฟ้าหลายพันคนมาต่อว่าเขาว่า “เราถูกเจ้าฆ่าและเราได้ร้องเรียนกับพญายมราชเรื่องเจ้าเอาชีวิตของเรา ตอนนี้เจ้ามีบารมีจากการคัดลอกพระสูตรไปแล้ว กุศลบันดาลให้ทุกข์สิ้นไป ได้กลับชาติมาเกิดในสุขคติภูมิ ความคับข้องใจระหว่างเจ้ากับพวกข้าได้คลี่คลายลง ต้องขอบคุณกุศลของการคัดลอกพระสูตรพระคัมภีร์ เจ้าจึงมีชีวิตยืนยาวขึ้นได้”

ตั้งแต่นั้นมา หลี่หยวนจงก็สวดวัชรสูตรอย่างแน่วแน่ยิ่งขึ้น และมีชีวิตอยู่ได้ 120 ปี และเสียชีวิตโดยไม่เจ็บป่วยหลังจากอาบน้ำชำระร่างกายแล้ว (คือรู้นิมิตว่าจะตายและน่าจะรู้ว่าไปภพภูมิที่ดี - ผู้แปล)

6. สวดวัชรสูตรระงับโรคทรมาน

ข้าพเจ้ามีอาการปวดหัว เวียนศีรษะ และอาเจียนตั้งแต่ยังเป็นเด็ก ทุกครั้งที่ป่วย ข้าพเจ้าจะทรมานแทบตาย พ่อแม่ของข้าพเจ้ากังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้มาก จนกระทั่งยาแก้ปวดหัวได้กลายเป็นของประจำกายข้าพเจ้า ตอนที่รุนแรงที่สุด เจ็บปวดมากจนข้าพเจ้าไม่อยากมีชีวิตอยู่อีกต่อไป เรื่องนี้ทรมานข้าพเจ้ามานาน หลายทศวรรษ

ข้าพเจ้าเวียนหัวและปวดหัวจนถึงในปี 2536 ซึ่งทำให้ไม่สามารถทำงานได้ อุบาสกท่านหนึ่งเห็นข้าพเจ้าเจ็บปวดมากจึงชักชวนให้ข้าพเจ้าศึกษา พระพุทธศาสนาและขอบารมีพระโพธิสัตว์กวนอิมพร้อมๆ กัน แล้วก็ให้น้ำเสก มหากรุณาธารณีมาให้ข้าพเจ้าดื่ม ความเจ็บปวดหายไปในวันรุ่งขึ้น นับแต่นั้น มา ข้าพเจ้าเชื่อในพระโพธิสัตว์และวิงวอนขอพระบารมีกวนอิมพระโพธิสัตว์ ทรงเมตตาให้รักษาความเจ็บป่วยของข้าพเจ้า

คืนที่สาม ฝันว่าพระโพธิสัตว์กวนอิมถือแจกันน้ำมนตร์และกิ่งหลิว มีเด็กชาย อยู่ข้างๆ พระโพธิสัตว์ตรัสกับข้าพเจ้าด้วยความกรุณาว่า ไม่ต้องกังวล โรคภัย ไข้เจ็บของเจ้าจะหาย ตรัสแล้วก็หายตัวไป อีกสัปดาห์ต่อมา ข้าพเจ้ากับอุบาสก เผอิญไปพบหมอท่านหนึ่ง และรักษาอาการปวดหัวและเวียนหัวของข้าพเจ้าได้ อย่างรวดเร็ว

หนึ่งปีต่อมา จู่ๆ ข้าพเจ้าก็ล้มป่วยอีกครั้งด้วยอาการปวดหัวอย่างรุนแรง ข้าพเจ้า ไม่ได้กินยาอะไรเลย ข้าพเจ้าก็เลยจุดธูปและขอพรต่อพระอวโลกิเตศวร โพธิสัตว์ ข้าพเจ้าสวดวัชรสูตรอีกครั้งด้วยจิตใจที่มุ่งมั่น ขอร้องพระโพธิสัตว์ให้

ขจัดกรรมของข้าพเจ้า ก่อนจบวัชรสูตรปรากฏว่าอาการเจ็บแทบจะหายขาดในพลัน

กลางเดือนพฤศจิกายน 2537 หน้าอกของข้าพเจ้าแน่นและอึดอัด ข้าพเจ้าจึงรีบจุดธูปและอาราธนาคุณพระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ ข้าพเจ้าไม่รู้อะไรมาก และกลัวการออกเสียงผิด แต่ข้าพเจ้าก็ตัดสินใจสวดสัทธรรมปุณฑริกสูตรที่หน้ารูปปั้นพระโพธิสัตว์ ข้าพเจ้าสวดไปไม่บทเดียวก็รู้สึกผ่อนคลายและไร้ความทรมาน

เมื่อข้าพเจ้ามีปากเสียงคนรักของข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็อารมณ์เสียมาก ข้าพเจ้าบอกพระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ว่า การเป็นมนุษย์นั้นยากยิ่งนัก ลูกควรทำอย่างไรดี? คืนนั้นพระโพธิสัตว์ปรากฏอยู่ในความฝัน ประทับท่ามกลางหมอกพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวรเปล่งแสงสีทองนับไม่ถ้วน

พระโพธิสัตว์บอกข้าพเจ้าว่า “จงสวดพุทธนาม” (คือสวด นะโม อมิตาภพุทธเพื่อสลัดจากโลกนี้ ไปปฏิบัติธรรมยังสุขาวดีโลกธาตุ)

นี่คือประสบการณ์ของโจวหงเยี่ยน แห่งโรงงานอุปกรณ์จักษุแพทย์ ฉางเต๋อหัวหนาน แห่งมณฑลหูหนาน

7. ไม่สวดตายไปนานแล้ว

หนึ่งในพระเถระสำคัญของจีนในยุคสาธารณรัฐ คือพระธรรมาจารย์ถานซวี (倓虛法師) ท่านมีประวัติชีวิตที่น่าสนใจ จะขอเล่าตอนหนึ่ง ดังนี้

การกำเนิดของพระธรรมาจารย์ถานซวีก็แปลกมากเช่นกัน มารดาของท่านฝันว่ามีพระที่หน้าเหมือนพระอินเดียมาขอค้างคืนที่บ้าน พอเกิดแล้ว เมื่ออายุได้สี่หรือห้าขวบ มารดาของท่านฝันว่าพระภิกษุหลายรูปกำลังสวดมนต์อยู่ ลูกชายของท่านก็กลายเป็นพระภิกษุไป สวมใส่จีวรเหมือนกับทุกคน ดังนั้นมารดาท่านจึงรู้ตั้งแต่อายุยังน้อยว่าท่านคงจะเป็นพระภิกษุ แต่เพราะวาสนายังไม่สุกงอมกว่าจะได้เป็นพระภิกษุก็ล่วงอายุได้ 43 ปี

พระธรรมาจารย์ถานซวีมีวาสนากับธรรมะด้วยเหตุที่แปลกประหลาดมาก ท่านเล่าว่าเป็นเพราะ “กลัวความตาย” แต่ทำไมท่านถึงกลัวความตาย? เพราะท่านได้เห็นการตายหลายครั้งด้วยตาของตัวเองตั้งแต่ยังเป็นเด็ก และท่านยังเคยตายแล้วฟื้นมาแล้วครั้งหนึ่ง เมื่อท่านอายุสิบเจ็ดปี หลังแต่งงานได้สองสามวัน มีโรคระบาดในบ้านเกิดของท่านมีคนท้องเสียเจ็บป่วยล้มตายไป และท่านก็เสียชีวิตภายในสองวันหลังท้องเสีย

ทันใดนั้นท่านก็ถูกผีสองตัวพาไปยมโลกและได้เห็นพญายมราช ท่านก็เถียงกับพญายมว่า คนเขาบอกว่าข้าว่าได้ยินคนพูดว่าการสวดพระสูตรจะทำให้อายุยืนขึ้น มีคนในหมู่บ้านให้พระสูตรที่เรียกว่า “อวโลกิตศวรมหาราชสูตร” 《高王觀世音經》 กับข้า และท่องพระสูตรนี้พันครั้ง ท่านจึงถามพญายมราชว่าการสวดพระสูตรของท่านเปล่าประโยชน์หรือไม่?

ยมราชทรงตรัสว่า “สวดพระสูตรมิได้เปล่าประโยชน์ ขอบอกว่าเจ้าน่าจะตายตั้งแต่อายุสิบเจ็ดปี แต่การสวดพระสูตรจะยืดอายุขัยไปอีกห้าปี”

จากนั้นท่านก็ถามพญายมราชอีกครั้ง “แล้วข้าจะกลับไปสวดต่อไปและยืดอายุของข้าต่อไป จะได้หรือไม่?”

เมื่อได้ยินเช่นนี้ พญายมยังไม่เห็นด้วยเล็กน้อย โดยกล่าวว่า “แค่สวดพระสูตรนี้ไม่ได้ผล” ท่านจึงรีบกล่าวว่า “ถ้าท่านให้ข้ากลับไป ข้าจะสวดวัชรสูตร 10 จบทุกวันและจะเข้าสู่โลกทางธรรม”

อันที่จริง ท่านเคยได้ยินเพียงชื่อวัชรสูตรในขณะนั้น และไม่รู้ว่าวัชรสูตรนั้นสอนถึงเรื่องอะไร ในท้ายที่สุด พญายมเห็นด้วย และผีทั้งสองก็ส่งท่านกลับมาพบเห็นร่างตัวเอง และมารดากำลังร้องไห้ ผีสองตัวนั้นพูดว่า “ส่งคืนสู่โลกมนุษย์” แล้วก็ผลักท่านกลับคืนร่างไป

เมื่อฟื้นแล้ว ท่านก็เริ่มสวดวัชรสูตรตามคำสัญญา และก็เริ่มสนใจธรรมะจนกระทั่งวาสนาสุกงอม ถึงโอกาสท่านก็ “หนี” จากทางโลกออกจาริกและบวชเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ เป็นพระเถระผู้มีชื่อเสียงในกาลต่อไป

8. ดวงไฟใหญ่เล็กขึ้นอยู่กับความจริงใจ

ในช่วงราชวงศ์ถังหลี่ถิงกวง เป็นขุนนางระดับซือหม่าที่เมืองเต๋อโจวและสวดวัชรสูตรพร้อมกับถือศีลกินเจ ทุกครั้งที่เขาสวด เขาเห็นวงกลมแสงอยู่ข้างหน้าเขา ถ้าเขาสวดอย่างขยันขันแข็ง แสงก็จะใหญ่ขึ้นและใหญ่ขึ้น หากหย่อนคล้อยเล็กน้อยในใจ แสงจะเล็กลงและเล็กลง และแสงจะเข้มขึ้นและมืดไป

ตั้งแต่นั้นมา เขาก็แข็งขันมั่นมุ่งมากขึ้น ไม่กล้าหย่อนยานเลยสักนิด

9. ขุนศึกชีจี้กวงกับวัชรสูตร

ในช่วงรัชสมัยเจียจิ้งของราชวงศ์หมิง มีพวกโจรสลัดญี่ปุ่นออกอาละวาดตามชายฝั่งจีน ก่อความเดือร้อนวุ่นวายไปทั่ว แต่ราชวงศ์หมิงได้ขุนศึกผู้เก่งกาจคือท่านชีจี้กวง (戚繼光) สามารถกำราบพวกโจรญี่ปุ่นจนกลายเป็นวีรบุรุษต่อต้านญี่ปุ่นที่มีชื่อเสียงของจีน

นอกจากจะรบทัพจับศึกแล้ว ขุนศึกชีจี้กวงยังสวดวัชรสูตรทั้งตามปกติ และในยามอยู่แนวหน้าไปรบก็ยังสวดเป็นประจำ คืนหนึ่งขณะที่ท่านออกไปปฏิบัติหน้าที่ เมื่อนอนหลับไปได้ฝันเห็นทหารที่เสียชีวิตแล้วพูดกับท่านว่า “ข้าน้อยจะขอให้ภรรยาของข้าน้อยมาหาท่านแม่ทัพในวันพรุ่งนี้ และโปรดสวดวัชรสูตรให้ข้าน้อยสักหนึ่งจบ เพื่อที่ข้าน้อยจะได้คลายทุกข์ทรมาน”

เช้าวันรุ่งขึ้น ภรรยาของทหารนายนั้นมาจริงๆ ภรรยาของทหารบอกขุนศึกชีจี้กวงเกี่ยวกับสถานการณ์ตามที่ฝันชีจี้กวงจึงสวดวัชรสูตรให้เขาในเช้าวันนั้น ตกกลางคืนคืนฝันว่าทหารขอบคุณเขา “ขอบคุณท่านแม่ทัพ ที่สวดพระสูตรด้วยตนเอง แต่เพราะมีคำว่า “ไม่ต้อง” แทรกอยู่ ถึงแม้จะหายทรมาน แต่ก็ไม่อาจไปเกิดได้”

ชีจี้กวงรู้สึกประหลาดใจอย่างมาก แล้วจำได้ว่าตอนที่เขาสวดพระสูตร ภรรยาของเขาสั่งให้สาวใช้นำชากับขนมเปี๊ยะมาให้ แต่เขาโบกมือปฏิเสธ บอกว่า “ไม่ต้อง”

ดังนั้น ชีจี้กวงจึงปิดห้องให้มิดชิดอีกครั้งและสวดพระสูตร และในคืนนั้นเขาฝันว่าทหารขอบคุณเขาและบอกว่าเขาไปเกิดใหม่แล้ว

ต่อมา ชีจี้กวงมักจะบอกแขกของเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้ และในที่สุดเรื่องจริงนี้ก็ค่อยๆ แพร่กระจายไปอย่างช้าๆ ทำให้ผู้คนตระหนักว่าเมื่อสวดพระสูตร สวดพระพุทธนามแล้ว จิตใจจะต้องจดจ่ออย่างมั่นคง

10. เซียนสวดวัชรสูตรในห้องพระ

เซ่าหยวนเค่อ เป็นคนท้องถิ่นนครซุ่นเทียน ในราชวงศ์หมิง ศรัทธาในพุทธศาสนามาโดยตลอด และห้องพระในบ้านของเขานั้นละเอียดละออและเรียบร้อยมาก

ในฤดูใบไม้ผลิของปีเกิงเซิน รัชศกว่านลี่ เผอิญเขาได้เล่นผีถ้วยแก้ว (扶乩 - เป็นการเสี่ยงทายอย่างหนึ่งของจีนคล้ายการเล่นผีถ้วยแก้ว) วิญญาณตนหนึ่งเข้าสิงการเสี่ยงทายอ้างว่าชื่อฮุ่ยจูจื่อ (ดูท่าจะเป็นนักปราชญ์หรือเซียน) กล่าวว่า “ข้าต้องการยืมห้องพระเป็นเวลา 1 ปีเพื่อสวดวัชรสูตร หลังจากที่ข้าสวดแล้ว 5,048 จบ ข้าก็จะจากไปเอง” เซ่าหยวนเค่อ เห็นด้วยอย่างกระตือรือร้น

จากนั้น เซ่าหยวนเค่อก็ปิดห้องพระและหยุดสวดมนต์พระสูตรภายในนั้น ตั้งแต่นั้นมา ทุกคืนกลางดึก จะได้ยินเสียงเคาะบักฮื้อและเสียงสวดมนต์จากห้องพระ

เมื่อครบหนึ่งปี เสียงสวดมนต์ก็หยุดลง จนถึงตอนนี้ เซ่าหยวนเค่อเชื่อว่าแม้แต่เทพเซียนก็ยังต้องขอพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง ดังนั้นเขาจึงเคารพวัชรสูตรมากยิ่งขึ้น

ในศูรังคมสูตร พระพุทธเจ้าตรัสว่ามีมหาสิทธา (คือเซียนใหญ่) สิบประเภท หากไม่แก้ไขการรู้แจ้งให้ถูกต้อง ไม่แก้ไขความคิดฟุ้งซ่าน แม้ว่าจะมีชีวิตอยู่นับพันปี ซ่อนตัวอยู่ในภูเขาและเกาะลึก และไม่เคยมีชีวิตอยู่ในโลกียะ แต่เมื่อบุญแห่งความเป็นเซียนหมดลง ก็ต้องแปรไปตามภพตามชาติ กระจัดกระจายไปตามบุญตามกรรม วัชรสูตรนั้นหาที่เปรียบมิได้ และแม้แต่เมล็ดทรายในแม่น้ำคงคายังนับมาเทียบประมาณไม่ได้ เพียงพอที่จะช่วยเหลือเซียนทั้งหลายได้

ในอดีต หลังจากที่ได้รู้แจ้งโดยการชักนำของพระอาจารย์เซน หวงหลง (มังกรเหลือง) แล้ว ลวื่อต้งปิน (หนึ่งในแปดเซียนของลัทธิเต๋า) ก็ตระหนักว่าลัทธิเต๋านั้นตื้นเขินและไม่ก้าวหน้าเท่าพุทธศาสนา ดังนั้นเขาจึงเปลี่ยนมาเป็นอาจารย์เซน และกลายเป็นศิษย์ผู้เคร่งครัดของพระรัตนตรัย เขียนบทกวีกล่าวว่า “ข้าโยนทิ้งถุงหนังภิกขาจาร หักพิณทิ้งเสีย บัดนี้ไม่หุงปรอทและทอง นับแต่พบมังกรเหลือง ให้สำนึกผิดในความคิดที่แล้วมา”

11. สวดพระสูตรขณะเดินที่เปลี่ยว ภูติผีหนีกระเจิง

หยางเจี่ยน ชาวอำเภอทงเฉวียน เมืองจื่อโจว ศึกษาลังกาวตารสูตรอย่างละเอียดถี่ถ้วน และเทศนาความหมายของลังกาวตารสูตรในแคว้นสู่ และสวดภาวนาวัชรสูตรเป็นประจำทุกวัน

อยู่มาวันหนึ่งเขาเดินไปที่ภูเขาที่รกร้างว่างเปล่าในยามพลบค่ำ เนื่องจากสถานที่นั้นมักถูกผีร้ายหลอกหลอนคนที่ผ่านไปผ่านมาจนวิ่งหนีไปตามๆ กัน หยางเจี่ยนจึงสวดวัชรสูตรไปด้วยและรีบเดินไปด้วย ขณะนั้น มีชายคนหนึ่งมองเห็นผีได้ สงสัยว่าทำไมผีทั้งหลายจึงวิ่งหนีด้วยความตื่นตระหนกราวกับกลัวอะไรบางอย่าง เมื่อตรวจสอบอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว ปรากฏว่าหยางเจี่ยนกำลังสวดพระสูตร และพระพุทธเจ้าและพระโพธิสัตว์ทั้งหลายติดตามเขาไปเพื่อคุ้มครองเขา

12. พลังของวัชรสูตรช่วยให้พ้นปีศาจและยังทำให้มีวาสนาดี

อวี๋หลี่หุย คนสมัยราชวงศ์ถัง ในช่วงรัชศกปีหยวนเหอ เขาไปสอบเข้ารับราชการแล้วกลับบ้านเกิดของเขา แต่จ่อมจมอยู่กับความซึมเศร้า (เพราะผิดหวังกับการสอบ) พระภิกษุท่านหนึ่งชักชวนเขาว่า “ถ้าโยมอยากสอบให้ได่เร็วที่สุดทำไมไม่อ่านวัชรสูตรเล่า” เขาจึงสวดวัชรสูตรหลายสิบครั้งทุกวัน

ครั้งหนึ่งเมื่อเขาไปที่หวางเฉียวขณะเดินใต้อยู่แสงจันทร์ เขาถูกหญิงสาวสวยล่อมาที่กระท่อม ครั้นแล้วเขาได้ยินเสียงหัวเราะดังลั่นดังมาจากในห้องข้างใน แลเห็นผู้หญิงสวยห้าหรือหกคน เขาประหลาดใจมาก ดังนั้นเขาจึงสวดวัชรสูตรอย่างเงียบๆ และทันใดนั้นก็มีแสงแปลกๆ ออกมาจากปากของเขา หญิงงามทุกคนต่างพากันหนีไปด้วยความตื่นกลัว เขาได้กลิ่นเหม็นและรู้ว่านี่คือที่ที่สุนัขจิ้งจอกอาศัยอยู่ (พวกนี้คือปีศาจจิ้งจอกที่มีพลังวิเศษแหลงกายได้ ในทำนองเสือสมิงของไทย)

เขาเห็นวัชพืชที่รกอยู่ข้างหน้าเขา จนไม่สามารถแยกแยะเส้นทางได้ เมื่อเขาไม่รู้ว่าจะไปอย่างไร จู่ๆ ก็มีสุนัขสีขาวเดินนำ และแสงก็ออกมาจากปากของเขาเพื่อส่องทาง ดังนั้นเขาจึงสามารถกลับไปที่บ้านของเขาได้

รวมแล้วอวี๋หลี่หุยสวดวัชรสูตรนับหมื่นครั้งและในที่สุดก็สอบเป็นบัณฑิตได้ในที่สุด

13. ขันทีหยางโหม่วกับวัชรสูตรในกลียุค

มีขันทีคนหนึ่งในราชวงศ์ถัง ชื่อว่า หยางโหม่ว ซึ่งเป็นน้องชายของ หยางฟู่กง และถือปฏิบัติวัชรสูตร เขาถูกจับโดยพรรคพวกของ ฉินจงเฉวียน และทำงานให้กับ จงเฉวียน มานานกว่า 20 ปี แม้ว่าเขาจะอยู่ในพวกขบถ เขาก็ยังไม่ลืมที่จะปฏิบัติธรรม และเขาไม่เคยหยุดสวดวัชรสูตร

ต่อมา ลูกชายของ จงเฉวียน ทำหน้าที่เป็นข้าหลวงมณฑลทหารเมืองเสียนหยางที่โหดเหี้ยมและไร้ความปราณี ซึ่งทำให้ผู้คนรู้สึกหวาดกลัว ในเวลานี้ หยางโหม่ว ทำหน้าที่เป็นทูตทหารที่กำกับดูแลและชักชวนนายพล จ้าวเต๋อเหยียน ให้จัดการกับบุตรชายของ จงเฉวียน และเชิญจ้าวเต๋อเหยียนเป็นข้าหลวงมณฑลทหาร จากนั้นเป็นต้นมา ความสงบสุขของประชาชนก็กลับคืนมา และสามารถดำรงชีวิตดังเดิมอย่างสงบราบรื่นอีกครั้ง

เมื่อหยางโหม่วกำลังสวดวัชรสูตร พร้อมจุดเครื่องหอมบูชาอยู่ใต้ต้นหลิวในจวนข้าหลวง และทันใดนั้นก็มีวัชรสูตรเขียนด้วยทองคำล่องลอยลงมาจากฟากฟ้า นี่คืออานิสงส์ที่เกิดการสวดวัชรสูตรที่จริงใจของเขา

หมายเหตุ

1. หยางฟู่กง (楊復恭) (เสียชีวิต ค.ศ. 894) เป็นขันทีและนายพลชาวจีนในสมัยราชวงศ์ถังมีบทบาทสำคัญในการบริหารจักรวรรดิในรัชสมัยจักรพรรดิถังซีจง (唐僖宗) และจักรพรรดิถังเจาจง (唐昭宗) พระอนุชาของจักรพรรดิถังซีจง ต่อมาเขาถูกจักรพรรดิถังเจาจง สงสัยว่าจะยึดอำนาจและถอดออก และหลังจากนั้นหยางฟู่กงได้สนับสนุนบุตรชายบุญธรรมของเขาให้ต่อต้านรัฐบาลจักรพรรดิด้วยกัน อย่างไรก็ตาม พวกเขาพ่ายแพ้ ถูกจับส่งไปยังเมืองหลวงฉางอานและถูกประหารชีวิต

2. ฉินจงเฉวียน (秦宗權) เป็นนายพล กษัตริย์ นักการเมือง กบฏ และขุนศึกของจีนในสมัยราชวงศ์ถัง ต่อมาเขาเป็นผู้อ้างสิทธิ์ในราชบัลลังก์ของจักรพรรดิถังซีจง และต่อมาคือจักรพรรดิถังเจาจง ฉินจงเฉวียนก่อขบถขึ้น แล้วตั้งเมืองหลวงอยู่ที่จังหวัดไช่โจว ในยุครุ่งเรือง เขาควบคุมอาณาบริเวณมณฑลเหอหนานเกือบทั้งหมดและบางส่วนของมณฑลหูเป่ย อานฮุย และเจียงซูในปัจจุบัน แต่ในที่สุดเขาก็พ่ายแพ้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนถูกน้องทรยศและจับตัวส่งราชสำนัก ถูกประหารที่ฉางอานในที่สุด

3. เรื่องของหยางโหม่วนับว่าน่าสนใจ เพราะแม้ว่าเขาจะปฏิบัติธรรมและสวดวัชรสูตรอันมีผลานุภาพมาก แต่เขาก็ยังพัวพันกับการละเมิดศีลโดยชักจูงให้จ้าวเต๋อเหยียนไปสังหารลูกชายของฉินจงเฉวียน ในทางธรรมถือว่าด่างพร้อย แต่ในทางโลกอาจกล่าวได้ว่ามีคุณต่ออาณาประชาราษฎร์เพราะทำให้ประชาชนรอดพ้นเงื้อมือทรราชและทำให้บ้านเมืองกลับมาสงบสุข เรื่องนี้เป็นสิ่งที่จะไป

ตัดสินชี้ขาดได้ยาก เพียงแต่ยกไว้ให้พิจารณาทางโลกและทางธรรมควบคู่กัน โดยเฉพาะในยุคที่ปฏิบัติธรรมได้ยากเนื่องจากเป็นกลียุคของบ้านเมือง แต่จะเห็นว่าแม้จะมัวหมองไปในเรื่องการฆ่า เขาก็ยังภาวนาวัชรสูตรต่อเนื่องจนกระทั่งพระสูตรแสดงปาฏิหาริย์ให้เห็นประจักษ์

14. สวดมนต์พระสูตรกำจัดกรรม

จางปิ่งเหลียน เป็นคนเมืองต้าซิงในสมัยราชวงศ์ชิง เคยฆ่าแมวเมื่อตอนที่เขายังเด็ก ต่อมาเมื่อเขาเข้าร่วมการสอบและเข้าห้องสอบแล้ว ก็จะมีแมวเข้ามารบกวนเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขาหวาดกลัวจึงทำได้เพียงสวดวัชรสูตรและปรัชญาปารมิตาหฤทัยสูตรเท่านั้น

ในรัชสมัยต้าวกวงปีอี่โหย่ว (ค.ศ. 1825) เขาได้เข้าร่วมการสอบจอหงวนเข้ารับราชการ เมื่อเขียนคำตอบเสร็จสิ้นแล้ว เขาก็เห็นว่ามีแมวมาปรากฏตัวอีกครั้ง เขารีบปิดกระดาษข้อสอบและสวดพระสูตรต่อไป ในขณะนั้น จู่ๆ ชายชราคนหนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้นเพื่อไล่แมวออกไป และบอกเขาว่าหลังจากสอบเสร็จ เขาควรรีบขอให้พระทำพิธีอุทิศส่วนกุศลส่งวิญญาณมัน หลังจากพูด ชายชราก็หายตัวไป และจางปิ่งเหลียนก็สอบผ่านในที่สุด

15. การต้อนรับจากตะวันตก

พระภิกษุเว่ยกงเป็นพระที่วัดฝ่าซิ่นในเมือง จิงโจวในสมัยราชวงศ์ถัง ท่านสวดวัชรสูตรมานานกว่า 30 ปีห้าสิบครั้งต่อวัน

อยู่มาวันหนึ่ง พระหลิงกุ้ยเป็นพระในอารามเดียวกันได้ออกไปจากวัดเพราะมีเหตุธุระ เมื่อไปได้ครึ่งทางก็พบกับคนหนุ่มสาวห้าหรือหกคน ทุกคนแต่งกายด้วยเสื้อผ้าใหม่ดูสะอาดสะอ้านยิ่งนัก ทุกคนถือเครื่องดนตรีและถามพระหลิงกุ้ยว่าพระอาจารย์เว่ยกงอยู่ที่ไหน?

พระหลิงกุ้ยจึงบอกพวกเขาไปและถามว่าพวกเขามาจากไหน? พวกเขากล่าวว่า "จากทิศตะวันตก มาคารวะท่านอาจารย์"

หนึ่งในนั้นหยิบดอกบัวขนาดเท่ากำปั้นออกจากแขนของเขา กลีบของดอกบัวเปล่งประกายอย่างประหลาด ครั้นแล้วพวกเขาก็รีบไปยังที่วัด

คืนนั้นพระเว่ยกงมรณภาพ ผู้คนได้ยินเสียงเครื่องมโหรีปี่พาทย์ดังทั่วทั้งวัด

16. อานิสงส์ปรัชญาปารมิตาแค่วันเดียว

เหยียนกวงอวี้ คนสมัยราชวงศ์หมิงดำรงอยู่ในวิถีลัทธิขงจื๊อมาหลายชั่วอายุคน อยู่มาวันหนึ่ง เขาไปฟังสวดวัชรสูตรกับพวกผู้ดีในบ้านเกิด เขาประหลาดใจและชื่นชมมาก อยากจะศึกษาหลักการของวัชรจริง ๆ แต่ไม่สำเร็จตามประสงค์เพราะต้องไปสอบเข้ารับราชการ

ต่อมาเมื่อเขาทำงานในอำเภอไท่เหอ วันหนึ่งเขาล้มป่วย เขาฝันว่ามีคนสองคนในชุดสีครามกักตัวเขาไว้แล้วพาไปนรกภูมิ ทิวทัศน์ในนั้นมืดมนและน่าขนพองและน่าสังเวช เจ้าหน้าที่ของนรกบอกกับพญายมราชว่า "อายุขัยในโลก

มนุษย์ของกวงอวี้สิ้นสุดลงแล้วเขาได้ฆ่าสัตว์เป็นจำนวนมากในช่วงชีวิตของเขา เขาชอบกินเนื้อวัวและเนื้อสุนัขและมีความผิดร้ายแรง”

ในเวลานั้นเอง สิ่งมีชีวิตนับไม่ถ้วนกรูกันเข้ามาเพื่อเอาชีวิตรอด พญายมราชจึงมาตัดสินให้กวงอวี้ไปรับโทษโดยจับตัวลงไปทอดในกระทะ ผีหัววัวใช้มีดและสามง่ามทิ่มแทงกวางอวี้ในหม้อน้ำมันที่กำลังเดือด แต่แล้วพวกเขาเห็นร่างของกวงอวี้ปกคลุมไปด้วยดอกบัว หม้อต้มน้ำมันที่กำลังเดือดก็เย็นลงทันที

พญายมราชเห็นดังนั้นจึงพนมมือสั่งเจ้าหน้าที่นรกภูมิให้ตรวจสอบหนังสือความดีและความชั่วและบอกกวงอวี้ว่า “ท่านมีความสามารถในการท่องปรัชญา (ปารมิตาสูตร) เป็นเวลาหนึ่งวัน ท่านจึงมีกายวัชระที่มิอาจทำลายได้ ดังนั้นอายุขัยของท่านจึงถูกยืดออกไป ข้าหวังว่าท่านจะชักชวนให้ชาวโลกสวดพระสูตรมากขึ้นหลังจากที่ท่านกลับไปโลกมนุษย์แล้ว”

กวงอวี้ตายไปแล้วเจ็ดวัน หลังจากที่เขากลับมายังโลก เขาได้ท่องบทสวดทุกวันไม่ขาด และพิมพ์วัชรสูตรจำนวน 6,000 เล่มแจกจ่ายสาธารณชน เมื่อเขากำลังจะตายเมื่ออายุ 70 ปี ผู้คนในย่านแถบบ้านเขาต่างได้กลิ่นหอมสุคนธ์ทั้งหมด และกวงอวี้ก็พูดซ้ำๆ ว่า “พวกเจ้าต้องกระจายพระสูตรให้แพร่หลายกว้างขวาง และขอให้ลูกหลานรุ่นหลังๆ รักษาการปฏิบัติวัชระที่ยอดเยี่ยมที่สุดนี้ไว้” หลังจากนั้นก็สิ้นใจไป นี่คือสิ่งที่หลานรุ่นที่ 66 ของกวงอวี้ คือ ดร. ปั๋วเหลียน เล่าให้ฟังด้วยตัวเอง

17. ยืนยันสถานะโพธิสัตว์

ในราชวงศ์ถังมีภิกษุณีรูปหนึ่งชื่อจิ้งเจิน อาศัยอยู่ในวัดจีซ่าน ในเมืองฉางอาน บิณฑบาตรอยู่นิจ ไม่เคยโกรธใครเลยในชีวิต บำเพ็ญบารมีโดยธรรมแห่งความถ่อมตนอย่างสุดซึ้ง ท่านสวดวัชรสูตรถึง 100,000 ครั้งและเชี่ยวชาญในการภาวนาพุทธนาม มีปณิธานเป้าหมายอันดีงาม

ในเดือนกรกฎาคมปีที่ห้าของรัชศกเสี่ยนชิ่ง ท่านมีอาการป่วยเล็กน้อยและบอกกับลูกศิษย์ของท่านว่า “ใน 5 เดือนนี้เราเห็นพระอมิตาภพุทธ 10 ครั้งและเคยเห็นกุมารทำการเล่นในรัตนะปทุม ณ แดนสุขาวดี 2 ครั้ง มีพระอริยะเจ้ามาบอกให้เราทราบ 5 ครั้งว่า "เจ้าจะบรรลุพุทธะในชาติภพหน้า”

ท่านภิกษุณียังยังกล่าวอีกว่า “เราจะได้ไปเกิดยังสุขาวดีเบื้องตะวันตก”

หลังจากนั้นคืนหนึ่งอาจารย์จิ้งเจิงก็ตื่นขึ้นมาอีกครั้งและบอกกับลูกศิษย์ของท่านว่า “เรารับตำแหน่งพระโพธิสัตว์แล้วและเราท่องไปทั่วสิบทิศเพื่อนมัสการพระพุทธะ” สิ้นคำก็เกิดแสงส่องสว่างทั่วทั้งวัด

18. สวดพระสูตร 100,000 ครั้ง

ในปีแรกของรัชศกหย่งฮุย ในราชวงศ์ถังมีพระภิกษุชื่อหมิงจวิ้นมรณภาพลงอย่างกระทันหัน หลังจากสิ้นใจแล้วท่านเห็นชายสองคนในชุดสีน้ำเงินพาท่านไปพบยมราช พญายมราชถามท่านว่า “เมื่อยังมีชีวิตอยู่ท่านปฏิบัติอะไร?” ท่านหมิงจวิ้นนตอบว่า “อาตมาสวดวัชรสูตร”

พญายมราชจึงพูดว่า “สาธุ! ถ้าพระคุณเจ้าสวดถึงหนึ่งแสนครั้งท่านจะได้ไปเกิดในสุขาวดีพุทธเกษตรในปีหน้าแน่นอน ศิษย์จะไม่สามารถพบพานอาจารย์ได้อีก”

จากนั้นท่านก็ถูกปล่อยกลับโลกและหลังจากนั้นภิกษุหมิงจวิ้นก็ปฏิบัติอย่างขยันขันแข็งมากขึ้นนับจากนั้นเป็นต้นมา ในเดือนมีนาคมของปีถัดไปท่านนั่งสมาธิและมรณภาพไป ทุกคนที่อยู่รอบข้างท่านล้วนได้กลิ่นสุคนธ์อันแปลกประหลาด

19. หลี่กังท่องนรก

หลี่กังเป็นเจ้าหน้าที่กรมการทหารสมัยราชวงศ์ถัง วันหนึ่งล้มป่วยลงแล้วสิ้นใจตายไป แต่ร่างกายยังคงอุ่นอยู่ สามวันให้หลังจึงฟื้นคืนชีพขึ้นมา

หลี่กังเล่าว่าเขาถูกพาไปยังนรกภูมิแล้วพบกับขุนพลผู้หนึ่ง ขุนพลนั้นบอกให้เขานั่งลงแล้วเปิดเอกสารบนโต๊ะดู หลังจากตรวจดูแล้วบอกกับหลี่กังว่า “ข้าพามานรกผิดคน”

หลังจากนั้น นายนิรยบาล (ผู้คุมนรก) ยกเอาถาดที่มีลูกกลอนเหล็กหลายอันมา จากนั้นยกเอากาน้ำมาวางไว้ที่ลานของศาลพญายม ในกาน้ำมันมีไฟลูกแลบ ในกานั้นยังมีน้ำทองแดงหลอมเหลวเดือดพล่าน เพื่อราดลงบนลูกกลอนเหล็กให้พวกมันร้อนจนแดง

นายนิรยบาลนำถาดมาให้ขุนพล ขุนพลถามหลี่กังว่าจะกินก่อนไหม หลี่กังกลัวจนตัวสั่นต้องแสร้งรักษามารยาทบอกว่า “ข้าอิ่มแล้ว”

ขุนพลจึงหยิบก้อนเหล็กแดงกลืนลงไปหลังจากนั้นจึงดื่มน้ำทองแดงหลอมเหลว ทันใดนั้นร่างกายของขุนพลก็ถูกเผาไหม้เป็นจุณในบัดดล แต่แล้วก็กลับกลายร่างเดิมในเวลาไม่นาน

หลี่กังถามด้วยความสงสัย ขุนพลตอบว่า “ในนรกนี้ไม่มีอะไรอื่นที่จะดับความหิวโหยได้ เว้นแต่ลูกกลอนเหล็กและน้ำทองแดงหลอม หากเจ้าไม่กินมันจะเกิดไฟเผาผลาญร่างเจ้าซึ่งเจ็บปวดรวดร้าวยิ่งกว่ากินลูกเหล็กน้ำทองแดง ขอให้เจ้าจงคัดลอกพระสูตรและหากเจ้าสวดสาธยายวัชรสูตร เจ้าก็ไม่ต้องลงมาสู่นรกภูมินี้ ส่วนข้านั้นไม่อาจหลบหนีออกไปได้”

หลังจากหลี่กังฟื้นคืนชีพขึ้นมา เขารักษาสัญญา ทำการคัดลอกพระสูตรนับสิบ สวดวัชรสูตรนับพันครั้ง นับแต่นั้นก็นับถือพุทธศาสนาด้วยใจมั่นไม่ผันแปร

20. อักขระปิดฟ้า

สมัยราชวงศ์สุย ที่เมืองอี้โจว อำเภอซินฝาน ตำบลหวางจี๋ มีบัณฑิตผู้หนึ่งแซ่สวิน มีฝีมือในด้านเขียนอักษรวิจิตร แต่คนในหมู่บ้านไม่รู้เรื่องนี้ บัณฑิตแซ่สวินเคยเขียนวัชรสูตรในอากาศที่ฟากตะวันออกของหมู่บ้าน หมายจะให้เทพยดาทั้งหลายได้อ่านพระสูตรกัน

ตอนแรกนั้นคนในหมู่บ้านไม่ทราบเรื่อง อยู่มาวันหนึ่งเกิดพายุฝนตกหนัก เด็กเลี้ยงวัวยืนอยู่ในจุดที่พระสูตรถูกเขียนบนอากาศ แต่เสื้อผ้าร่างกายไม่เปียกฝน บนพื้นกว้างสิบศอกยังแห้งผาก ไม่มีร่องรอยว่าจะเปียกชื้นจากฝน

ผู้คนในหมู่บ้านต่างแปลกใจ หลังจากนั้นเมื่อใดก็ตามที่ฝนตก พวกเด็กก็จะไปรวมตัวกันที่นั้น และร่างกายก็ไม่เปียกปอนเลย

เมื่อถึงรัชสมัยอู่เต๋อแห่งราชวงศ์ถัง มีภิกษุรูปหนึ่งบอกกับชาวบ้านว่า “มีวัชรสูตรถูกเขียนบนอากาศ ณ สถานที่นี้ เทพยดาทั้งหลายกั้นฉัตรปกป้องไว้ จะได้ไม่ล่วงเกิน” ชาวบ้านจึงพากันล้อมรั้วไว้เพื่อป้องกันไม่ให้คนและสัตว์มาเหยียบย่ำ เมื่อถึงเทศกาลถือศีลกินเจ ทุกคนมารวมตัวกันกราบไหว้บูชา และมักจะได้ยินเสียงมโหรีอันไพเราะดุจเป็นเสียงเพลงมาจากสรวงสวรรค์

21. พระสุภูติมาเยือน

สมัยราชวงศ์ถัง รัชศกต้าลี่ มีขุนนางคนหนึ่งชื่อโจวป๋ออวี้สวดวัชรสูตรทุกวันไม่เคยขาด

วันหนึ่งเขาเห็นพระสงฆ์ชาวอินเดียรูปหนึ่งมาหา เขาจึงถามท่านว่า “ท่านเป็นใคร?”

ภิกษุรูปนั้นตอบว่า “อาตมาคือสุภูติแห่งปรัชญาสันนิบาต โยมสวดวัชรสูตรมานานหลายปี น่าเสียดายที่โยมไม่อาจเลิกกินเนื้อ หากแสวงหาทางแห่งพุทธะด้วยความศรัทธามั่นแล้ว โยมพึงตั้งใจถือวิกาลโภชนา เวรมณีไม่กินเนื้อสัตว์

แต่นั้นมา โจวป๋ออวี้ถือวิกาลโภชนา เวรมณี สวดพระสูตร เมื่อจะตายก็รู้เวลาตาย นั่งสมาธิตายจากไปในวัย 90 ปี

22. พระสูตรช่วยวิญญาณและการล้างแค้นของเจ้ากรรมนายเวร

ราชวงศ์ถัง ที่เมืองฟางโจวมีคนผู้หนึ่งชื่อ ซ่งเซินจวิน มักจะสวดวัชรสูตรเป็นประจำ ต่อมาเขาไปอาศัยอยู่ที่บ้านขุนนางชั้นซือถูผู้หนึ่งเป็นการชั่วคราว เล่ากันว่าบ้านนี้มีผีสิงออกมาหลอกหลอนผู้คน ซ่งเซินจวินมาพักแล้วก็สวดวัชรสูตรทุกคืน

คืนหนึ่ง ซ่งเซินจวินเห็นผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ข้างนอกประตู จึงถามนางว่า “แม่นางเป็นผีหรือเปล่า” ผู้หญิงคนนั้นตอบว่า “ใช่” ซ่งเซินจวินถามอีกครั้งว่า “คนเป็นคนตายนั้นแตกต่าง แม่นางมีปัญหาอันใด อยากจะให้ข้าช่วยหรือเปล่า?”

ผู้หญิงคนนั้นกล่าวด้วยน้ำตานองหน้าว่า “ข้าเป็นภรรยาของเจ้าของบ้านคนก่อน มีอยู่ครั้งหนึ่งที่สามีออกไปรับราชการ น้องชายสามีมาเกาะแกะและข่มเหงข้าหลายครั้ง แต่ข้าปฏิเสธ จึงถูกเขาฆ่าตาย เขาห่อร่างข้าไว้ในผืนผ้าขนสัตว์แล้วไปฝังที่ใต้ห้องน้ำที่มุมตะวันตกเฉียงเหนือของบ้าน หลายปีที่ข้าอยากจะบอกกล่าวความคับข้องใจให้คนที่อยู่ที่นี่ได้รับรู้ แต่คนกลัวว่าพวกเขาจะหวาดกลัวยามได้เห็นร่างของข้า ดังนั้นความทุกข์ระทมของข้างไม่ได้ถูกสะสางให้สิ้นไป กระทั่งข้าทราบว่าท่านสวดวัชรสูตร บุญกุศลนี้มากพอที่จะเผื่อแผ่แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย ข้าจึงหวังว่าท่านคงจะเห็นใจในความทุกข์ระทมและกรุณาต่อข้าด้วย”

ซ่งเซินจวิน กล่าวว่า “ได้ยินเรื่องของแม่นางแล้วช่างน่าเห็นใจจริงๆ แต่ข้าเป็นเพียงเจ้าหน้าชั้นผู้น้อยมีอำนาจจำกัด ข้าเกรงว่าจะไม่สามารถทำได้ ข้าจะรายงานต่อท่านเจ้าเมืองในวันพรุ่งนี้และขอความช่วยเหลือจากท่าน ให้ท่านส่งคนมาช่วย” วิญญาณหญิงนางนั้นจึงขอบคุณเขา

เช้าวันรุ่งขึ้น ซ่งเซินจวิน รายงานเหตุการณ์ต่อเจ้าเมือง เมื่อท่านได้ฟังก็รู้สึกเห็นใจยิ่ง แต่ก็ยังสงสัยในใจและส่งคนมาขุดที่มุมตะวันตกเฉียงเหนือของบ้าน แต่แม้ว่าจะขุดเข้าไปในห้องน้ำก็ยังไม่พบศพ

ซ่งเซินจวิน มาร่วมการขุดค้นหาด้วย และทราบว่าไม่สามารถขุดศพขึ้นมาได้ เขาจึงสวดพระสูตรต่อไป คืนนั้นวิญญาณผู้หญิงก็ปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งและพูดว่า “ให้ย้ายไปที่มุมตะวันตกเฉียงเหนือแค่ศอกเดียวเท่านั้น”

ในวันถัดไปตามคำแนะนำของผู้หญิงศพถูกขุดขึ้นมาได้ในที่สุด เหลือเพียงโครงกระดูกห่อไว้ในผืนผ้าขนสัตว์ จึงจัดการล้างกระดูกกับกระโหลกศีรษะให้สะอาด แล้วนำไปฝังไว้ในสถานที่ใหม่

คืนนั้น วิญญาณหญิงสาวมาขอบคุณซ่งเซินจวินและกล่าวว่า “ยากนักที่จะตอบแทนพระคุณของท่าน! เท่าที่ฉันพอจะรู้ได้ ในกาลข้างหน้าท่านจะมีลูกชายคนที่สอง ลูกชายคนโตอาจไม่รอดชีวิต แต่เมื่อลูกชายคนสุดท้องเติบใหญ่ขึ้นเขาจะเป็นได้เป็นขุนนางมีชีวิตอันรุ่งโรจน์ ส่วนท่านจะได้รับการเลื่อนตำแหน่งให้เป็นตุลาการที่กุ้ยโจวในอนาคต”

ซ่งเซินจวิน ถามนางว่า “ทำไมแม่นางไม่คิดแก้แค้น?” นางพูดว่า “น้องชายสามีข้าตอนนี้ยังเป็นขุนนางมีตำแหน่ง และยังมีบุญคุ้มอยู่ แต่เขาจักต้องตายในภายหน้า จึงไม่อาจแก้แค้นได้ในตอนนี้”

(ตอนท้ายของเรื่องนี้ แสดงให้เห็นว่า ชีวิตคนที่กำลังรุ่งโรจน์ไม่แน่ว่าอาจจะมีวันสิ้นสุดในภายหน้า ตอนนี้บุญยังคุ้มหัว แต่เมื่อสิ้นบุญแล้ว เจ้ากรรมนายเวรก็จะสบโอกาสทวงหนี้แค้น ดังนั้น พึงแผ่เมตตา สำนึกความผิด สวดพระสูตร ปฏิบัติธรรม ละเว้นการเบียดเบียนสรรพสัตว์ แล้วแผ่มเตตาให้เจ้ากรรมนายเวร ไม่แน่ว่าอาจหลีกเลี่ยงหายนะจากกรรมที่เราเคยก่อไว้ได้)

23. วิธีขอบุตรด้วยการทำกุศล

อันว่าผู้ปฏิบัติธรรมนั้นพึงหลีกเลี่ยงการมีคู่ครอง เรื่องวุ่นวายในครอบครัว หลีกเลี่ยงการคบมิตรทางโลกให้วุ่นวาย แต่มนุษย์นั้นยากที่จะหลีกพ้นเรื่องเหล่านั้น พระโพธิสัตว์และธรรมบาลจึงโปรดมนุษย์ด้วยอุปายะอันหลากหลาย เพื่อให้เขาเกิดศรัทธาต่อพระรัตนตรัยด้วยการแสดงความอัศจรรย์แห่งพุทธศาสนา

แม้นว่ายังละทางโลกไม่ได้และยังมีความปรารถนาจะมีครอบครัวดังเช่นคฤหัสถ์ทั่วไป สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในพระศาสนาก็มีเมตตาชี้แนะหนทางได้ ดังเช่นเรื่องของ ชายชาวจีนสมัยราชวงศ์หมิง ชื่อ ซือเจิ้นหยู่ เป็นชาวอำเภออิ๋น อายุได้ 40 ปีแล้วไม่มีบุตรไว้สืบสกุล ในยุคโบราณนั้นถือเป็นเรื่องใหญ่มาก เพราะคนจีนยุคนั้นถือว่าผู้ใดไม่มีบุตรถือว่าทำหน้าที่บกพร่องต่อบรรพชน

ซือเจิ้นหยู่ จึงเดินทางไปไหว้พระที่วัดเทียนถงกราบของคำแนะนำพระอาจารย์มี่หยุน ซึ่งชี้แนะว่า “หากประสกช่วยอุปัฏฐากพระสงฆ์ด้วยอาหารเจ สวดวัชรสูตร ก็จะมีบุตรเอง”

ซือเจิ้นหยู่ จึงไปอธิษฐานต่อหน้าองค์พระ ในคืนนั้นเองเขาฝันเห็นวัชรปาณี (ผู้พิทักษ์วัชรสูตร) มาเขียนคำว่า “นิมิตประเสริฐ” ให้กับเขา

หลังจากนั้น ซือเจิ้นหยู่จึงเริ่มกินอาหารเจ บูชาวัชรสูตร ทุกวันท่องสาธยายพระสูตรด้วยความศรัทธา หนาวร้อนไม่ระย่นระย่อหยุดพัก ทุกปีถวายภัตตาหารเจแก่ภิกษุสงฆ์มากมาย ทำกุศลอันไพศาล ในกาลต่อมาเขาก็สมประสงค์ มีบุตรถึง 5 คน

อีกเรื่องหนึ่งเกิดสมัยราชวงศ์ชิง

มีชายคนหนึ่งชื่อจางเจี๋ย เป็นผู้บัญชาการทหารมณฑลเจ้อเจียงสมัยพระเจ้าซุ่นจื้อ อายุ 60 แล้วยังไม่มีลูก ภรรยาคือเฉินฮูหยินบูชาพุทธธรรมด้วยใจมั่น สวดวัชรสูตรอยู่มิขาดทุกวัน และถวายภัตตาหารเจแก่ภิกษุตามสถานที่ปฏิบัติธรรมอันมีชื่อบนภูเขาต่างๆ

รัชสมัยคังซีปีที่ 5 เดือน 3 เฉินฮูหยินเดินทางไปประกอบพิธีอันศักดิ์สิทธิ์ที่วัดเทียนถง เห็นเมฆห้าสีปรากฎขึ้นบนภูเขา 7 วันติดต่อกัน ในเดือน 7 ปีนั้น อนุภรรยาของจางเจี๋ยก็ให้กำเนิดบุตรชาย แต่นั้นมาลูกหลานสกุลจางก็ศรัทธาในพระศาสนายิ่งนัก สวดภาวนาวัชรสูตรอยู่สม่ำเสมอไม่ได้หยุด

24. บรรเทากรรมด้วยวัชรสูตร

โรคบางชนิดเป็นเพราะผลกรรม เราจึงควรสวดวัชรสูตร เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้ มีหลายโรคภัยเกี่ยวข้องกับหนี้สิน หนี้ชีวิต หนี้เงิน หนี้อารมณ์ ฯลฯ หนี้ชีวิตคือ ฆ่าชีวิต กินเนื้อสัตว์ และหนี้ชีวิตมนุษย์

หนี้เงิน ยกตัวอย่างเช่น การกอบโกย การผูกขาดทางการค้าขาย ทั้งหมดนี้คือหนี้ เงิน

หนี้อารมณ์ คือความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิงความรัก การทำแท้ง ฯลฯ หนี้เหล่านี้ก่อให้เกิดความเจ็บป่วยขึ้น

บางคนบอกว่าการปล่อยสัตว์ช่วยแก้ไขหนี้ชีวิต แต่สิ่งที่เราฆ่าไม่เหมือนกับสิ่งที่ เราปล่อยไป แต่กระนั้นการปล่อยสัตว์ยังถือเป็นการปลูกฝังกุศลมูลและสร้าง บุญแก่เรา หนี้กรรมเหล่านี้จะถูกบันทึกไว้ในนรกภูมิ

วิธีที่ดีที่สุดคือการอ่านพระธรรม บำรุงพระสงฆ์ท่านสร้างวัด ฯลฯ และอุทิศ ส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร พระสูตรสำคัญที่มีอานุภาพในการชำระหนี้กรรม ได้ดีที่สุด คือสัทธรรมปุณฑรีกสูตรและวัชรัจเฉทิกาปรัชญาปารมิตาสูตร

บางคนคิดว่าต้องเป็น “กษิติครรภสูตร” เมื่อนึกถึงวิบากรรมในนรก แต่จริงๆ แล้วที่ยังให้นรกภูมิบันเทิงในกุศลมากที่สุดคือสัทธรรมปุณฑรีกสูตรและวัชรัจ เฉทิกาปรัชญาปารมิตาสูตร

ผู้คนพูดคุยกันถึงเรื่องการแก้กรรมแล้วเผากระดาษเงินกระดาษทองจำนวนมาก มันไร้ประโยชน์ มันมีประโยชน์นิดหน่อย แต่ก็ไม่ได้แก้พื้นฐาน และเงินที่เผาไหม้ไม่สามารถแก้ปัญหาได้ เราสามารถช่วยวิญญาณในนรกให้ดีขึ้น แต่ไม่ได้ช่วยแก้ไขให้หลุดจากนรกภูมิเพราะกรรมยังหนัก

ดังนั้นสิ่งที่สำคัญที่สุดคือสัทธรรมปุณฑรีกสูตรและวัชรัจเฉทิกาปรัชญาปารมิตาสูตร ครั้งนี้จะพูดถึง “วัชรสูตร” โดยเฉพาะ ในสมัยโบราณวัชรสูตรถูกนำมาใช้อย่างมาก ตั้งแต่ราชวงศ์ถังและซ่ง วัชรสูตรถูกนำมาใช้แก้ไขวิบากกรรม ด้วยอานุภาพของวัชรสูตร บุคคลใดๆ สามารถเป็นอิสระจากความทุกข์ทรมานของนรกภูมิได้ ยังความทุกข์ทรมานให้บรรเทาลง

มีเรื่องราวใน “บันทึกอานิสงส์วัชรสูตร” เอาไว้ว่า มีบุคคลหนึ่งฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมากหมาย เมื่อตายไปถูกนำตัวไปพบกับสัตว์ที่ถูกเขาฆ่าหลายตัวในนรภูมิ ต่างรบเร้าให้พญายมทวงหนี้ชีวิต โชคดีที่เขามีกุศลมูลที่ดี เพราะได้อ่านวัชรสูตร พญายมจึงสั่งให้เขากลับไปแล้วอ่านพระสูตรอย่างสม่ำเสมอเพื่อที่จะชำระหนี้กรรม วัชรสูตรจึงเป็นวิธีที่ดีทีสุดที่จะชำระหนี้กรรม

บางคนบอกว่า ขณะสวดวัชรสูตรเธอส่งความระลึกถึงไปหาสามี ปรากฏว่ามีอานุภาพมาก เธอไม่ได้เรียนรู้พระพุทธศาสนามาก่อน แต่เมื่อเธออ่านวัชรสูตรแล้ว ความสัมพันธ์ในครอบครัวของเธอดีขึ้นมาก

นอกจากนี้ ยังมีพนักงานคนหนึ่งถูกหัวหน้ากลั่นแกล้ง เขาจึงอ่านวัชรสูตรสามครั้ง ปรากฏว่าหัวหน้ามีท่าทีแข็งกร้าวกับเขาน้อยลง

นอกจากนี้ยังมีอีกคนหนึ่ง หลังจากที่เธอปฏิบัติธรรม ลูกชายของเธอก็ไม่สนใจเธอ ต่อมาเธอเริ่มสวดวัชรสูตรแล้วอุทิศกุศลถึงลูกชายของเธอ หลังจากสวดมานานกว่าหนึ่งเดือน ลูกชายที่ไม่ได้ติดต่อกับเธอเป็นเวลาหนึ่งปีก็กลับมา และยังสนับสนุนให้แม่ปฏิบัติธรรมอีกด้วย

25. กุศลมีหลายระดับ

วัชรัจเฉทิกาปรัชญาปารมิตาสูตร หรือวัชรสูตรกล่าวถึงการทำกุศลของพระโพธิสัตว์ว่า “หากโพธิสัตว์ไม่ยึดติดในรูปในการทำกุศล ดังนี้แล้วกุศลจะเกินพรรณนายิ่งนัก” ฟังดูแล้วอาจจะซับซ้อนสักหน่อย แต่ใจความคือการทำกุศลไม่พึงยึดติดในบุญ เพราะโพธิสัตว์จะทำบุญโดยไม่หวังบุญ แต่หวังชีวิตที่ดีขึ้นของสรรพสัตว์ แต่ยิ่งไม่หวังบุญนี่เอง ทั้งบุญและบารมียิ่งเกิดขึ้นมาก

แต่กุศลมีหลายระดับ คนที่มิใช่ระดับโพธิสัตว์นั้นก็ยังได้กุศลมหาศาลจากวัชรสูตร แม้แต่การแจกจ่ายเป็นธรรมทาน ดังพระสูตรกล่าวว่า “หากมีผู้น้อมรับรักษา แม้คาถาเพียง 4 บาทของพระสูตรนี้ สาธยายแก่ผู้อื่น กุศลของผู้นั้นจะยิ่งมากมาย”

เล่ากันว่า หยางเหยียน คนราชวงศ์ซ่ง อยู่มาวันหนึ่งฝันไปว่าพ่อแม่ของเขามาร้องไห้ เขาจึงถามพ่อของเขาว่า “ลูกนิมนต์พระสงฆ์กับนักพรตเต๋ามาทำพิธีอุทิศส่วนกุศลเผากระดาษเงินกระดาษทองให้พ่อกับแม่ไม่ได้รับหรือ?” พ่อของเขาตอบว่า “ก็ได้อยู่ แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดในโลกคือวัชรสูตร หากแจกจ่ายไปพันฉบับจักได้กุศลยิ่งใหญ่ที่สุด” หยางเหยียนจึงจัดพิมพ์พระสูตรแจกจ่ายไปเป็นกุศล

การทำกุศลมีระดับเช่นนี้ คือยึดในบุญก่อนเพื่อให้พ้นทุกข์อย่างหยาบ จากนั้นปล่อยบุญเพื่อถึงสุญญตา

26. กระบองวัชระช่วยชีวิต

ในช่วงราชวงศ์ชิง ที่เกาะผู่ถัวซานแห่งทะเลใต้ มีพระรูปหนึ่งชื่อเหลี่ยวฉิง ชีวิตของท่านน่าสนใจมาก ตอนที่ยังไม่ออกบวช ท่านเป็นชายหนุ่มที่ศรัทธาในพระพุทธศาสนา ทุกวันจะสวดวัชรสูตร

คืนหนึ่งท่านฝันไปว่ากำลังเดินอยู่บนถนนหน้าประตู เห็นรถม้ามีหญิงสาว 6 คนอยู่ในรถหน้าตาสะสวยมาก หญิงสาวเหล่านั้นร้องเรียกท่านว่า “มานี่สิ มานี่! รถยังกว้าง ขึ้นนั่งด้วยกันในรถ” ตอนนั้นท่านยังไม่ได้เป็นพระ รู้สึกน่าสนใจจึงขึ้นรถไปด้วยกัน เมื่อรถมาถึงสถานที่แห่งหนึ่งก็หยุดลง พวกผู้หญิงทั้งหกก็กระโดดลง เห็นมีประตูบานหนึ่ง เป็นประตูที่เล็กมาก หลังจากที่หญิงสาวทั้งหกเข้าไปแล้ว ท่านก็ตามจะคลานเข้าไปบ้าง

หลังจากเข้ามาแล้วได้พบกับวัชรปาณี (หากสวดวัชรสูตรแล้วจะมีวัชระผู้ปกป้องพุทธธรรม) รูปลักษณ์ดั่งพระเวทโพธิสัตว์ในมือถือกระบองวัชระ เมื่อท่านเข้ามาแล้วก็รีบพาออกมา บอกว่า “เจ้าเข้ามาไม่ได้! ออกไป!” แต่ท่านยืนยันว่าจะเข้าไปข้างใน แต่วัชรปาณียิ่งร้อนรนกล่าวว่า “บอกว่าเจ้าอย่าได้เข้ามา เจ้ายังดื้อเข้ามาอีก คนสวดวัชระสูตรเข้ามาที่นี่ไม่ได้ เจ้าจงออกไป อย่าขัดขืนออกไปเสีย!” พูดแล้วก็ใช้กระบองวัชระตีเข้าที่ศีรษะของท่าน จนรู้สึกเจ็บปวดมาก แล้วก็หมดสติไป

เมื่อตื่นขึ้น ท่านว่าตัวเองอยู่บนเตียงและแผ่นหลังมีเหงื่อออกเปียกโชก ในจมูกมีกลิ่นเหม็นน่าสะอิดสะเอียนเหมือนกลิ่นขี้หมู ท่านรู้สึกแปลกและร้อนรนมาก ในกลางดึกนั้นท่านนอนไม่หลับอีกจึงสวดวัชรสูตรจนถึงรุ่งเช้า

.

หลังจากรุ่งสาง ท่านจึงเดินทางไปยังสถานที่ที่ฝันถึงเมื่อคืน และพบว่ามันอยู่ในละแวกใกล้เคียง ประตูเล็กๆ ที่ฝันเห็นคือร่องระบายน้ำด้านนอกคอกหมูซึ่งมีขี้หมูไหลออกมาจากด้านใน ท่านรู้สึกแปลกใจมาก จึงถามเจ้าของบ้านแล้วถามว่า "ขอโทษเถอะ เมื่อคืนนี้มีคนมาที่บ้านท่านไหม?" เจ้าบ้านตอบว่า "ไม่มีใครมา!" ท่านยืนยันว่า "แต่ข้าเห็นชัดเจนว่ามีคน 7 คนมาที่บ้านท่านทางท่อระบายน้ำในคอกหมู แล้วมันคืออะไรกันแน่?"

เจ้าบ้านตอบว่า เขาเลี้ยงหมูอยู่ เมื่อคืนนี้แม่หมูตกลูกหมู 7 ตัว เป็นตัวเมีย 6 ตัว ตัวผู้ 1 ตัว แต่น่าเสียดายที่ตัวผู้มันตายไปตอนที่เกิดมา

เมื่อท่านได้ยินก็หวั่นใจขึ้นมาแล้วก็รบเร้าให้เจ้าของบ้านพอไปดูให้เห็นกับตาให้แน่ใจว่ามันตายแล้ว เมื่อท่านเข้าไปข้างในและเห็นว่าหมูตัวเล็กนั้นคือท่านเอง ก็เกิดความกลัวมากจนเหงื่อไหลโซมกาย และรีบหนีออกมาพลางคิดว่า "อันตราย! อันตรายจริงๆ! ถ้าไม่ใช่วัชรปาณีบอกกับเราเมื่อคืน ว่าคนที่สวดพระสูตรมาไม่ได้ แล้วใช้กระบอกวัชระทุบหัวปลุกให้ตื่นป่านนี้เราคงจะกลายเป็นหมูไปแล้ว!"

ท่านจึงเกิดจิตที่จะสลัดทิ้งจากสังสารวัฏ เดินทางไปผู่ถัวซานเพื่อออกบวช เจ้าอาวาสของผู่ถัวซานจึงถามว่าเหตุใดจึงอยากเป็นพระ? ท่านจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น

ให้ฟัง เจ้าอาวาสเห็นว่าท่านมีกุศลมูลมาแต่เดิม แต่ตั้งชื่อทางธรรมให้ว่า "เหลี่ยวฉิง"

27. อำนาจแห่งพระสูตรอยู่เหนือดวง

พระเถระเหลียนฉือ พระเถระผู้ปฏิรูปศาสนาในมั่นคงสมัยราชวงศ์หมิงได้เล่าเรื่องอานุภาพของวัชรัจเฉทิกาปรัชญาปารมิตาสูตรเอาไว้ว่า ในยุคที่จีนแบ่งออกเป็นราชวงศ์เหนือใต้ ที่อาณาจักรเหลียงมีพระเถระชื่อท่านฮุ่ยจั้ง เป็นเจ้าอาวาสวัดไคซ่าน

วันหนึ่งพระเถระฮุ่ยจั้งได้พบกับหมอดูโหงวเฮ้งท่านหนึ่งบอกกับท่านว่า "พระอาจารย์ปัญญาเฉียบแหลมหาใดเปรียบ น่าเสียดายที่อายุไม่ยืน มีชีวิตอยู่ได้แค่ 31 ปีเท่านั้น"

ในเวลานั้นพระเถระฮุ่ยจั้งอายุได้ 29 ปีแล้ว ท่านจึงเลิกสาธยายธรรมะ แล้วพบวัชรสูตรจึงอ่านพระสูตรเช้าค่ำอย่างขันแข็ง ทำพิธีขอขมากรรมกับพระพุทธองค์ เมื่ออายุถึง 31 ปี จู่ๆ ท่านได้ยินเสียงดังจากฟากฟ้าว่า "ชีวิตของเจ้าควรจะจบสิ้นแล้ว แต่เพราะพลังกุศลจากการสวดปรัชญาสูตร จึงมีอายุขัยเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว (คือ 62 ปี)"

ในเวลาต่อมาท่านพบกับหมอดูโหงวเฮ้งอีกครั้ง อีกฝ่ายรู้สึกตกใจมาก ไม่เข้าใจว่าทำไมท่านจึงยังมีชีวิต พระเถระฮุ่ยจั้งจึงเล่าเรื่องของท่านให้ฟัง นี่แลคือพลังแห่งพระธรรมอันน่าอัศจรรย์นัก

28. พระสูตรช่วยไล่เสือไล่พายุ

สมัยราชวงศ์ถัง มีขุนนางท่านหนึ่งชื่อ หวางลิ่งว่าง สวดวัชรสูตรได้ตั้งแต่อายุ 8 ขวบ และปฏิบัติภาวนาอย่างแน่วแน่มิได้แหนงหน่าย

ครั้งหนึ่งตอนยังบรรลุนิติภาวะ หวางลิ่งว่างเดินทางกลับจากโฉงโจวระหว่างทางไปยังหลินซี ผ่านถนนบนภูดอยที่ทุรกันดารและอันตราย ได้พบเข้ากับเสือกลางทาง หวางลิ่งว่างตื่นกลัวอย่างมาก ไม่รู้จะทำอย่างไรดีจึงได้สวดวัชรสูตรไปเรื่อยๆ

เมื่อเสือได้ยินวัชรสูตรก็นิ่งอยู่ ไม่ขยับเท้าเข้ามา สายตาจับจ้องมาที่หวางลิ่งว่างเขาสวดอยู่สามรอบ เสือก็จากไป ทิ้งไว้แต่รอยน้ำลายบนพื้น

เมื่อหวางลิ่งว่างเติบโตแล้ว ได้เป็นข้าหลวงเมืองอันโจว เขาต้องนั่งเรือข้ามแม่น้ำ ทันใดนั้นเกิดพายุรุนแรง เรือหลายร้อยลำพลิกคว่ำจมลง หวางลิ่งว่างสวดวัชรสูตรไม่หยุด สุดท้ายมีแต่เรือเขาลำเดียวที่เหลือรอดปลอดภัย

29. กุศลลูกอุ้มชูมารดา

ในสมัยราชวงศ์ซ่ง มีหญิงคนหนึ่งแซ่หวาง บุตรสาวของนางสวดภาวนาพระอมิตาภพุทธ แลสวดพระนามพระโพธิสัตว์กวนอิม สวดวัชรสูตร แลพระสูตรมากมาย

ก่อนที่นางหวางจะเสียชีวิตไม่กี่วัน มีโลหิตไหลออกมาทั่วร่างกาย บุตรสาวเห็นดังนั้นจึงตั้งคำสัตย์สาบานว่า “หากข้าเป็นลูกกตัญญูจริงๆ แล้วล่ะก็ ขออย่าให้ร่างกายของมารดาอย่าได้เน่าสลาย” สิ้นคำสัตย์สาบานของนาง เลือดก็หยุดไหลจากร่างมารดา

วันหนึ่ง ขณะที่นางกำลังนอนใกล้ตาย เกิดศุภนิมิตขึ้น ใช้มือถือธวัชพระโพธิสัตว์กวนอิมขึ้นแล้วก็สิ้นใจไป ได้ฌาปนกิจ หลังจากเก็บอัฐิ พบว่ามีหลายชิ้นมีรูปร่างคล้ายดอกบัว

ความกตัญญูของบุตรสาวนางแซ่หวางนั้นสั่นสเทือนฟ้าดินโดยแท้ แม้มารดาก็พลอยพ้นทุกขเวทนาได้ไปสู่สคติ

30. ปลดปล่อยวิญญาณมิจฉาทิฐิ

ในรัชสมัยหยวนเหอแห่งราชวงศ์ถัง ปีที่ 15 ชาวแคว้นเยว่ ชื่ออู๋เข่อจวี้ อาศัยอยู่ที่นครฉางอัน ตัวเขากับภรรยานับถือศาสนามานี (摩尼教 หรือ Manichaeism) ต่อมาไม่นานนักภรรยาของเขาได้ตายจากไป

สามปีให้หลัง เขาฝันถึงภรรยาที่ตายไป นางบอกว่า “เพราะฉันมีมิจฉาทิฐิจึงตายไปกลายเป็นอสรพิษ ตอนนี้อาศัยอยู่ในหนองน้ำอุทยานหลวงขององค์ชาย พรุ่งนี้ข้าจะตายแล้ว ขอให้ท่านนิมนต์พระสงฆ์มาสวดวัชรสูตรให้เถิดข้าจะได้ไปสู่สุขคติ”

อู๋เข่อจวี้ ไม่เชื่อความฝันทั้งยังต่อว่าต่อขานนาง นางจึงถ่มน้ำลายพิษใส่หน้า เมื่อตื่นขึ้นมา ใบหน้าของเขาให้รู้สึกปวดแสบปวดร้อนยิ่งนัก

ภรรยาของเขายังไปเข้าฝันพี่สามีบอกว่า “น้องชายพี่ใบหน้าบวม ให้ไปเก็บต้นสันตะวาใบพายในสวนมารักษาจะหาย” พี่สามีจึงบอกกับน้องชาย แล้วไปเก็บต้นสันตะวาใบพายมารักษาก็หายตามนั้น

เช้าวันรุ่งขึ้น สองพี่น้องจึงนิมนต์พระภิกษุมาสวดวัชรสูตร ไม่นานก็เห็นงูตัวหนึ่งเลื่อยมาที่เจดีย์ ผงกขึ้นขึ้นมองเจดีย์ครั้งแล้วครั้งเล่า เมื่อพระสวดพระสูตรจบแล้วงูก็สิ้นใจตายไป หลังจากนั้น อู๋เข่อจวี้ก็เชื่อในพุทธศาสนา สวดภาวนาวัชรสูตรเป็นประจำ

31. อำนาจพระสูตรทำให้ไข่ไปเกิดใหม่

ในรัชสมัยว่านลี่ ปีเกิงอิ๋น แห่งราชวงศ์หมิง มีชายชราคนหนึ่งในอำเภอหัวหลิน เมืองหุโจว สวดวัชรสูตรทุกวัน มีแม่ไก่ตัวหนึ่งในครอบครัวของเขากำลังฟักไข่ได้สิบสองฟอง

ครั้งหนึ่งชายชราฝันว่ามีคนสิบสองคนคุกเข่าลงในห้องโถงและพูดว่า “ได้ฟังบทสวดพระสูตรของท่านทำให้พวกเราทั้งหมดพ้นสภาพจากร่างของไก่ พวกเขาจึงมาขอบคุณโดยเฉพาะ”

หลังจากที่ชายชราตื่นขึ้นเขาก็รีบไปตรวจสอบไข่ทั้งสิบสองฟองที่แม่ไก่ฟักอยู่ เมื่อเขาหยิบขึ้นมาอันหนึ่งในนั้นก็รู้สึกเบามากและอีกอันก็เหมือนกัน หลังจาก

ปอกเปลือกออกแล้วพวกมันก็กลายเป็นเปลือกไข่ที่ว่างเปล่า เขารู้สึกประหลาดใจมากจึงเรียกครอบครัวของเขามาดูทันทีและปอกเปลือกไข่ 11 ใบที่เหลือออก พวกมันทั้งหมดเป็นเปลือกไข่ที่ว่างเปล่าไป

32. พฤติการณ์เหนือธรรมชาติของพระโพธิสัตว์กวนอิม

ฟ่านจงเยียน พระยาเหวินเจิ้งกง (范文正公仲淹) เป็นคนสมัยราชวงศ์ซ่งที่ 21 วันหลังจากที่แม่ของเขาเสียชีวิต เขาฝันถึงแม่ที่เสียชีวิตไปแล้ว ในฝันนั้นแม่ร้องไห้และพูดกับลูกว่า “เนื่องจากการกระทำที่ไม่ดีตอนยังมีชีวิต แม่จึงถูกควบคุมตัวโดยกษัตริย์แห่งภูเขาไท่ซานและต้องทนทุกข์ทรมานทั้งกลางวันและกลางคืน ลูกเป็นคนกตัญญูมากเสมอแม่หวังว่าลูกจะสวดพระสูตรแห่งบุญและคุณธรรมและช่วยลดบาปและกรรมของแม่ อย่าลังเลมิฉะนั้นแม่จะตกนรกตลอดไปและทนทุกข์ทรมานอย่างมาก”

มารดาผู้ล่วงลับกลับมาไม่นานหลังจากจากไปและกล่าวว่า “พระสูตรแห่งบุญและคุณธรรมคือวัชรสูตร” ฟ่านจงเยียนตื่นขึ้นมาด้วยน้ำตา ครั้นแล้วเขาจึงอาบน้ำชำระล้างร่างกายแล้วกินเจ ไปที่วิปัสสนารัญวาสซวนมู่และนิมนต์พระมาสวดพระสูตรเป็นเวลาเจ็ดวัน

ในคืนวันที่หก ฟ่านจงเยียนฝันว่ามารดาที่ล่วงลับไปแล้วมาหาเขาและบอกว่า “เพราะการทำพิธีขมากรรมอย่างจริงใจของลูก ลูกทำให้พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ประทับใจเสด็จไปทอดพระเนตรถึงที่โลกมนุษย์ หลังจากสวดพระสูตรได้ครึ่งหนึ่งแล้ว แม่ไม่เพียงกำจัดกรรมบาปของภพก่อน แต่ยังได้รับชีวิต

ด้วยพลังแห่งพุทธะด้วย พรุ่งนี้เช้าลูกสามารถเข้าไปในห้องโถงสวดพระคัมภีร์แล้วถาม ลูกจะรู้เอง”

หลังจากที่ฟ่านจงเยียนรอจนเสร็จพิธีเขาก็ขอบคุณพระทุกรูปแล้วถวายของให้ท่านเหล่านั้น และถามว่าใครสวดพระสูตรครึ่งเล่มในวันที่หก?

พระทุกรูปคนประหลาดใจพูดว่า “เราทุกคนสวดพระสูตรตามจำนวนบท มีเหตุผลอะไรที่จะสวดเพียงครึ่งเล่ม?”

พระภิกษุรูปหนึ่งบอกเขาอย่างใจเย็นว่า “เมื่อวานตอนสวดพระสูตรหมู่ อาตมาสวดมนต์เงียบๆ ถึงบทที่สิบหกทันใดนั้นได้เท้าก็ถือเครื่องหอมเข้ามา อาตมาจึงกลับไปที่ห้องครัว ตอนนี้อาตมากล้าที่จะรายงานตามความจริงเมื่อประสกถามมา”

หลังจากจงเยียนฟังจบแล้ว เขาก็ก้มศีรษะไหว้ทันที แต่พระรูปนั้นรีบพูดว่า “ไม่ไม่!” ทันใดนั้นพระก็หายไปในอากาศ พระและฆราวาสในวัดเมื่อเห็นเรื่องปาฏิหาริย์ต่างนมัสการด้วยเลื่อมใส! ฟ่านจงเหยียนจึงได้สร้าง “หอวิปัสสนาไม่ไม่” (莫莫禪堂) ขึ้นจากแรงบันดาลใจจากเหตุการณ์นั้น

33. ลิ้นแข็งเหมือนหิน

มีช่างทำหนังคนหนึ่งชื่อเหยียนเจียง อยู่ในเมืองเซียงเฉิง สมัยราชวงศ์หมิง เขาเลิกจากงานในวัยกลางคนและทำอาหารเจถวายที่วัด อุทิศตนเพื่อปฏิบัติธรรมด้วยการสวดวัชรสูตร และสวด “นะโม อมิตาภพุทธ”

เมื่อเขาอายุหกสิบเศษ จู่ๆ เขาก็เริ่มอดอาหารจนผ่านไปได้หนึ่งเดือน เขาดื่มน้ำเพียงไม่กี่แก้วต่อวัน และบอกกับคนอื่นๆ ว่า “อีกไม่นานข้าก็จะไปแล้ว” จากนั้นหลังจากที่เขาเปลี่ยนเสื้อผ้าและอาบน้ำแล้วเขาก็นั่งลงและเสียชีวิต หลังเผาร่างเขาแล้วปรากฏพระธาตุ ลิ้นนั้นแข็งเหมือนก้อนหิน เคาะเกิดเสียงดังก้องราวเป็นหินจริงๆ เรื่องนี้เกิดขึ้นในปีที่สามของรัชสมัยเจิ้งเต๋อ

หมายเหตุ - ผู้ปฏิบัติธรรมบางท่านเมื่อเผาร่างแล้วจะเกิดพระธาตุแสดงถึงภูมิธรรม บางคนลิ้นไม่ไหม้ กรณีนี้ลิ้นไม่ไหม้ยังกลายเป็นหินด้วย คล้ายกับพระกุมารชีวะ ผู้เป็นผู้แปลพระสูตรจากภาษาสันสกฤตเป็นภาษาจีนในสมัยโบราณ ลิ้นท่านก็ไม่ไหม้ไฟเช่นกัน

อนึ่ง ในสมัยโบราณนั้นช่างทำหนังถือเป็นที่คนดูหมิ่นในบางประเทศถือเป็นวรรณะต่ำ เรื่องนี้แสดงให้เห็นว่าพื้นเพคนนั้นไม่สำคัญเพราะคนเลือกเกิดไม่ได้ แต่เลือกที่จะทำดีด้วยการปฏิบัติธรรม อุทิศตนเพื่อนผู้อื่นได้ และเลือกที่จะไปภพภูมิที่ดีเมื่อตายได้

34. วัชระภิกษุณีตาเดียว

ในรัชสมัยสมัยว่านลี่ของราชวงศ์หมิง มีสำนักภิกษุณีสุ่ยจิงอาน ตั้งอยู่นอกเมืองกุยเต๋อฝู ในสำนักชี มีภิกษุณีเฒ่าผู้หนึ่งซึ่งสาธยายศึกษาวัชรัจเฉทิกาปรชญาปารมิตาสูตร (หรือวัชรสูตร) อยู่เป็นนิจและเสียตาข้างเดียวไปตั้งแต่เด็ก ผู้คนทั้งหลายจึงนับถือท่านเป็น “วัชระตาเดียว” ท่านถืออุเบกขาธรรมต่อสิ่งรอบตัว ฉันข้าวหยาบ ถ้าคนอื่นมีของมาถวาย ท่านจะมอบให้คนอื่น

ครั้งหนึ่งเมื่อท่านบรรยายธรรม สาธุชนและผู้มีศรัทธามารวมตัวกันอยู่รอบ ๆ บัณฑิตขงจื๊อคนหนึ่งถามว่า "ทำไมวัชรสูตรจึงแบ่งออกเป็น 32 บท?" ท่านตอบว่า "เพียงหนึ่งก็ทะลุทะลวงทั้งหมด ไม่ว่าลัทธิขงจื๊อและพุทธศาสนาก็เหมือนกัน แบ่งซอยเป็นหลายบทตอนไปไย"

จากนั้นท่านกล่าวคาถาว่า:

"พระพุทธเจ้าตรัสว่า วัชระนั้นวิเศษโดดเด่น บอกคำเดียวแล้วสาวกก็รู้แจ้ง
เมื่อเข้าใจความหมายของวัชระ ทำไมต้องแบ่งเป็นบทตอนนานาเล่า"

มีพระภิกษุถามท่านว่า "เหตุใดจึงเรียกว่าวัชระ" ท่านตอบว่า "ทุกคนมีวัชระถามทำไม"

ท่านกล่าวอีกครั้งว่า "วัชระย่อมเป็นวัชระ ค้อนพันอันไม่มีวันทำให้บุบสลาย
ทลายความว่างปราชญ์อยู่ที่นั่น เพียงเห็นแสงพระพุทธะเรืองรอง"

อีกคนหนึ่งถามขึ้นว่า "ท่านอาจารย์ ท่านทราบความหมายของพระพุทธศาสนาแล้ว ทำไมท่านไม่แสดงตนเป็นชายบ้าง"

ท่านตอบว่า "รูปร่างชายและหญิงมีความแตกต่างกัน และธรรมชาติของพระพุทธเจ้าไม่ได้แยกจากกัน อย่าสร้างความแตกต่าง"

ท่านกล่าวอีกครั้งว่า "ทำไมชายหญิงถึงแยกแยะระหว่างเท็จกับจริงเล่า? ใครคือผลลัพธ์ของกวนอิม? ลอกผิวหนังออกมาแล้วก็ไร้ประโยชน์ ถามว่าใครคือผู้ชายผู้หญิงเล่า?"

วาทศิลป์ของท่านไม่มีข้อจำกัด ท่านสามารถตอบคำถามได้และท่านก็กระตือรือร้นอย่างน่าทึ่ง ผู้ที่เปลี่ยนมาศรัทธาในพุทธศาสนาเพราะท่านนั้นมีจำนวนประมาณไม่ได้

ภาคที่ 3

รวมธรรมคำอธิบายว่าด้วยวัชรสูตร

1. วัชรสูตรกำราบโรคภัย

คำอธิบายอานิสงส์วัชรสูตรนี้มาจากพระเถระเมิ่งชาน (夢參老和尚) ผู้เป็นที่เคารพนับถืออย่างมากในจีน ซึ่งเมื่อมรณภาพแล้วพบพระธาตุหลังการฌาปนกิจ

พระเถระเมิ่งชานกล่าวว่า วัชรเฉทิกปรัชญาปารมิตาสูตร หรือวัชรสูตร ไม่เพียงมีอานุภาพเยียวยาด้านจิตวิญญาณ แต่มีพลังในการรักษาทางการด้วย ผู้ที่ป่วยด้วยโรคร้ายแรงพึงสวดสาธยายพระสูตรนี้ จะทำให้จิตใจสงบเยือกเย็น เมื่อใจสงบไม่ฟุ้งซ่าน กายก็จะมั่นคงไม่แปรปรวน

ในกายคนเรานั้น หัวใจเป็นดั่งนาย เมื่อใจฟุ้งซ่านหวั่นไหวกลัวตาย ร่างกายจะยิ่งแย่ลง เช่นเมื่อป่วยเป็นมะเร็ง รู้ว่าจะอยู่ได้ไม่กี่เดือน จิตใจผู้ป่วยจะยิ่งสับสนอลหม่าน ทำให้ใจแบกรับความหนักอึ้งและอลหม่าน ยิ่งทำให้อวัยวะอื่นทรุดหนักลง ใจถูกความตายยึดกุม ยิ่งทำให้ใกล้ความตาย

เมื่อสวดวัชรสูตรแล้ว ใจจะสงบ กายจะผ่อนคลาย ทำให้เกิดความห้าวหาญในใจ ไม่กลัวตาย

วัชระ แปลว่า เพชร เพชรเป็นวัตถุที่แข็งที่สุดในโลก ทำลายได้ทุกสิ่งทุกอย่าง

ปรัชญา แปลว่า ปัญญา ด้วยปัญญาทำลายความไม่รู้ ด้วยปัญญานี้ จึงไม่ปล่อยให้ปัญหาทำลายตัวเรา

จะหายจากโรคหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับแรงใจ แต่ด้วยคำแนะนำนี้ ประหนึ่งพระเถระเมิงชานท่านให้พรแล้ว

เรียบเรียงจาก - 夢參長老: 金剛經能救我們的法身慧命

2. อรรถาธิบายบทที่ 4 โดยพระเถระเซวียนฮว่า

เนื้อความพระสูตร - *"ยิ่งกว่านั้น สุภูติ ในการบำเพ็ญกุศล พระโพธิสัตว์ย่อมไม่ยึดติดอยู่ในสิ่งใดเลย กล่าวคือ การบำเพ็ญกุศลโดยไม่ยึดติดกับรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส หรือธรรม สุภูติ พระโพธิสัตว์ควรบำเพ็ญกุศลในลักษณะนี้ ไม่ยึดติดสิ่งใด ทำไมน่ะหรือ? หากพระโพธิสัตว์ปฏิบัติกุศลโดยไม่ยึดติด บุญของพระโพธิสัตว์นั้นจะนับไม่ถ้วน สุภูติ เธอคิดยังไง? พื้นที่ในทิศตะวันออกสามารถวัดได้หรือไม่?" "ไม่ได้ พระเจ้าข้าพระผู้มีพระภาค วัดประมาณไม่ได้เลย" "สุภูติ ที่ว่างใดๆ บนหรือล่าง ทิศทั้งสี่ ทิศทั้งแปดวัดได้หรือ ? "นับไม่ได้เลยพระเจ้าข้า พระผู้มีพระภาค" "สุภูติ บุญของพระโพธิสัตว์ผู้บำเพ็ญกุศลโดยปราศจากความยึดมั่นนั้น เปรียบได้กับที่ว่างเป็นอันหาประมาณมิได้ สุภูติ พระโพธิสัตว์ควรกระทำตนตามคำสอนนี้"*

คำอธิบาย - การไม่ยึดติดคือการไม่มีสิ่งที่เหนี่ยวรั้ง ไม่มีสิ่งที่เหนี่ยวรั้งก็คือความหลุดพ้น ดังนั้น เมื่อไม่ยึดติดจึงเป็นอิสระ เป็นไทแก่ตน และไม่ถูกปิดกั้นหรือขัดขวางโดยสิ่งใดๆ

ยิ่งกว่านั้น พระโพธิสัตว์ไม่ควรยึดมั่นถือมั่นที่ใดก็ตามเมื่อปฏิบัติทาน กล่าวอีกนัยหนึ่งเขาไม่ควรยึดติดเมื่อเขาให้ หากเขาสามารถปลดปล่อยตัวเองจากการยึดติดได้ เขาจะเข้าใจแล้วว่าสารัตถะแห่งกงล้อทั้งสามนั้นประกอบด้วย

1) ผู้ให้
2) ผู้รับ
3) สิ่งที่ถูกให้ ซึ่งว่างเปล่า

หากการให้ของเรามีความคิดว่า "ฉันปฏิบัติทานบารมีและได้ทำสิ่งที่ดีงามและมีคุณธรรมมากมาย" หรือหากเรามีจิตตระหนักถึงผู้รับหรือของที่ให้ เราก็จะไม่ทิ้งร่องรอยของการให้ เราควรให้และเป็นราวกับว่าเราไม่ได้ให้ ถ้าเรายึดติดกับรูปลักษณ์ของวัตถุ อายตนะหก รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส และธรรมารมณ์เมื่อทำการให้แล้ว บุญและคุณธรรมของเราจะมีจำกัด ถ้าเราตกเป็นทาสของความคิดที่ว่า "ฉันบริจาคเงินหนึ่งล้านเหรียญให้กับวัดแห่งหนึ่ง" สิ่งที่เรามีก็คือบุญมูลค่าหนึ่งล้านเหรียญ ดังนั้น (ถ้าเป็นแบบนี้) เมื่อเงินหมดบุญและอานิสงส์ของคเราก็จะหมดไปด้วย

หากเราไม่ยึดติดกับรูปลักษณ์ของการให้ เราจะได้รับผลบุญและคุณธรรมที่ไร้ขีดจำกัด แม้เพียงแค่การให้เพียงสตางค์เดียว หากเราล้มเหลวในการปฏิบัติวิธีการให้ที่เหมาะสม แม้ว่าเราอาจจะให้ของมีค่าตลอดทั้งกัปกัลป์อันมากมายราวกับจำนวนฝุ่นละอองมากมาย แต่เราก็ยังคงไม่บรรลุอะไร มันยังเป็นเหมือนการต้มทรายเพื่อหุงข้าว ไม่ว่าเราจะหุงนานแค่ไหนก็ไม่เคยกลายเป็นข้าว

พระศากยมุนีใช้การเปรียบเทียบของ "พื้นที่ว่างในสิบทิศ" เพื่อแสดงถึงขอบเขตของบุญและคุณธรรมที่เกี่ยวข้องกับการให้ซึ่งปลดเปลื้องจากรูปลักษณ์ของการให้ทรงตรัสกล่าวว่า "สุภูติ พระโพธิสัตว์พึงดำรงในคำสอนดังนี้" พระโพธิสัตว์ที่มีปณิธานที่จะตระหนักถึงโพธิแล้วควรนึกถึงสิ่งที่เขาได้รับการสั่งสอนและยึดมั่นในการบ่มเพาะปฏิบัติ

ถ้าเราจำสิ่งที่เราให้ อาตมาจะลืมมัน ถ้าคุณลืมมันได้อาตมาจะเก็บไว้ในใจ เช่นเดียวกับพระพุทธเจ้าที่รู้ถึงจิตของสิ่งมีชีวิตทั้งหมด ทรงตระหนักดีว่าเราไม่ลืมบุญและอานิสงส์ของการให้ของเรา ดังนั้นพระองค์จึงทรงตระหนักว่าไม่จำเป็นที่จะจำสิ่งเหล่านี้ด้วยพระองค์เอง เมื่อเราลืมการให้ทั้งหลาย พระพุทธเจ้าจำได้ เราคิดว่าใครจดจำได้ดีกว่าระหว่างเราหรือพระพุทธเจ้า?

เราคิดว่า "ฉันกลัวว่าถ้าฉันลืม พระพุทธเจ้าก็จะลืมเหมือนกัน แล้วฉันก็จะไม่ได้บุญอะไรเลย"

จงอย่ากลัว หากเราลืมการปฏิบัติทานการให้ พระพุทธเจ้าจะทรงจดจำชั่วนิรันดร์ ดังที่ได้กล่าวไว้ในวัชรสูตรว่าในภายหลังว่า "ความคิดต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับสรรพชีวิตทั้งหลาย ตถาคตย่อมทราบโดยทั่ว" เมื่อเราทำสิ่งดีๆ เราจดจำมัน แต่เมื่อเราทำไม่ดี เราก็จะเก็บความทรงจำไว้เหมือนกันหรือไม่? ไม่ เราพยายามที่จะลืมความผิดของเราในทันที แต่เราก็รำลึกถึงความดีที่เราทำด้วยความชื่นชมโสมนัส เราควรลืมความดีและจดจำความเลว ทำไมเราต้องจำความเลว ก็เราจะไม่ทำอีก ทำไมลืมความดี เราจะรู้สึกว่าต้องทำมากขึ้น

สำหรับผู้ที่ศึกษาพุทธธรรมทุกวันครบรอบวันประสูติของพระพุทธเจ้าหรือพระโพธิสัตว์ วันออกผนวช วันตรัสรู้ หรือวันปรินิพพานเป็นช่วงเวลาที่ดีเยี่ยมในการถวายพระรัตนตรัยเนื่องจากอานิสงส์อันประเสริฐที่ได้รับเพิ่มขึ้นหลายพันเท่า ในวันครบรอบวันประสูติของพระอมิตาภพุทธเจ้า จะมีการทำพิธีเปิดไฟประดับรูปของพระอมิตาภพุทธเจ้า คาถาแต่งขึ้นสำหรับโอกาสนี้กล่าวว่า:

อมิตาภหมายถึงแสงที่ไร้ขีดจำกัด
วันนี้เราเปิดไฟ แสงสว่างไร้ขีดจำกัด
แสงสว่างไร้ขีดจำกัดยังความสว่างแก่ดินแดนที่ไร้ขีดจำกัด
สิ่งมีชีวิตทั้งหลายได้รับการส่องสว่างอย่างไร้ขีดจำกัด

เมื่อมีคนถวายแก่พระรัตนตรัยในวันพิเศษเช่นนี้ ในพุทธเกษตรที่สว่างไสวนิรันดร์ พระอมิตาภพุทธจึงทรงรู้ว่าสาวกที่ดีและศรัทธามั่นได้ทำถวายและผู้ถวายจะได้รับบุญและคุณธรรมเป็นล้านเท่าจากของที่ถวายในกาลนั้น ผู้ที่มีเงินสามารถให้เงิน ผู้ที่มีกำลังสามารถให้กำลัง แต่ไม่ควรคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ นั่นคือการให้ที่แท้จริง

3. อรรถกถาวัชรสูตรจาก 5 คณาจารย์

แปลจาก โอกาแฮ ซอรวี (五家解說誼) ของท่านคีฮวา (己和) พระภิกษุชาวเกาหลีสมัยราชวงศ์โชซอน คือตำรานี้แปลว่า อรรถกถารวมห้าสำนัก นำการตีความวัชรสูตรของพระเถระสำคัญหาท่านมารรวมกัน

เยื่อความส่วนหนึ่งมีดังนี้

พระสูตรกล่าวว่า *"สุภูติ เธอคิดอย่างไร? ตถาคตได้บรรลุการตรัสรู้อันสมบูรณ์อย่างไม่มีที่เปรียบหรือไม่? และได้แสดงพระธรรมเทศนาหรือไม่?"* สุภูติตอบว่า *"ตามที่ข้าพระองค์เข้าใจความหมายของสิ่งที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ ไม่มีคำสอนที่แน่นอนที่เรียกว่าการตรัสรู้อันสมบูรณ์อย่างไม่มีที่เปรียบและยังไม่มีหลักคำสอนที่แน่นอนที่พระตถาคตสามารถถ่ายทอดได้ ทำไมน่ะหรือ? ธรรมะที่พระตถาคตตรัสอธิบายไว้ไม่สามารถหยิบฉวยไว้หรือกล่าวได้ ไม่เป็นทั้งธรรมและไม่ใช่อธรรม"* (จากปริเฉทที่ 7 ของวัชรสูตร)

ท่านคีฮวากล่าวว่า "เมื่อพระพุทธเจ้าอธิบายธรรมบางครั้งทรงบอกว่ามีสัญญาณและบางครั้งทรงก็บอกว่าไม่มีสัญญาณ ทรงตรัสได้อย่างอิสระโดยไม่มีอุปสรรคและไม่ถูกขัดขวางโดยการยึดมั่นอย่างสุดโต่งไปข้างใดข้างหนึ่ง ดังนั้นเราจึงไม่สามารถยึดติดกับคำพูดของพระองค์ได้ [ข้อควรพิจารณา] ข้อที่ว่าด้วยคำสอนของพระพุทธเจ้านั้น เราไม่สามารถพูดได้ว่าเป็นคำสอนและเราไม่สามารถพูดได้ว่านั่นไม่ใช่คำสอน หากเราบอกว่ามีคำสอนที่แน่นอน ก็จำเป็นต้องใช้แพข้ามแม่น้ำ ถ้าบอกว่ามีสอนแน่นอนก็ไปถึงฝั่งอื่นได้โดยไม่ต้องนั่งเรือ ดังนั้นโดยการนำพาตัวเองไปตามมรรคในเวลาที่เหมาะสม เราจะเข้าถึงความจริงด้วยคำพูดเพียงคำเดียว ขับไล่ความคิดที่มีเงื่อนไขทางโลก และบรรลุความเป็นปราชญ์ โดยการนำพาตัวเองไปตามมรรคในเวลาที่เหมาะสม เราจักใช้ยานสามยาน ปฏิจจสมุปบาทสิบสอง นี่คืออะไร? คือ "การกู่ร้องในถ้วยร้อน" และ "ตบแต่งอุจจาระให้อลังการ" คำกล่าวที่ว่านี้ก็อิงตามหลักนี้ *(ท่านคีฮวา เป็นพระนิกายฌานชาวเกาหลีในสมัยศตวรรษที่ 14 - 15 สมัยโชซอน) ดังนั้นคำอธิบายของท่านจึงออกไปทางนิกายฌานหรือนิกายเซน)*

ท่านจงมี่กล่าวว่า “พระอสังคะกล่าวว่า: *'ไม่สามารถยึดถือ'* หมายถึงเวลาที่คนหนึ่งฟังอย่างถูกต้อง *'อธิบายไม่ได้'* หมายถึงเวลาที่มีคนอธิบายอย่างถูกต้อง *'ไม่ใช่ธรรม'* (หรือ 'ไม่มีปรากฏการณ์') เป็นเพราะลักษณะแห่งการปรุงแต่ง *'ไม่ใช่อธรรม'* (หรือ 'ไม่ใช่ไร้ปรากฏการณ์') เพราะเป็นธรรมที่ไร้ตัวตน พระวสุพันธุกล่าวว่า ธรรมและไม่ใช่ธรรม นี้เป็นคำอธิบายที่สร้างขึ้นจากความรู้เกี่ยวกับความเป็นจริง คำที่ว่า *'ไม่ใช่ธรรม'* เป็นถ้อยคำที่เกิดขึ้นมาเนื่องจากปรากฏการณ์ทั้งหมดไร้สารัตถะและลักษณะ *'ไม่ใช่อธรรม'* เป็นถ้อยคำที่เกิดขึ้นมา เพราะลักษณะแห่งไร้ตัวตนและตถตานั้นปรากฏอยู่ เหตุใดจึงกล่าวเฉพาะการแสดงออกทางวาจาเท่านั้นที่ไม่ได้ปรากฏ? ทันทีที่มีการแสดงออกทางวาจา วาจานั้นจะแสดงลักษณะแห่งความหมายถ้าพวกเขา หากไม่ได้ปรากฏแล้ว จักไม่มีใครแสดงออกได้” *(ท่านจงมี่เป็นหนึ่งในปรมาจารย์แห่งนิกายอวตังสกะหรือนิกายหัวเหยียนสมัยราชวงศ์ถัง และยังเป็นปริมารรจารย์นิกายฉานสายเหอเจ๋ออีกด้วย)*

ท่านฮุ่ยเหนิงกล่าวว่า “เป็นเพราะตถาคตมีความกังวลว่าผู้คนจะยึดติดกับคำวลีและประโยคที่เป็นเนื้อหาของการแสดงธรรมของพระองค์และไม่ได้ตื่นขึ้นมาสู่หลักการศูนยตา ทำให้เกิดความเข้าใจอย่างผิดๆ ดังนั้นพระองค์จึงตรัสว่า *'ไม่อาจยึดถือ'* เนื่องจากตถาคตให้ความสำคัญกับแต่ละคนตามความสามารถของแต่ละบุคคล ดังนั้นแล้วจะมีธรรมะที่ทรงแสดงจะตายตัวได้อย่างไร? ผู้ปฏิบัติไม่เข้าใจเจตนาอันลึกซึ้งของตถาคตเพียงแค่สาธยายคำสอนที่ตาถาคตได้อธิบายโดยไม่หยั่งรู้จิตดั้งเดิมของตนเองและในที่สุดก็ไม่บรรลุการตรัสรู้ ดังนั้นพระองค์จึงตรัสว่ามันอธิบายไม่ได้ เมื่อคนหนึ่งสวดสาธยายด้วยปากของตนและจิตไม่ได้ทำให้แจ้ง นี่คือไม่ใช่ธรรม เมื่อคนหนึ่งสวดสาธยายด้วยปากและและจิตทำให้แจ้งได้ ความลึกซึ้งย่อมเกินหยั่น ฉะนี้แล้วคือไม่ใช่ไม่ใช่ธรรม”

(ท่านฮุ่ยเหนิง คือบูรพาจารย์ลำดับที่ 6 แห่งนิกายฉาน ท่านได้ไม่รู้หนังสือ แต่บรรลุธรรมโดยไร้ตัวหนังสือ ทว่า แรกนั้นท่านได้สดับผู้อ่านวัชรสูตรแล้วเกิดความรู้แจ้งขั้นต้น)

ฟู่ต้าซื่อ กล่าวว่า
การตรัสรู้เป็นอิสระจากการอธิบายด้วยวาจา
ผู้นนานาถึงครานี้ไม่สามารถบรรลุสิ่งนี้ได้
อาศัยหลักการของการไม่ยึดมั่นในตัวตนสองแบบ
เพื่อตระหนักถึงกายของธรรมราชา
การดำรงอยู่และจิตเป็นทั้งความหลงผิด
การไม่ยึดติดเรียกว่า “ความเป็นจริง”
เมื่อเข้าใจว่าไม่ใช่ธรรมะ
เราจะพ้นจากอายตนะทั้งหกอย่างแน่นอน
(ฟู่ต้าซื่อคือพระอริยะบุคคลในยุคหนานเป่ยเฉาของจีน ราวศตวรรษที่ 5 และ 6 มีเรื่องอัศจรรย์มากมายเกี่ยวกับท่าน ท่านลือนามในเรื่องการแสดงวัชรสูตร)

ท่านเหย่ฟูกล่าวว่า “นี่คืออะไร” *(ท่านเหย่ฟู ต้าวเฉวียน คือพระนิกายฌานสมัยราชวงศ์หนานซ่ง ท่านอธิบายวัชรสูตร)*

4. สวดพระสูตรไปทำไม?

ธรรมบรรยายของพระอาจารย์เซิ่งเหยียน

ตอนนี้อาตมาอยากจะพูดถึงประโยชน์หกประการที่ได้รับจากการอ่านพระสูตรธรรมะไม่เคยตายตัว แม้ว่าอาตมาจะพูดถึงประโยชน์เพียงเล็กน้อย แต่ก็อาจมีอื่น

ๆ อีกมากมายดังนั้นโปรดบอกอาตมาหากโยมคิดเรื่องอะไรก็ตาม เพราะว่าอาจมีที่อาตมาพลาดไป

ประการแรก โดยการอ่านพระสูตร เราจะสามารถยังให้จิตบรรลุ หรือ 'ทำให้จิตใจสว่างไสว' เมื่อเรามีส่วนร่วมในการท่องพระสูตรเราจะใช้พระสูตรเป็นกระจกสะท้อนกลับจิตใจที่ท่อง จิตนี้ก่อนที่จะปฏิบัติ เต็มไปด้วยความมืดและความไม่รู้ เราใช้พระสูตรเป็นกระจกเงาที่เราสามารถจำลองพฤติกรรมของเราจนกระทั่งจิตของเราหลอมรวมกับพระสูตรและเราตระหนักถึงธรรมชาติของจิตของเราโดยตรง อาตมาบอกเรื่องนี้กับพระและแม่ชีในไต้หวัน แต่พวกเขาปฏิเสธที่จะเข้าใจ พวกเขาถามว่า “ทำไมท่านไม่อธิบายพระสูตรก่อน จากนั้นจะทำให้อ่านและจำได้ง่ายขึ้น”

ประการที่สอง การอ่านพระสูตรสามารถช่วยให้เราเข้าใจความหมายที่อยู่เบื้องหลังพระสูตร เมื่ออาตมายังเป็นสามเณรอาตมาถามอาจารย์ถึงความหมายของพระสูตร ท่านบอกแค่เพียงว่า “อ่านต่อไปเรื่อย ๆ แล้วเจ้าจะเข้าใจ” ตอนนี้อาตมาตระหนักดีว่าความคุ้นเคยอย่างแนบแน่นบริบูรณ์กับพระสูตรทำให้เกิดความเข้าใจความนัยโดยตัวเอง

ประการที่สาม การอ่านพระสูตรอาจเป็นการฝึกสมาธิหรือสมถกรรมฐาน อาตมาสอนลูกศิษย์ของอาตมาให้ใช้หูในการฟังขณะที่พวกเขาตามบทสวดมนต์และไม่คิดถึงความหมาย เราควรใช้ความคิดในการรับรู้อย่างถ่องแท้ในการฟังและการท่องของตัวเอง เมื่อโยมอยู่คนเดียวแน่นอนว่าโยมฟังเสียงของโยมเองที่กำลังท่อง แต่ในการฝึกเป็นกลุ่มจะดีกว่าที่จะฟังการบรรยายของคนอื่น ท้ายที่สุดแล้วเสียงของตัวเองนั้นไม่มีประโยชน์จริงๆ เพราะโยมไม่น่าจะเข้าถึง

สมาธิโดยการฟังมัน! เราจะสนุกกับการฟังเสียงของเราเองได้อย่างไรกัน! การยึดติดดังกล่าวขัดขวางไม่ให้เราเข้าสู่สมาธิ การท่องพระสูตรเป็นกลุ่มจะมีประโยชน์มากกว่าเพราะโยมสามารถฟังเสียงของผู้อื่นได้อย่างกลมกลืน

ประโยชน์ประการที่สี่ของการท่องพระสูตรคือการเผยแพร่ธรรม พระบูรพาจารย์องค์ที่ 6 แห่งนิกายฉาน ท่านรู้แจ้งเมื่อได้ยินฆราวาสท่องวลีจากวัชรสูตรว่า 'ปล่อยให้จิตเกิดขึ้นโดยไม่ต้องอาศัยสิ่งใด' ในการสวดพระสูตรอย่ากังวลกับการรู้แจ้งของตนเอง เช่นเดียวกับการบรรลุการรู้แจ้งของคนอื่น

การสวดพระสูตรสามารถทำให้รากของกรรมอันบริสุทธิ์ของผู้อื่นสุกงอมได้ คนที่ไม่ใช่ชาวพุทธที่ฉันรู้จักกำลังเดินทางบนเรือรู้สึกกังวลและกระวนกระวายใจ ถัดจากเขาผู้หญิงคนหนึ่งสวดปรัชญาปารมิตาหฤทยัสูตร เนื่องจากเขาไม่มีอะไรจะทำดีกว่าเขาจึงรับฟังเธอ หลังจากนั้นไม่นานความคิดของเขาก็สงบลง นั่นกระตุ้นความสนใจของเขา เขาคิดว่า 'ถ้าแค่ฟังการบรรยายพระสูตรจะเป็นประโยชน์ต่อฉัน ฉันจะได้ประโยชน์มากขึ้นแค่ไหนถ้าฉันท่องด้วยตัวเอง' เขาเริ่มสวดพระสูตรและในที่สุดก็กลายเป็นชาวพุทธ

ประโยชน์ประการที่ห้าของการสวดพระสูตรคือการปกป้องพุทธธรรม คัมภีร์มหายานกล่าวว่าเมื่อใดก็ตามที่บุคคลท่องและยึดถือพระสูตรนั้นเป็นการแสดงพระองค์ของตถาคตพระพุทธเจ้า ที่ใดก็ตามที่มีการสวดมนต์มีการปรากฏตัวของพระพุทธเจ้า นอกจากนี้ธรรมบาลจะคุ้มครองและเทพจากสิบทิศก็ปกป้องผู้ท่องและบริเวณรอบๆ

หากเราต้องการให้พุทธธรรมดำรงอยู่ในโลกปัจจุบันพระสูตรยังไม่เพียงพอ เราต้องท่องและรักษาพระสูตร หากพระคัมภีร์มีอยู่ แต่ไม่มีใครท่องและใช้ประโยชน์จากคัมภีร์เหล่านั้นก็เป็นเพียงเศษกระดาษ ใช้เช็ดหนองได้ดีมากอย่างที่ปรมาจารย์หลินจี้กล่าว แต่เมื่อมีการอ่านและยึดถือแล้วก็จะกลายเป็นพระไตรปิฎก

ประการที่หก การอ่านพระสูตรสามารถทำได้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้ตาย ขอบุญและอานิสงส์ของพวกเขาได้ ชาวพุทธมักต้องการให้มีการท่องพระสูตรสำหรับสมาชิกในครอบครัวที่เสียชีวิต เมื่อไม่นานมานี้อาตมามีนักเรียนชาวตะวันตกคนหนึ่งที่ให้ความสำคัญกับการนั่งสมาธิและฝึกฝนตลอดเวลา บังเอิญว่าเพื่อนสนิทคนหนึ่งของเขาจากไปและเขารู้สึกสูญเสีย เขาถามอาตมาว่าจะทำอะไร อาตมาแนะนำให้เขาสวดพระสูตรเพื่อเป็นการถ่ายทอดบุญให้เพื่อนที่ล่วงลับไปแล้ว ตอนนี้โยมอาจถามว่า “การนั่งสมาธิเป็นประโยชน์สำหรับคนอื่นไหม?” เป็นประโยชน์ แต่ไม่ตรงเท่ากับการอ่านพระสูตร

เมื่อมีการท่องพระสูตรพลังของพุทธธรรมจะเรียกผู้ตายกลับมาเพื่อให้เขาหรือเธอได้รับประโยชน์จากการฟังพุทธธรรม หากผู้ตายกลับมาไม่ได้สัตว์ผู้มีความรู้สึกจำนวนมากมักจะรวมตัวกันเมื่อมีการท่องพระสูตรและเป็นผู้ที่ได้รับประโยชน์จากการฟังพุทธธรรม เพราะพวกเขาได้รับประโยชน์ คนที่จากไปก็ได้รับประโยชน์

พรหมชาลสูตรกล่าวว่าพระโพธิสัตว์ควรอธิบายพระสูตรมหายานและพระวินัยเพื่อประโยชน์แก่สรรพสัตว์ เมื่อใดก็ตามที่มีคนป่วยหนักและในวันที่สมาชิกในครอบครัวครูบาอาจารย์ หรือผู้รู้ทางธรรมเสียชีวิต เมื่อเวลาผ่านไปและสามถึง

เจ็ดสัปดาห์หลังจากนั้นผู้ปฏิบัติควรเชิญพระอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญมาอธิบายพระสูตรและควรท่องพระสูตรและอุทิศเพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้ตาย

ท้ายที่สุด เราสวดพระสูตรโดยหวังว่าจะเป็นประโยชน์ต่อสรรพสัตว์โดยตรง เพื่อให้พวกเขาสร้างจิตโพธิจิต ความรู้แจ้งที่เปี่ยมด้วยความกรุณา และบรรลุความเป็นพุทธะ

แปลบางส่วนจาก Reading Sutras as a Spiritual Practice By Chan Master Sheng Yen

5. อานิสงส์แห่งวัชรสูตร

คำสอนของลามะ โซปา รินโปเช

วัชรัจเฉทิกาปรัชญาปารมิตาสูตร (พระสูตรตัดเพชร) ช่างมีอานุภาพไม่น่าเชื่อ เป็นแนวทางปฏิบัติที่ให้ผลานิสงส์มากที่สุดวิธีหนึ่ง เนื่องจากรากเหง้าของความทุกข์ทั้งหมด ทั้งของเราและของผู้อื่น คือความเขลาที่ถือ "ตัวฉัน" ว่ามีอยู่จริง แม้ว่ามันจะว่างเปล่าก็ตาม และความโง่เขลาที่ถือขันธ์นั้นมีอยู่จริง แม้ว่าจะว่างอยู่ก็ตาม ยาแก้พิษเพียงอย่างเดียวที่จะตัดสิ่งนั้น เพื่อกำจัดสิ่งนั้น และเพื่อบรรลุถึงการหลุดพ้น การดับสิ้นแห่งเหตุแห่งทุกข์ - ความหลงผิดคืออวิชชาและกรรม - คือปัญญาที่ตระหนักถึงความว่างเปล่า นี่เป็นหัวข้อของวัชรัจเฉทิกาปรัชญาปารมิตาสูตร: ความว่างเปล่า ดังนั้น ทุกครั้งที่เราอ่าน มันจะทิ้งรอยประทับของกุศลอันดีเอาไว้ โดยไม่ต้องใช้เวลามาก ไม่ยาก จะทำให้ปัญญาบังเกิดได้ง่าย

เรายังสร้างบุญได้มาก จึงช่วยทำให้โพธิจิตเป็นจริงได้อย่างรวดเร็ว ร่วมกับการบรรลุธรรมอื่นๆ ทั้งหมด นั่นคือสาระ นั่นคือความสำคัญของวัชรัจเฉทิกาปรัชญาปารมิตาสูตร เราสร้างบุญมากในสิ่งที่เราต้องการ เราช่วยเหลือผู้อื่นและบรรลุความปรารถนาทั้งหมดของเราได้อย่างง่ายดาย หากเราสวดวัชรัจเฉทิกาปรัชญาปารมิตาสูตรหลายครั้ง แน่นอนว่าไม่ต้องกังวลเรื่องความตายอีกต่อไป: ลาก่อนความกลัวความตาย ลาก่อนความกลัวในอบายภูมิ เกือบจะพูดได้เลยว่า "สวดวัชรัจเฉทิกาปรัชญาปารมิตาสูตรวันละครั้งก็ลาขาดจากอบายภูมิได้" มีคำกล่าวของชาวตะวันตกว่า "วันละแอปเปิ้ลช่วยห่างไกลหมอ" ด้วยวัชรัจเฉทิกาปรัชญาปารมิตาสูตรเราสามารถพูดว่า "ลาก่อนหมอ!" ได้เหมือนกัน นอกจากนี้เรายังสามารถบอกลาการหลงในตัวตนได้ ซึ่งมันโกงเราและควบคุมเราโดยสิ้นเชิงนับชาติภพไม่ถ้วนแต่แรกเริ่มเดิมที และทำให้เราทุกข์ทรมานนับครั้งไม่ถ้วน นับชาติภพไม่ถ้วนแต่แรกเริ่มเดิมที ในมหาสมุทรแห่งความทุกข์ทรมาน ความทุกข์ทรมานของเปรตภูมิ ความทุกข์ทรมานของการสัตว์เดรัจฉานภูมิ ความทุกข์ของมนุษย์ภูมิ, ความทุกข์ของสุรภูมิ, ความทุกข์ของอสูรภูมิ, และความทุกข์ในอันตรภาวะ เป็นต้น นอกจากนี้ การอ่านก็เป็นวิธีการอันเหลือเชื่อในการสะสมบุญที่กว้างขวาง หากเราอ่าน ฟัง หรือได้สดับวัชรัจเฉทิกาปรัชญาปารมิตาสูตรด้วยศรัทธา จิตของเราก็จะสะสมบุญจำนวนมหาศาล มันเหลือเชื่อมาก ว้าว! มันทำให้คุณหัวเราะ

เมื่อได้ฟังวัชรัจเฉทิกาปรัชญาปารมิตาสูตรแล้วไม่ละทิ้งศรัทธา เพียงเท่านี้ เราก็จะได้รับบุญจำนวนมหาศาลอย่างคาดไม่ถึง นับว่ายิ่งใหญ่มากกว่า เช่น การสละร่างกายทำกุศลต่อสรรพสัตว์ในยามเช้าเป็นจำนวนเท่าๆ กับเม็ดทรายในแม่น้ำคงคา นี่ไม่ใช่แม่น้ำคงคาในอินเดีย แต่หมายถึงมหาสมุทรแปซิฟิก และเม็ดทรายไม่ใช่สิ่งที่เรามักจะนึกถึง มันเป็นอณูที่เล็กมาก ซึ่งเป็นหนึ่งในเจ็ดประเภท

ของอณูที่ละเอียดอ่อน ครั้นเที่ยงแล้ว ให้บำเพ็ญกุศลร่างกายแก่สรรพสัตว์หลายครั้ง จากนั้น ในตอนเย็น เราทำบุญสละร่างกายต่อสรรพสัตว์หลายต่อหลายครั้งจากจำนวนอณูที่ละเอียดอ่อนของเม็ดทรายในมหาสมุทรแปซิฟิก เราทำเช่นนี้ทุกวันตลอดนิรันดร บุญจากการบำเพ็ญกุศลแม้เพียงวันเดียวแก่สรรพสัตว์นับประสาวันละสามครั้งเป็นเวลาหลายชั่วอายุคนก็นับว่ายิ่งใหญ่มาก แม้แต่การสละร่างกายเพียงกายเดียวแก่สรรพสัตว์ก็เป็นเรื่องเหลือเชื่อ และผลานิสงส์ก็ยอดเยี่ยมไม่แพ้กัน

แม้ว่าเราจะปฏิบัติการกุศลเช่นนั้นทุกวันเป็นเวลาหลายชั่วอายุ แต่ก็รวบรวมบุญได้เล็กน้อยเมื่อเทียบกับการสดับวัชรัจเฉทิกาปรัชญาปารมิตาสูตรและไม่ละทิ้งศรัทธา หมายความว่าถ้าเราธำรง อ่าน ท่องจำ และศึกษาความหมายของพระสูตร เราก็จะได้บุญมากกว่ามหาศาล การอ่านวัชรัจเฉทิกาปรัชญาปารมิตาสูตรเป็นแหล่งอันทรงพลังในการชำระกรรมชั่วทั้งหมดก่อนหน้านี้ที่รวบรวมไว้ตั้งแต่ชาติภพต่างๆ นับม่ถ้วนแต่แรกเริ่มเดิมที นี่เป็นเพียงผลนอกเหนือจากบุญที่เราจะได้จากการอ่านหรือเพียงแค่เก็บไว้กับตัว

สิ่งที่สำคัญที่สุดคือทุกครั้งที่เราอ่าน มันจะหว่านเมล็ดพันธุ์ ทิ้งรอยประทับเพื่อให้ตระหนักถึงความว่างเปล่า ยิ่งอ่านยิ่งประทับอยู่ในใจ จึงเป็นเรื่องง่ายที่จะตระหนักถึงความว่างเปล่า การตระหนักถึงความว่างเปล่าในชีวิตนี้เร็วขึ้นและเร็วขึ้น ถ้าเราไม่ตระหนักในชีวิตนี้ เราก็จะสามารถรับรู้ได้อย่างรวดเร็วมากขึ้นในชีวิตในอนาคต เมื่อเจริญปัญญานี้แล้ว ย่อมบรรลุญาณอันประเสริฐ อันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับสมถกรรมฐาน เราสามารถนั่งสมาธิพิจารณาความว่างรวมเข้าเป็นหนึ่งกับสมถกรรมฐาน และสามารถสัมผัสกับความปีติยินดีของกายและจิต จากนั้นด้วยวิธีนี้ เราจะสามารถบรรลุการรับรู้โดยตรงถึงความว่างที่ขจัด

กิเลสและความคิดที่รบกวน ขั้นแรก โดยกำจัดความคิดที่ปิดบังทางปัญญาทั้งหมด แล้วจึงเกิดเป็นความคิดที่เกิดขึ้นพร้อมๆ กัน นั่นคือวิธีที่เราจะบรรลุถึงการหลุดพ้น โดยการกำจัดสิ่งนั้นให้หมดสิ้น รวมทั้งรอยประทับ เมล็ดพันธุ์ด้วย จากนั้นด้วยโพธิจิตคือการตระหนักรู้โดยตรงแห่งปัญญาย่อมขจัดกิเลสอันละเอียดอ่อนออกไป และบรรลุถึงจิตอันรอบรู้คือสัพพัญญุตาญาณ ด้วยสิ่งนี้ เราสามารถทำงานอันสมบูรณ์แบบเพื่อสรรพชีวิต สามารถนำสรรพสัตว์ทั้งหลายไปสู่การตรัสรู้ได้ นี่คือเป้าหมายของชีวิตเรา คือ เพื่อนำสรรพสัตว์ไปสู่การตรัสรู้ เมื่อสิ่งนั้นเกิดขึ้น เมื่อเราสามารถทำได้ เราก็บรรลุเป้าหมายของเราแล้ว

แปลจาก คำสอนของท่านลามะ โซปา รินโปเช (Thubten Zopa Rinpoche / November 2009

6. ความเจ็บป่วยบางอย่างเกิดจากหนี้กรรมและควรชำระด้วยการสวดวัชระสูตร

คำสอนจากวัดซิงกั๋ว/興國寺 เผยแพร่ในอินเทอร์เน็ตภาษาจีน ไม่ทราบที่มา แต่เห็นว่าน่าจะเป็นประโยชน์สำหรับผู้สนใจ จึงนำมาเผยแพร่บางส่วน

ตอนนี้ความเจ็บป่วยหลายอย่างเกี่ยวข้องกับหนี้สิน หนี้ชีวิต หนี้การเงิน หนี้อารมณ์ ฯลฯ หนี้ชีวิตคือการฆ่า การกินเนื้อสัตว์ ...

... หนี้เหล่านี้ทั้งหมดถูกเก็บในยมโลก คุณจะชำระหนี้ได้อย่างไร? ที่ดีที่สุดคือการสวดพระสูตร ทำบุญสร้างวัด ทำบุญกับพระภิกษุสงฆ์ ฯลฯ และอุทิศส่วนกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเวร ในบรรดาคัมภีร์ที่ใช้สวด คัมภีร์ที่ช่วยชำระหนี้ที่ดีที่สุดคือสัทธรรมปุณฑริกสูตรและวัชรัจเฉทิกาปรัชญาปารมิตาสูตร

เมื่อบางคนนึกถึงนรกและยมโลก พวกเขานึกถึงกษิติครรภสูตร (เพราะพระกษิติครรภโพธิสัตว์คอยช่วยเหลือสัตว์นรก) แต่จริงๆแล้วไม่ ที่นิยมมากที่สุดในนรกคือสัทธรรมปุณฑริกสูตรและวัชรัจเฉทิกาปรัชญาปารมิตาสูตร

มีคำพูดของชาวบ้านเกี่ยวกับการชำระหนี้ด้วยการเผาเงินกระดาษเป็นจำนวนมาก มันมีประโยชน์หรือไม่? มันมีประโยชน์บางอย่าง แต่มันไม่ใช่ความจริง มันไม่ใช่พื้นฐาน และการเผาเงินจะไม่แก้ปัญหา คุณสามารถปล่อยให้อีกฝ่ายมีชีวิตที่ดีขึ้นในยมโลก แต่เป็นไปไม่ได้ที่จะออกจากนรกเพราะมีกรรม

ดังนั้นสุดท้ายคือสัทธรรมปุณฑริกสูตรและวัชรัจเฉทิกาปรัชญาปารมิตาสูตร ในที่นี้จะเน้นไปที่วัชรัจเฉทิกาปรัชญาปารมิตาสูตร (วัชรสูตร) ในสมัยโบราณ มีคนมากมายที่ใช้วัชรสูตรเพื่อบรรลุธรรม หลังจากราชวงศ์ถังและซ่งทั้งมวลต่างก็ใช้พระสูตรเพชรเพื่อบรรลุธรรม ด้วยอานิสงส์ของวัชรสูตร ทำให้อีกฝ่ายหนึ่งสามารถหลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานของยมโลก และความขุ่นเคือง (จากการก่อเวรกรรม) ก็จะหมดสิ้นไป

มีเรื่องเล่าใน “บันทึกอานิสงส์วัชรสูตร” เกี่ยวกับชายคนหนึ่งที่ฆ่าสัตว์มากเกินไปและสิ้นสติไป เขาพบสัตว์ที่ถูกฆ่าตายมากมายในยมโลกและขอให้เขาชำระหนี้กรรม แล้วควรทำอย่างไร? โชคดีที่เขามีกุศลมูลและได้สวดวัชรสูตร พญายมจึงแนะนำให้เขากลับไปสวดวัชรสูตรเพื่อช่วยพวกเจ้ากรรมเจ้าหนี้ชีวิต ดังนั้นการสวดวัชรสูตรจึงเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการชำระหนี้

....ในความเห็นของข้าพเจ้า กษิติครรภสูตรและวัชสูตรควรปฏิบัติร่วมกัน สามารถเพิ่มกุศลผลบุญได้ โดยเฉพาะผู้ที่แสวงหาบุตรและแต่งงาน

.... สัทธรรมปุณฑริกสูตรและวัชรสูตรสามารถแปรเปลี่ยนเป็นทองคำใน ยมโลกได้โดยตรง เป็นบุญกุศลในโลกแห่งภูติผี

กษิติครรภสูตรสามารถทำให้หัวใจของคุณสั่นไหวได้ (คือมีเมตตากรุณาเกิดโพธิจิต) จึงต้องรวมพลังกัน นี่เป็นประสบการณ์ส่วนตัวของข้าพเจ้า เหตุใดจึงควรปฏิบัติการสวดวัชรสูตรร่วมกษิติครรภสูตร? เพราะหลายคนสวดวัชรสูตรแล้วจะเข้าใจผิด แล้วกลับสร้างอุปสรรคมารแทน (เพราะพระสูตรนี้มีความลึกซึ้ง) กรรมไม่ได้ดับไป และเมื่อได้บุญมากแล้ว จะกลายเป็นคนหยิ่งผยอง จึงต้องร่วมมือกับ “กษิติครรภสูตร” เพื่อปลูกฝังร่วมกัน

บางคนบอกว่าเธอสาบานว่าจะสวด “วัชรสูตร” และอุทิศให้กับสามีของเธอและผลก็ดีมาก อีกคนหนึ่งเมื่อไปทำงาน ผู้บังคับบัญชามักก่อกวนเขา ดังนั้นเขาจึงสวด "วัชรสูตร" สามบทและอุทิศให้กับเจ้านายเขา เพื่อให้ความคับข้องใจของผู้บังคับบัญชาที่มีต่อเขาน้อยลงไปมาก มีอีกคน หลังจากที่เธอศึกษาพระพุทธศาสนาแล้ว ลูกชายของเธอก็เพิกเฉยต่อเธอ ต่อมาเธอเริ่มสวดวัชรสูตรและอุทิศให้กับลูกชายของเธอ หลังจากสวดไปนานกว่าหนึ่งเดือน ลูกชายที่ไม่ได้ติดต่อกับเธอเกือบปีก็กลับมา และยอมให้แม่ศึกษาพุทธศาสนาด้วย

ความคับข้องใจระหว่างผู้คนสรรพสัตว์ทั้งหลายล้วนเกิดจากหนี้สินในอดีต เป็นการดีที่สุดที่จะสวดวัชรสูตรพื่อชำระหนี้

แปลบางส่วนจาก 【有些病是欠陰債，應該要念《金剛經》來還】 - 興國寺

7. เลี้ยงลูกแล้วถึงรู้ซึ้งถึงความกรุณาของพ่อแม่!

คำสอนท่านหนานไหวจิ่น อุบาสกคนสำคัญของจีน เรื่อง “ข้าพเจ้าสวดวัชรสูตรและปรัชญาปารมิตาหฤทัยสูตรให้พ่อแม่ของข้าพเจ้าทุกคืน”

ความรักของพ่อแม่ที่มีต่อลูกถือเป็นความเมตตากรุณาหรือไม่? แน่นอนว่าควรเรียกว่าความรักหรือความกรุณา จะเรียกอะไรก็ได้ พ่อแม่รักลูกอย่างไม่มีเงื่อนไข มีคนถามขงจื๊อว่าความกตัญญูคืออะไร และขงจื๊อตอบว่า "พ่อแม่เท่านั้นที่กังวลเรื่องความเจ็บป่วยของลูก" นี่ดูเหมือนจะถามอย่างตอบอย่าง ตอนเด็กๆ ข้าพเจ้ามักจะเศร้าสร้อยและไม่สบายตั้งแต่ยังเป็นเด็ก จนกระทั่งข้าพเจ้าอายุสิบเอ็ดหรือสิบสองขวบ เมื่อข้าพเจ้าเห็นดอกไม้ร่วงหล่น ข้าพเจ้าจะร้องไห้มาก และแม้แต่ไปในที่ที่มีชีวิตชีวา ข้าพเจ้าก็จะร้องไห้ แน่นอนว่าต่อมาไม่ได้เป็นแบบนั้นแล้ว

ข้าพเจ้าคิดทบทวนดูแล้ว รู้สึกเจ็บปวดมากพอที่พ่อแม่ต้องมาดูแลข้าพเจ้าแบบนี้ และเมื่อข้าพเจ้ากลายเป็นพ่อคน ข้าพเจ้าก็ตระหนักได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นว่า "เลี้ยงลูกแล้วถึงรู้ซึ้งถึงความกรุณาของพ่อแม่"! คำตอบของขงจื๊อจะเข้าใจได้ก็ต่อเมื่อคุณเป็นพ่อแม่ คุณเข้าใจความกังวลและความเจ็บปวดของพ่อแม่คุณ การที่จะสามารถใช้จิตใจนี้เพื่อดูแลพ่อแม่ของคุณได้คือความกตัญญูกตเวที

ข้าพเจ้าจะบอกความลับของข้าพเจ้าให้คุณฟัง ตอนที่ข้าพเจ้าอยู่มัธยมต้น ข้าพเจ้าตื่นนอนตอนตีสี่ทุกเช้า หลังจากฝึกมวยแล้ว ข้าพเจ้าก็สวดวัชรสูตรก่อน ทำไมถึงสวดเล่า? ข้าพเจ้าไม่ได้เข้าใจเนื้อหาเลย อย่างไรก็ตาม มีคนบอกข้าพเจ้าว่าการสวดวัชรสูตรเป็นสิ่งที่ดี ดังนั้นข้าพเจ้าจึงสวดวัชรสูตร เพราะในโรงเรียน

ข้าพเจ้าไม่กล้าเคาะบักฮื้อสวดมนต์ ข้าพเจ้ากลัวว่าจะถูกคนเรียกว่าบ้า ข้าพเจ้าก็เลยแอบเอาวัชรสูตรมาสวดที่ห้องรับแขก ในใจก็พะว้าพะวงกลัวคนมาเห็น และข้าพเจ้าก็อ่านจบในคราวเดียว

เมื่อข้าพเจ้าสวดถึงท่อนว่า “ไร้ตัวตน บุคคล สิ่งมีชีวิต หรืออายุขัย” ทันใดนั้นข้าพเจ้ารู้สึกว่าตัวข้าพเจ้าหายไป ข้าพเจ้าไปที่ไหน ข้าพเจ้าไม่รู้! ข้าพเจ้าหยุดอ่านในภายหลังและต่อมาข้าพเจ้าจึงได้เข้าใจเหตุผล พระสูตรนี้มอบประสบการณ์ที่ยอดเยี่ยมสำหรับข้าพเจ้า ในบันทึกทางประวัติศาสตร์ มีผลานิสงส์อีกมากมาย

ระหว่าง 8 ปีของสงครามต่อต้านญี่ปุ่น ข้าพเจ้าอยู่ห่างจากบ้านและแยกจากพ่อแม่ จะเป็นหรือตายไม่เป็นที่รับรู้กัน ตอนนั้นข้าพเจ้าจึงภาวนาขอคุณพระคุณเจ้าคุ้มครองได้อย่างเดียว ทุกคืนก่อนนอนข้าพเจ้าต้องสวดวัชรสูตรและปรัชญาปารมิตาหฤทัยสูตรอุทิศให้พ่อแม่ นี่คือความลับของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่รู้พลังของเจตจำนงของตัวเองจากโลกภายนอก แต่ข้าพเจ้ารู้จากประสบการณ์ว่าพลังของผลานิสงส์ (ของพระสูตร) นั้นยิ่งใหญ่มาก!

ตลอดชีวิตของเราตอนนั้น เราต่อสู้เพื่อเอาชีวิตรอดจากเพลิงสงครามดาบและปืนมาตั้งแต่ยังเยาว์วัย และแทบจะไม่มีวันแห่งสันติภาพเลย เมื่อข้าพเจ้าออกจากบ้านเกิดมานานหลายทศวรรษ ข้าพเจ้าไม่สามารถติดต่อกับญาติๆ ได้ และไม่รู้ว่าพ่อแม่ของข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว ไม่มีข่าวมาเป็นเวลา 10 หรือ 20 ปีแล้ว จึงมีบทกวีสองบทที่กล่าวว่า “หลังจากผ่านภัยพิบัติทั้งปวงสามารถรักษาเนื้อหนังและเลือดเอาไว้ได้ครบ ข้าพเจ้าไม่กล้าพูดถึงการอยู่รอดของผู้คน” ข้าพเจ้าเศร้ามาก มีคนถามว่าตอนนี้พ่อแม่เป็นยังไงบ้าง? ข้าพเจ้าไม่กล้า

ตอบจริงๆ และไม่อยากพูดถึงเลย เพราะกลัวว่ามันจะทำให้ข้าพเจ้าเศร้าและสลดใจ

แม่ของข้าพเจ้าเชื่อในพระพุทธศาสนา แต่แม่ไม่ค่อยรู้เรื่องพระพุทธศาสนามากนัก สมัยเด็กๆ ข้าพเจ้าเคยถามแม่ว่า ทำไมตาพระโพธิสัตว์จึงเปิดครึ่งปิดครึ่ง? ทำไมท่านไม่ลืมตา คำถามนี้อธิบายไม่ง่าย แต่แม่ตอบอย่างไม่ลังเลว่า ผู้คนในโลกนี้เลวทรามมาก พระโพธิสัตว์ต้องหลับตาลงครึ่งหนึ่ง ไม่มองดูจะดีกว่า พอได้ฟังก็แบบนี้แหละ! ค่อนข้างน่าสนใจทีเดียว

เหตุการณ์ในอดีตเช่นนี้ ในชั่วพริบตากลายเป็นความทรงจำของการเป็นเด็กเมื่อหลายสิบปีก่อน ตอนนี้ข้าพเจ้าจึงต้องสวดพระสูตรให้พ่อแม่ในตอนเช้าและตอนเย็นโดยเด็ดขาด ยุ่งแค่ไหนก็ยังต้องสวดปรัชญาปารมิตาหฤทัยสูตรที่ขาดไม่ได้จริงๆ ไม่อ่านก็นอนไม่หลับ

จะอุทิศส่วนกุศลอย่างไร? ถ้าคุณเข้าใจสังสารวัฏ คุณก็จะเข้าใจว่าการกระทำทุกสิ่งในจักรวาลหมุนไป และจุดเริ่มต้นก็คือจุดสิ้นสุดเช่นกัน มีเหตุมีผลและมีเหตุอยู่ในผล เช่นเดียวกับการหันหลังกลับ เมื่อฉันให้ ฉันจึงไม่มี อันที่จริงแล้วมันเป็นของคุณนั่นเอง คุณรู้สึกว่าได้กระทำการเสียสละทุกอย่างไป มันจะเป็นความสำเร็จของคุณ อย่างไรก็ตาม หากคุณให้ด้วยความคิดอยากจะทวงคืน นี่ถือว่าแย่ และกุศลจะไม่ถูกอุทิศไป ในกรณีที่คุณไม่ได้ตั้งจิตจะให้เป็นทาน ก็จะเป็นการอุทิศโดยธรรมชาติ ตัวอย่างเช่น มีคนถามข้าพเจ้าถึงวิธีการท่องพระสูตรและอุทิศให้พ่อแม่ของข้าพเจ้า มันง่ายมาก คุณเพียงแค่ต้องมีความคิดเพื่ออุทิศมัน นี่คือพลังของจิตใจของคุณ คุณไม่จำเป็นต้องทำพิธีรีตองอะไรอีก

8. ภาวนาวัชรสูตรแล้วถูกดูหมิ่น คือการได้ชำระกรรมเก่า

คำสอนของพระเถระเมิ่งชาน (夢參老和尚)

สำหรับผู้ที่อ่าน คัดลอก และอธิบายวัชรสูตร (หรือวัชรัจเฉทิกาปรัชญาปารมิตาสูตร) เมื่อคนอื่นดูหมิ่นเรา ไม่ว่าพวกเขาจะพูดหรือทำสิ่งใดก็ตาม (อันเป็นการดูหมิ่น) ก็เท่ากับว่าบาปกรรมของเราหายไปแล้ว ยิ่งมีคนดูถูกเรามากเท่าไร เรายังอาจได้โอกาสพิจารณาว่าฉันนี่มีกรรมมาก และฉันไม่สามารถรับความเคารพจากผู้อื่นได้ เป็นเวลาที่ดีที่ฉันจะขมากรรมสำนึกผิด เพราะเมื่ออุปสรรคกรรมหนัก บุญของเราก็จะไม่แสดงผล และเราจะไม่ได้รับผลบุญ ดังนั้นแน่นอนว่าผู้คนจะเหยียดหยามเรา เมื่อเรามีบุญวาสนา ผู้คนจะเคารพเราเอง

บ่อยครั้งเมื่อเรามีบรรพชิตศิษย์พี่น้องสองคนที่อารามและใกล้ชิดกับพระอาจารย์ เห็นว่าพระอาจารย์ปฏิบัติต่อเราแตกต่างกัน ว่าอาจารย์นั้นสุภาพต่อผู้อื่นมากและมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อเรา แน่นอนเราจะลำบากใจ คิดว่าพระอาจารย์ไม่ยุติธรรม และรู้สึกไม่สบายใจ แต่ขอให้สบายใจได้ เพราะเราหารู้ไม่ว่าพระอาจารย์ช่วยกำจัดกรรมให้

ในวัชรสูตรล่าวว่า “ยังมีอีก สุภูติอีก หากชายหรือหญิงที่ดี ได้ให้การน้อมรับรักษา อ่าน และสวดพระสูตรนี้ หากได้รับการปฏิบัติอย่างไม่ดีเพราะกรรมจากชาติก่อนอันจะทำให้ตกไปในอบายภูมิ แต่เพราะการถูกปฏิบัติเยี่ยงนั้น กรรมจากชาติที่แล้ว (ที่จะทำให้ตกอบายภูมิ) ก็จะถูกขจัดหมดไปในชาตินี้เอง และจะบรรลุอนุตตรสัมมาสัมโพธิ”

ข้อความนี้ เป็นการเปลี่ยนวิบากกรรมไม่ดีทั้งหมดของเราให้เป็นการรู้แจ้งสูงสุด บทตอนนี้แสดงถึงกรรมในอดีต ความทุกข์ในอดีต และกรรมที่ขัดขวางกรรมดีอันไร้มลทินของเรา เนื่องจากเราน้อมรับ และรักษาบูชาวัชรสูตรเราจึงได้กำจัดสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ดังนั้นหากมีชายที่ดีและหญิงที่ดีทำการเสริมผลบุญ ด้วยการน้อมรับและรักษาพระสูตรนี้ไว้ได้ เพราะการสวดภาวนาและยึดถือพระสูตรนี้ บาปในชาติก่อนของเรานั้นก็จะสามารถขจัดออกไปได้

บางคนดูถูกเรา ดุด่าเรา และเหยียดหยามเรา เราไม่ควรคิดว่าเขากำลังดูถูกหรือเหยียดหยามเรา เราควรถือว่ามันเป็นการลบล้างบาปในอดีตของเรา กรรมที่เราสร้างขึ้นควรที่เราจะต้องถูกลงโทษ หรือเราควรติดคุก หรือตกนรก... หากผู้คนในโลกดูหมิ่น แสดงว่าเขากำลังลบกรรมบาปในอดีตของเรา และเราสามารถบรรลุมรรคผลได้อย่างรวดเร็ว และบรรลุอนุตตรสัมมาสัมโพธิ

พระสูตรนี้บอกว่าการจะเปลี่ยนกรรมบาปในอดีตของเรานั้น นั่นคือ เราจะถูกดูหมิ่นและถูกลงโทษเมื่อสวดวัชรสูตร แล้วกรรมที่เราสร้างขึ้นมาที่ควรจะทำให้ตกลงไปในอบายภูมิ คือนรกภูมิ เปรตภูมิ เดรจัฉานภูมิ เพราะเรายอมรับและยึดถือวัชรสูตร กรรมบาปที่จะทำให้ตกอบายภูมิทั้งสามนี้ก็ได้รับการอภัยอย่างสมบูรณ์

ไม่เพียงแต่เราจะไม่ถูกลงโทษ แต่เราจะมีความสุขในภายหลังด้วย หลังจากที่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น เราจะได้รับความเคารพจากผู้อื่น แต่สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นเรื่องของทางโลก สิ่งสำคัญที่สุดคือต้องสามารถได้รับผลแห่งโพธิญาณและกลายเป็นพุทธะผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

เพราะพระสูตรนี้ คือ วัชรสูตร คือเหตุปัจจัยให้กลายเป็นพุทธะ และเราสัมผัส ได้ถึงผลของการเป็นพุทธะอย่างแน่นอน เมล็ดพันธุ์แห่งโพธิ์ ได้หว่านลงแล้ว หากเราอ่านและสวดวัชรสูตร ศึกษาวัชรสูตร และทำในสิ่งที่วัชรสูตรกล่าว เรา จะรู้สึกถึงผลของมันอย่างแน่นอน นั่นคือ กรรมของเราได้ถูกกำจัดไปแล้ว จะ ไม่มีอีกต่อไป และเราจะบรรลุโพธิญาณอย่างแน่นอน

นี่คือสิ่งที่พระพุทธเจ้าทรงสรรเสริญผู้ที่น้อมรับและสวดภาวนา "วัชรสูตร" ผู้ สามารถน้อมรับและรักษา "วัชรสูตร" ไม่ว่าใครก็ตามจะได้รับการเคารพนับถือ และเครื่องบูชาจากทั่วโลกหล้า

หากชาติที่แล้วกรรมของเราหนักหนาสาหัสมาก และเราได้น้อมรับและยึดถือ วัชรสูตรในชาตินี้แล้ว เรามักจะถูกผู้อื่นดูหมิ่นเหยียดหยามในระหว่าง กระบวนการภาวนาและศึกษาวัชรสูตร จะถูกดูถูก ดูหมิ่น ไม่เป็นที่เคารพนับถือ เราอาจรู้สึกทำไมฉันยังคงได้รับผลกรรมทั้งที่ได้น้อมรับและปฏิบัติ วัชรสูตร แล้ว? เพราะหากเราตรวจสอบตัวเราเอง เรายังมีความยึดติดในตัวตน ยึดติดใน บุคคล ยึดติดว่านี่เป็นสิ่งมีชีวิต ยึดติดว่านี่มีชีวิตจิตใจ เราควรสวดภาวนา "วัช สูตร" ด้วยความเคารพและจริงใจเสมอเพื่อขจัดกรรมนี้

เมื่อเราพบประสบการณ์เหล่านี้ ไม่ต้องสนใจพวกมัน ไม่เพียงแต่จะไม่มีความ โกรธในหัวใจของเราเท่านั้น แต่เราควรยังรู้สึกว่านี่เป็นปัจจัยที่ทำให้การตรัสรู้ ของเราเร็วขึ้น ดังนั้น อย่าละเลยปรัชญาปารมิตาสูตรเมื่อสวดภาวนาไป ปรากฏ การณ์เหล่านี้จะเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว อย่าถอยหลัง หากถอยหลังจะใช้ เวลานานในการกู้คืน ถ้าฝึกแบบนี้ได้ก็จะได้ผลแบบนี้ กรรมของชาติที่แล้วและ ชาติที่แล้วๆ จะถูกกำจัด กรรมที่ค้างชำระอยู่นั้นได้ชำระคืนแล้วจะมีจิตที่รู้แจ้ง

สิ่งที่สำคัญที่สุดคือไม่ว่าจะมีอุปสรรคอย่างไร อย่าลืม “วัชสูตร” อย่าหยุดอ่าน และสวดพระสูตรเพราะอุปสรรค อย่าพลาดจากพระสูตรนี้ ทำเพียงเท่านี้เอง เพราะเราควรกำจัดจิตยึดติดเดิมๆ ที่เป็นมายาและเป็นเท็จ และในขณะเดียวกัน บาปกรรมจากชาติก่อนหน้านี้ของเราก็ถูกขจัดออกไปในชาตินี้ และได้รับผลกรรมด้วยความปิติยินดี ถึงที่สุดแล้วผลที่ได้รับน่าอัศจรรย์ใจ

แปลจาก 受持《金剛經》， 前世重罪變輕賤報 / 夢參老和尚